

Concurs – Câștigă o vacanță în Corfu!

Bonus: Cadou *Oriflame*

FLACĂRA

SUSPENȚU

H.R. Patapievici: „Nu ne luăm ideile în serios!”

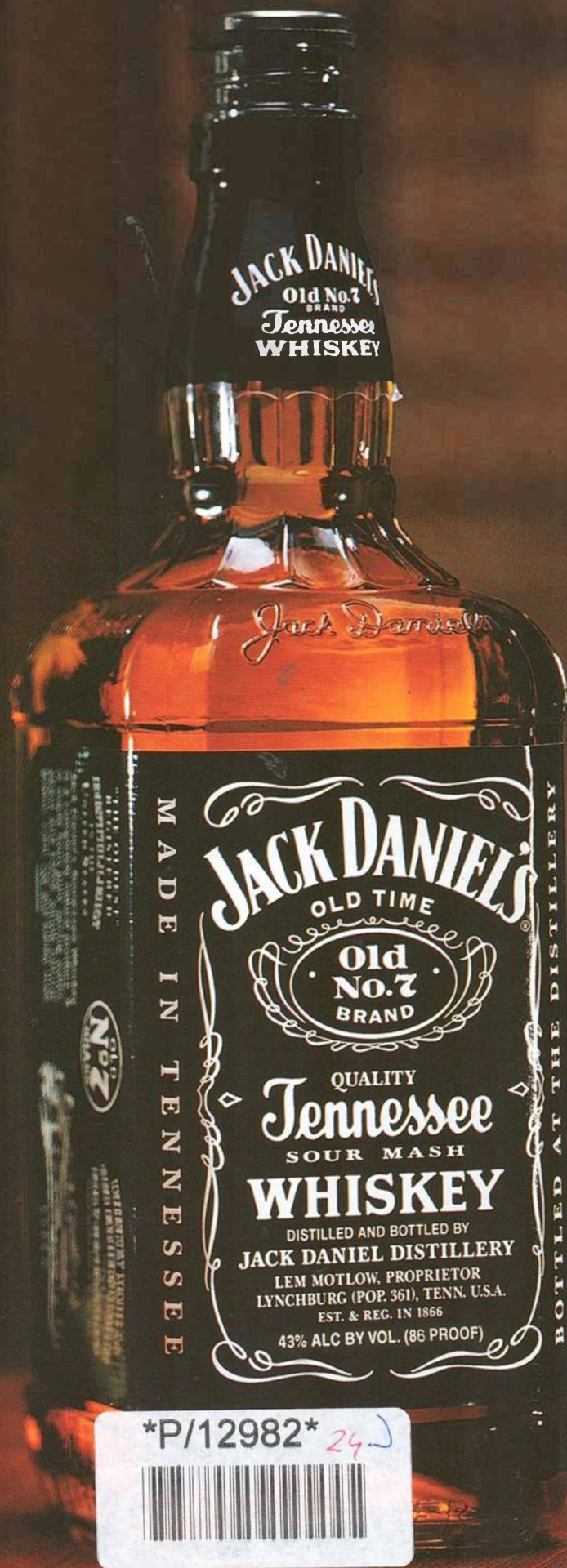
Epilog la afacerea „Brățarilor dacice”

Făcătorii de gazete

campanie **Flacăra**
vindecători cu har

Omul care încetinește îmbătrânirea

www.revistaflacara.ro

P/12982

24

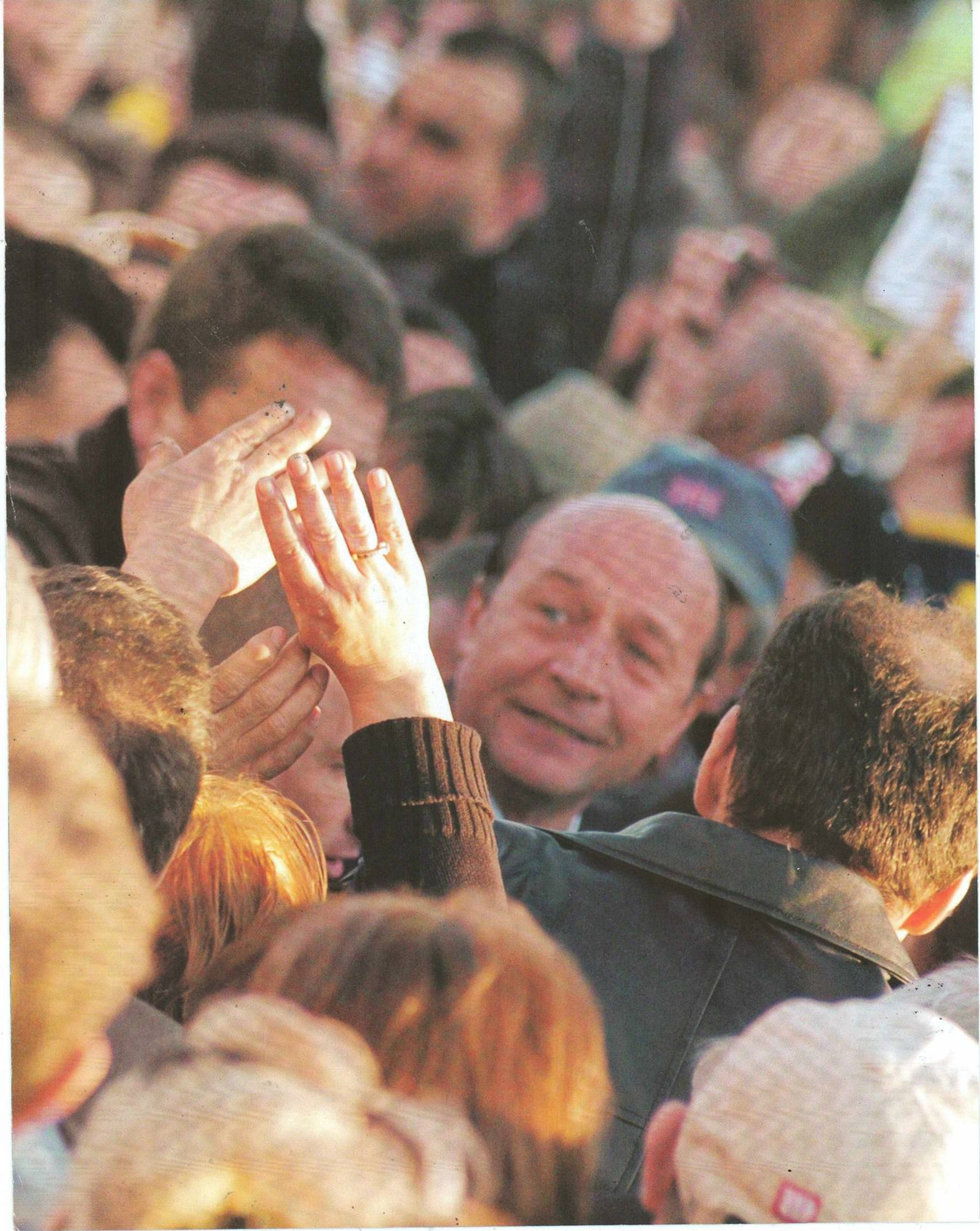
HOW DID JACK DANIEL'S WHISKEY TASTE BACK IN 1866?

(HAVE ONE TONIGHT
AND FIND OUT.)

Your friends at Jack Daniel's
remind you to drink responsibly.

JACK DANIEL'S and OLD NO. 7 are registered trademarks of Jack Daniel's. ©2003.
Please visit us at www.jackdaniels.com.

AUDIT POLITIC:

Gafele lui Băsescu

La judecata de (mai) apoi a politicienilor

O evaluare a prestației lui Călin Popescu Tăriceanu atrage după sine, automat, și o evaluare similară a lui Traian Băsescu. După cum (mai) toate publicațiile înclină să îl avantajeze pe unul ori pe celălalt, ne-am propus să încercăm un *audit politic* cât mai echilibrat cu putință. Unul care să elimine idiosincraziile intelectuale, dar și intoleranțele viscerele, organice. *La judecata de (mai) apoi a politicienilor*, ca să parafrazăm un titlu arhiconsacrat.

Președintele României, Traian Băsescu, a fost suspendat. În acest context, toată lumea vorbește, acum, despre pripelile și avânturile de curaj pe care le-a luat, mai mult sau mai puțin hazardat, primul-ministru. Au dreptate, firește. Tăriceanu s-a înghămat la un jug din care Partidul Național Liberal – PNL – riscă să iasă partid de buzunar. Dacă nu-și calculează bine pașii, s-ar putea să se trezească în situația țărăniștilor de acum șapte ani. Pentru alianța din umbră cu Partidul Social Democrat – PSD (altfel cum ar fi trecut guvernul?), mulți n-au

firește, să fie împotriva corupției, dar și să știe să negocieze interesele de grup, **fără rabat moral**, dar și **fără să strice Alianța**. Era și obligația lui, ca lider, ca Președinte, ca fost (pro)motor al Alianței DA. În Alianță, și el avea obligații, nu doar drepturi! Ca să te superi pe Tăriceanu, să îți iei jucăriile și să pleci, nu e prea greu. Bine, o să răspundă democrației, și dacă e corupt, ce să facem? Păi, fraților, v-aș răspunde, voi, democrații, ce-ați făcut pentru construcția Alianței? E ușor să arătăm că liberalii sunt „răi” – și atât. Dar, invitația mea e să ne uităm la Alianța DA ca la un edificiu care trebuia construit și după alegeri sau, mai degrabă, după alegeri. O să spuneți: păi, ce, nu a câștigat alegerile Alianța DA? Nu era deja construită? OK, eu cred că nu era. Scopul de atunci al ei era nu numai să câștige alegerile, ci și să conducă țara. Nu era o alianță preelectorală, ci una în toată regula. Nu doar **pre** sau **post**, ci chiar **pre și post**.

2. Neconciliator. Nu a făcut nici o mișcare de conciliere. Nu a întins nici o mână liberalilor. Ba chiar și atunci când putea, în ceasul al doisprezecelea (sau chiar al treisprezecelea!), să accepte chiar și o minoră concesie: titularizarea, ca ministru, a lui Adrian Cioroianu. Putea, în fond, să meargă pe mâna lui Cioroianu. Nu greșea prea mult. Ba, dimpotrivă, mie îmi pare că a greșit nefăcând-o.

3. Eroarea Cioroianu. Cioroianu are tot ce îi trebuie: charismă (din belșug, are alură de **playboy istorico-filozof**, succes la femei cu ghiotura), seamănă cu Petre Roman la tinereți (cât despre verile indiene, ce să mai spunem?...), este instruit, are educațiune, nu e mitocan, dă bine în poze și chiar pân guverne. Socoteala liberalilor n-a fost deloc rea aici. Atunci, de ce l-a refuzat, la export, Băse? Păi, eu înclin să cred că l-a considerat necopt. Dar, sub aceeași inci-

dentă, era mai copt Răzvan Ungureanu? Ne facem iluzii de ne închipuim că alții erau mai pregătiți. În ciuda mefiențelor inițiale, sunt convins că Adrian Cioroianu are șansa de a face o figură frumoasă la pupitrul unui ministru dificil. Băsescu s-a înșelat aici, luxându-i – și vitriolându-i – încă o dată, inutil, pe liberali. Greșeala să **a fost gravă** întrucât nu l-a credibilizat nici pe plan extern, în fața partenerilor săi. Așa se poate explica și de ce Condoleezza Rice nici măcar nu a vrut să îl primească pe Cioroianu, tot la fel cum și administrația americană i-a dat cu flit domnului Mircea Geoană.

4. Nu și-a respectat cuvântul. Nu a demisionat.

5. Nu s-a dovedit capabil de coabitare politică. Ceea ce e de-a dreptul îngrijorător.

6. A plecat, probabil, capul prea mult la șoaptele și sfaturile lui Theodor Stolojan. Bune sau rele, acele consilieri au dus aici, au condus la criză.

7. S-a expus excesiv, prin episoade de genul *Golden Blitz*, Elena Udrea, chef cu Becali.

8. Nu are abilități de negociator. Politica lui este de forță.

9. Nu a salvat coaliția când putea încă să e mai facă, în ultimul moment.

10. A pozat abuziv în „populist”. Vezi scena cu copilul din Piața Universității. Să duci politica în trivial impietează serios asupra credibilității pe care poți să o ai în fața electoratului. Nu poți să te comporți ca un căpitan de barjă, iar apoi să aștepti, de la clasa politică, aceeași considerațiune.

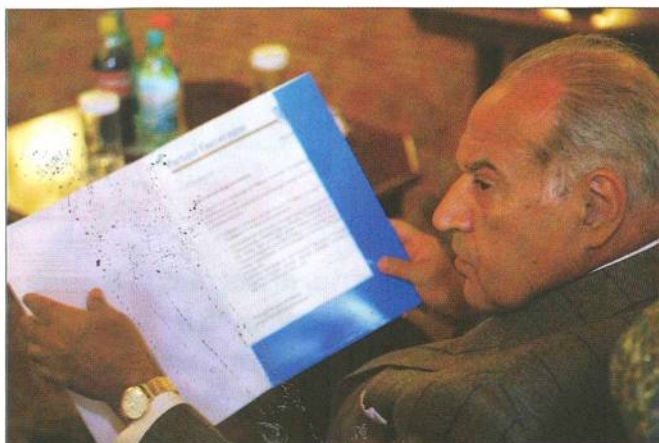
11. A pistonat prea mult instituțiile statului ca să funcționeze, ceea ce i-a atras, ulterior, și acuzațiile de **imixtiune în activitatea lor**. De fapt, deși nu s-a substituit nici uneia, el a făcut un **presing agresiv mai ales la guvern**, unul, e drept, molău, care a primit, în timp, chiar eticheta de „guvern Molicănu”.

să-l ierte. Au și de ce. Dar, de cealaltă parte, sunt trecute sub tăcere gafele Președintelui.

1. Președinte nediplomat. Traian Băsescu a vrut să ne arate numai o față de radical anti-corupție. În afara, firește, a intereselor de grup, ale propriului grup politic. Să ne închipuim că Partidul Democrat – PD – nu are interese de grup mi se pare o copilărie. Și atunci, rolul unui președinte-diplomat era,

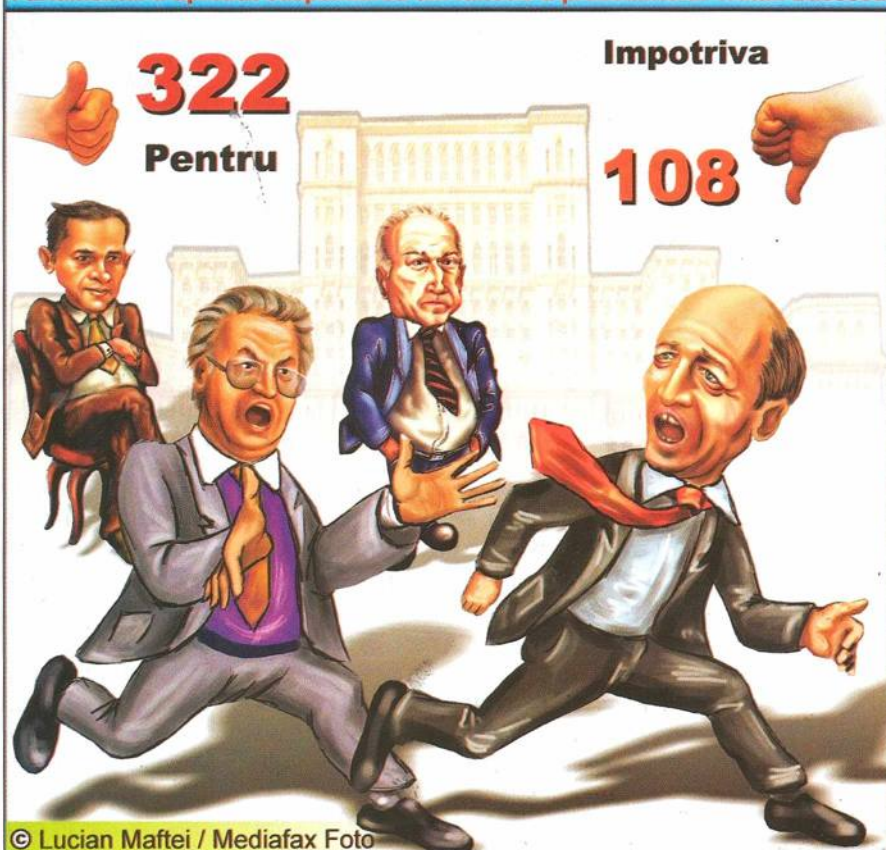
Riscul partidei antiprezidențialilor

Mutarea făcută prin suspendarea președintelui ales dă jocului de șah politic, în actualitate, o perspectivă irevocabilă. Îi trimite pe liberali definitiv lângă Partidul Conservator și Partidul Social Democrat. Și ridică o problemă de percepție: toți cei din această tabără a „antiprezidențialilor” vor fi percepuți ca având interese comune. Care sunt acelea? Stoparea reformei, căci anume ce reformă poți face, la Justiție bunăoară, unde se află mărul otrăvit al dosarelor, când o schimbi pe Monica Macovei cu Tudor Chiuariu? Antiprezidențialii vor șterge diferențe și granițe între ei pentru simplul motiv că, la 19 mai, românii vor fi puși să aleagă între ei și președinte, între ei și PD+PLD, susținătorii

Parlamentul a aprobat suspendarea din funcție a președintelui Traian Băsescu

neconștienți ai președintelui Băsescu. Vor fi percepuți ca agenți ai restaurației. Nici nu se poate altfel, când vei vedea revenind în poziții cheie stafiai ale trecutului de acum doisprezece ani. Nu poți să îl compari, oricât de serios ai vrea să fii, pe Președintele Văcăroiu cu Președintele Băsescu. În primul rând pentru că, vecipururi, Văcăroiu nu ar fi putut deveni președinte-ales al acestei țări. Acum, suntem pe altă buclă. Ce au făcut antiprezidențialii? L-au înlocuit pe președintele ales, Băsescu, cu un președinte aproape întâmplător, fără legitimitate, un om de paie care nu ar putea să își asume nici o măsură dură, pentru că nu ar avea susținere. Au transformat viața politică într-un provizorat fragil, aflat sub semnul lui „dacă se întoarce la Cotroceni...” Mai rău, liberalii se expun unui risc incalculabil, de dragul unei sumetiri pe termen scurt: eticheta de partid corupt se va transforma, în egală măsură, și lor – de la PSD. Electorii vor înțelege că ei aveau un interes, Băsescu era contra, ei voiau să îngroape dosare, iar de aici reîncărcat masiv cu ungerea populară va ieși Băsescu. Riscă să îl transforme pe omul Băsescu, cu hibe și racilele sale politice (vezi cazul „Aluminii Slatina” ori „cazul

Buzăianu”) într-un super-erou al poporului, care va învinge și, ulterior, purifica o clasă politică pe cât de coruptă pe atât de beligerantă. Războiul declanșat între Președintele suspendat și Parlamentul agresiv va fi colorat cu atributele RĂZBOIULUI ÎMPOTRIVA CORUPȚIEI. Votul popular va susține un singur om aflat în luptă cu toată clica deja coruptilor, după modelul SUPERMAN sau OMUL-PĂIANJEN de la Cotroceni. Justițiarul va veni împotriva cui? Împotriva unei CLASE POLITICE de toată jalea, căci imaginea Parlamentului e una dintre cele mai jalnice dintre toate instituțiile statului. Finalitatea: măturarea clasei politice nerepresentative, ingrate, clienteliste – și înlocuirea ei cu o alta, măcar mai proaspătă, dacă nu mai onestă. Dacă PSD, care are, totuși, o albie politică serioasă și cât de cât consistentă, va rezista, PNL are de ce să se teamă că va avea probleme. Pe lista perdanților are mari șanse să se înscrie și PC, care e mai mult un partid „îndelung televizat”, care dă bine „la tv” și se vede mereu, ca într-o vitrină, la televizor, dar cu oarecare suferință la susținerea în teritoriu. Pe termen lung, se prevede o confruntare PSD contra PD+PLD, între conglomerate politice mai mari.

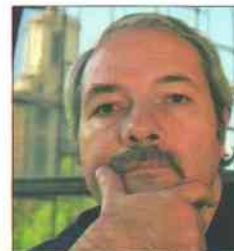
text: Mihail Gălățanu

Ce se va întâmpla postreferendum? Politicienii și ziariștii cred că...

● **Cornel Nistorescu, ziarist:** „Va fi același rahat de dinainte de referendum, asta e tot!” ● **Ionuț Popescu, PLD:** „Băsescu se va întoarce la Cotroceni, nu se va pune capăt certurilor de pe scena politică. Nici nu văd un altfel de final. Iar, dacă doriți, numai așa de dragul discuției, chiar dacă nu câștigă la referendum cauza lui Băsescu, la următoarele alegeri tot Băsescu va câștiga.” ● **Liviu Scarlat, PPCD:** „Cred că președintele va reveni în funcție, iar după aceasta noi trebuie să ne ocupăm de alegerile europarlamentare, cred că aceasta e prioritatea noastră. Dacă totuși nu va reveni la Cotroceni, e clar că trebuie să facem alegeri prezidențiale, ceea ce nu cred că va fi cazul. Nu e momentul acum pentru alegeri prezidențiale! Este absurd să credem că se vor prezenta la vot nouă milioane de români care vor vota împotriva lui Băsescu, asta nu că aș ține eu cu Băsescu. Deci, prioritatea noastră o constituie alegerile europarlamentare.” ● **Daniel Mircescu, PNL:** „Sigur, evoluția postreferendum este în funcție de rezultatul acestuia. Dat fiind faptul că președintele suspendat are avantajul hotărârii Curții Constituționale, iar referendumul va fi validat prin votul celor nominalizați și nu prin votul celor prezenți, președintele Băsescu se va întoarce la Palatul Cotroceni. Dar în perioada care va urma, politicienii opozanți nu vor sta cu mâinile în sân, Băsescu va purta mai departe stigmatul pe care nu-l va putea înlătura și nu cred că-și va mai permite să se amestece în treburile instituțiilor statului, respectiv Guvern și Parlament, ca până acum. În plus, cred că parlamentarii vor opta în viitor pentru o republică parlamentară astfel încât să se pună capăt definitiv abuzurilor venite de la Cotroceni.” ● **Constantin Petrea, PD:** „După referendum președintele se va întoarce la Cotroceni, iar relația sa cu Parlamentul va fi în limitele constituționale. În ceea ce privește o posibilă transformare a României în republică parlamentară despre care vorbesc colegii noștri de la PNL, cred că trebuie să vorbim despre o revizuire a Constituției. Nu putem să trecem imediat la revizuirea acesteia când avem alte lucruri de făcut, de pildă alegerile europarlamentare. Să nu uităm că în 2008 se pune problema și a alegerilor parlamentare și abia în 2009 a celor prezidențiale. În plus, ca să vorbim despre revizuirea Constituției, trebuie automat să vorbim și despre un nou referendum, astfel încât populația să opteze pentru o republică parlamentară sau prezidențială. Nu pot cei 322 de parlamentari actuali să schimbe Constituția după bunul plac!” ● **Ion Sârbulescu, PNL:** „Nu pot spune mai mult, decât că: viața va continua ca și până acum! Trageți singuri concluzia!”

conservator Alice-Claudia Gherman

Citate publice & Publi/cetate

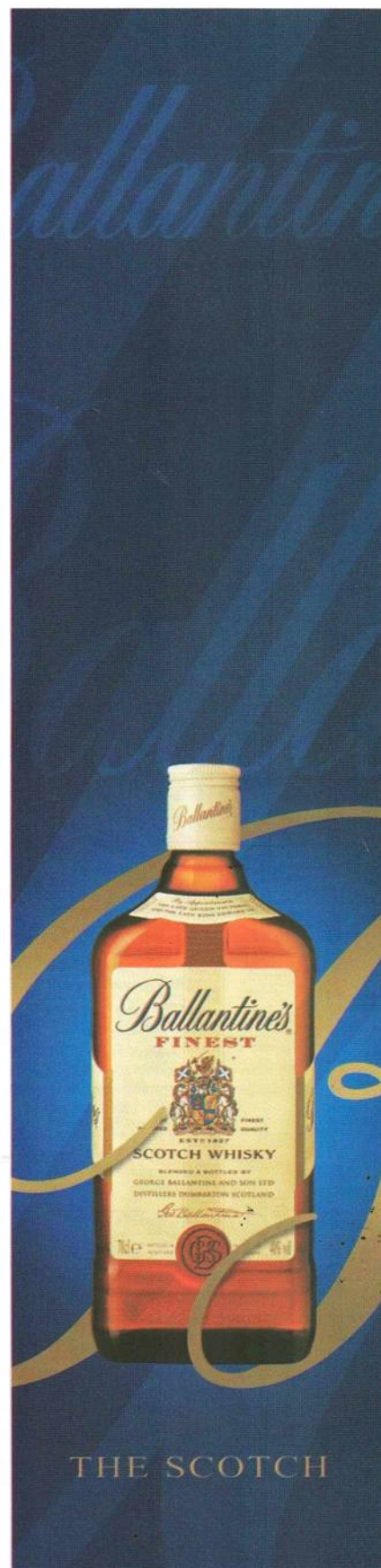

Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistafacara.ro

Războiul mitingurilor & micilor

Bătălia electorală a prins o nouă formă. De data asta, tot mediatică. Războiul mitingurilor. Al mititeilor, al frigărilor PSD. Parcă, iarăși, ne-am întors, încă o dată, în timp. La serbările populare ale Bacăului, organizate după rețeta lui Dumitru Sechelariu. A venit din nou Marian Vanghelie, care e, de departe, prima forță mobilizatoare a partidului. E mai popular și decât Geoană, și decât ceilalți băieți de buzunar, eminențe de cabinet: când e vorba să scoți mulțimile, tot la metode vanghelice recurgi. Până la urmă, referendumul PSD, de genul „votați micul & berea” s-a cam transformat într-o nemulțumire populară, căci nici micii, nici berea nu au ajuns. Ce s-a mai întâmplat? Pe de altă parte, Dinu Patriciu, într-un interviu, s-a exprimat public în favoarea alianței liberalilor cu PSD. Cum Patriciu este principalul custode al fondurilor liberale, e clar că indicațiile sale de la centru (de data asta, e vorba de un centru economic) se respectă. Același Patriciu care vrea să inventeze în România o justiție privată, mai performantă decât cea americană (e drept, în timp). Dacă amestecăm mirosul de mici cu cel de justiție privată, e clar că este o mireasmă care va zgudui Occidentu' până în temelii, după model românesc. Și care ar fi aici componenta media? Păi, toate războaiele astea se poartă prin intermediul presei. Unde dă Patriciu declarații? În presă. Cine comentează amplu mitingurile? Televiziunile, care își deplasează acolo forțe importante, care de reportaj, oameni, dispozitive etc. Referendumul se apropie, iar declarațiile se întesc, se ascut, se înăspresc. Ce artilerie grea se poate pune pe Băsescu? Flota? Nu, nu, parcă nu mai merge. Dar merge foarte bine dosarul său de la Securitate, dezgropat de Mugur Ciuvică și Alianța Populară. Asta poate fi prima armă de contraatac. Secundată de povestea casei sale cu cântec, devenită acum și *teatrul de operațiuni*. E scena în care se desfășoară operațiunile pro-Băsescu, un fel de *cartier general*. Unde sunt punctele vulnerabile ale marinelului Băse? În promisiunile din precedenta campanie electorală, în bilețelele găsite la/de către „binevoitori”, în presupusul amore de cărciumă cu Elena Udrea. Ies, iarăși, la iveală, și protagoniștii din campania electorală, care erau, până mai ieri, la naftalină. Sau dosiți, ca să scape de urgia dosarelor. Apare și Dan Nica, cu mutări noi din zona serviciilor secrete. E o bătălie și în *intelligence*. Claudiu Săftoiu, proaspăt debarcat, arată cât de ostil îi era mediul de acolo. Dar tot în media se va întâmpla și desfășurarea de forțe ce va să vină, pentru că mobilul este „convingerea” poporului de o parte sau de alta, cu orice arme din dotare: mici, promisiuni deșarte, câni cu bere, argumente emoționale și/sau politice. Intră iarăși la bătaie corazonu', așa precum și pieptul mândru al naționalismului iabraș. Vor intra în discuție orice mijloace, vezi antetele false al S.R.I.-ului, acuzele fără acoperire. Intră la înaintare și jupânii de presă: nu degeaba mogulii au tocmit un cartel împotriva președintelui-suspendat. Intră și obrazul gros, de porc, al parlamentarilor care, în comisii, au decis ca lui Băsescu să nu îi trebuiască timpi de antenă. Ies la iveală și propunerile de republică parlamentară, iar cei care le fac nu își dau seama că nu vor izbuti, aruncând ideea în această scenă politică nedreaptă, decât să compromită varianta de republică parlamentară. Coaliția PSD-PNL nu va face decât să arunce partidul liberal într-o promiscuitate fără de sfârșit. Politic, o asemenea mezialianță nu poate funcționa decât în formula „tusea cu junghiul”. Din brațele unui amant torționar, cum e PD, proaspăta mimoză penelistă va cădea în brațele altui patron grobian, infidel și pervers, cum e PSD, gata să își caște falcile sale de lup, pentru a termina cu o asemenea mironosită Scufiță Roșie. Pe alt plan, fiecare dintre protagoniștii luptei electorale a mers cu echipa din vechea campanie, așa că „mai nimic nou” pe frontul marketingului politic. Numai situația este nouă, pentru că suspendarea unui președinte e o premieră la români. Dacă ne gândim bine, ultimul președinte înlăturat din funcție încă din exercițiul funcțiunii a fost suspendat net la Târgoviște, cu un glonț în cap. ■

SOCIAL

Eldorado de Moldova 34

TURISM

Sardinia și marea ei turcoaz 38

SĂNĂTATE

Limfodrenaj pentru edeme 51

UNDE IEȘIM

Trafalgar Pub, mănânci și bei zdravăn 52

AUTO

Imblânzit pentru șosea 54

FILM

Agentia secretă 60

ARTĂ

Art: PartTwo, un regal al artei digitale 62

STIL DE VIAȚĂ

Royal Caro 68

ISTORIA UNUI PRODUS

Băutura unui lifestyle modern 74

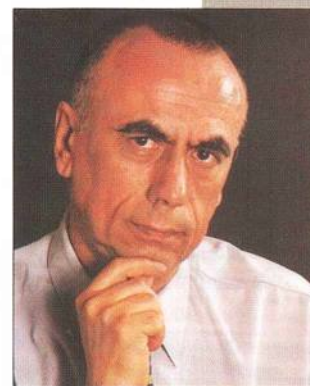
SPORT

„Căinii roșii“ adulmecă al 18-lea titlu 78

coperta 1
foto Rompres

Altceva

De câteva săptămâni, scena politică românească este acaparată de problema demiterii președintelui Traian Băsescu.

INDIFERENȚĂ

Mass-media au relatat cu lux de amănunte confruntările dintre politicienii români. S-au organizat dezbateri aprige, preopinienții și-au exprimat opiniile mai mult sau mai puțin elegant, analiștii avansând diverse scenarii în legătură cu viitorul României. Nici reacțiile cancelariilor europene nu au fost uitate, totul creând impresia că la noi în țară se petrec lucruri de maxim interes pentru întreaga suflare a continentului.

Așa să fie oare? Chiar sunt atât de captivante evenimentele din această parte a lumii? Măcar noi, cei care trăim aici, suntem implicați cu adevărat în vârtejul lor?

Tot mijloacele de comunicare în masă ne-au adus la cunoștință modul în care percep românii obișnuiți toată această vânzoleală. Deși în joc este destinul nostru, cei mai mulți rămân departe de calculele de culise de la București. Mitingurile pro-Băsescu sau anti-Băsescu au strâns până acum doar câteva mii de participanți. Cei mai mulți preferă să-și vadă de viața lor, au cu totul alte griji – pensionarii continuă să se mire cum de mai apucă ziua de mâine având în vedere banii pe care îi primesc lunar după zeci de ani de trudă, funcționarii și muncitorii își chivernisesc câștigul pentru ca să le ajungă și de mâncare, și de întreținere, și de ținut copiii la școală, țărani se uită cu jale la pământurile pe care nu le pot cultiva. Apatia pare să-i fi cuprins pe cei mai mulți, conștienți fiind că aleșii pe care i-au trimis să-i reprezinte au alte preocupări decât binele tuturor, iar scandalurile care izbucnesc periodic alcătuiesc o perdea de fum menită să ascundă realitatea. Așa că n-ar fi de mirare dacă la referendumul din 19 mai nu se vor prezenta destui cetățeni pentru a-l valida. E o urmare a șaptesprezece ani de promisiuni deșarte din partea clasei politice, ani care au sădit neîncredere și indiferență și ne-au împiedicat să trăim mai bine.

Sergiu Bricea

Whiskey Facts - "Partea îngerilor"

În timp ce whiskey-ul se maturează, butoaiele în care acesta este păstrat "respiră". Din cauza acestui fenomen, în jur de 8 până la 10% din volumul de alcool se pierde prin evaporare în primul an. Evaporarea continuă în următorii ani, cu 4 până la 5% pe butoi. În acest fel, un whiskey bun pierde aproximativ 30% din volumul original până în momentul în care este gata de îmbuteliere. Noi numim acest procent "partea îngerilor".

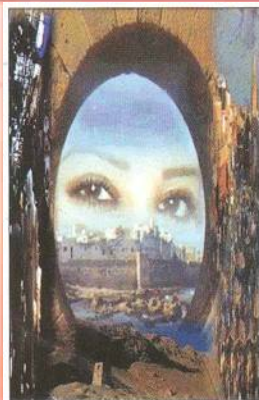
În numărul viitor: EXPLOZIV!!!

● VOLUNTAR ÎN AFRICA.

Maroc: cum să pleci ca voluntar într-o țară africană, să te întorci viu – și ce peripeții poți să întâmpini acolo. Totul într-un text semnat de JEAN-LORIN STERIAN, care a fost acolo.

● TRANSSEXUALII, MOD DE ÎNTREBUIŢARE.

Știți ce este OKAMA? Știți ceva despre bărbații care își schimbă sexul pentru a și-l transforma în ceva aflat între instrument de lucru și agregat de profit? Poți să faci bani din sexul tău? Iată tot atâtea motive de a citi un story senzațional, repovestit de colega noastră, scriitoarea CLAUDIA GOLEA, care l-a trăit pe viu.

Pământul nervos

Până să se încălzească sau nu global, Terra se zgâlțâie din toate încheieturile. Mai multe localități din Insulele Solomon, în Pacificul de Sud, au fost devastate în urma unui tsunami provocat de un cutremur care a avut 8 grade pe scara Richter. Cel puțin 15 persoane au murit și multe altele au fost date dispărute.

Zeci de clădiri, între care și un spital, s-au prăbușit. La doar două zile, un seism cu magnitudinea de 6,3 s-a produs în regiunea Insulelor Loyaute, tot în Pacificul de Sud. ■

„Așa merg lucrurile”

A creat în America un fenomen social-cultural, mai mult decât J. D. Salinger. A zguduit lumea cu *Abatorul Nr. 5* și *Mama noapte*, a zăpăcit-o cu *Galapagos*. A scris numai capodopere.

A trăit în ultimii ani într-o casuță din Barnstable, Massachussets (foto). A murit la 84 de ani, în urma unui hematom provocat, stupid, printr-o cădere în casă. Se numea Kurt Vonnegut. ■

Trenul avion

Trenul francez de mare viteză (TGV) a stabilit recordul de 574,7 kilometri pe oră, pe ruta Paris-Strasbourg. Recordul absolut al unui tren, 581 de kilometri pe oră, stabilit în urmă cu patru ani, aparține trenului Maglev din Japonia, dar acesta nu circulă pe șine, ci plutește deasupra unei singure șine, utilizând un câmp electromagnetic. Având în vedere ce se petrece pe „autostrăzile” românești, întrebarea e: ce se întâmplă când pe traverse staționează o turmă de oi? ■

Simple coincidențe

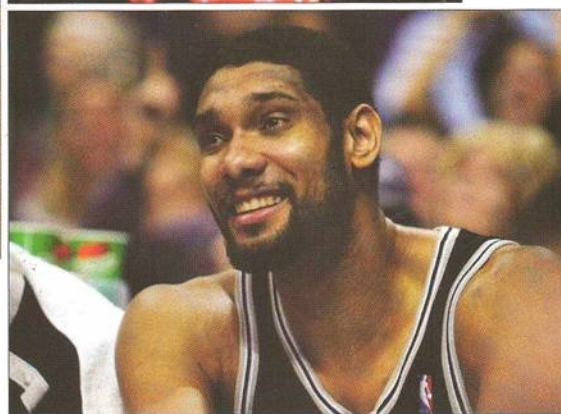
Cu doi ani și jumătate în urmă, la Kiev se declanșa revoluția portocalie, consfințind ruperea Ucrainei de influența Rusiei. Aproape

simultan, la București pierdea puterea partidul celui care semnase ultimul Tratat cu URSS. Azi, Ucraina e în criză profundă, după ce s-a înregistrat o masivă migrare intraparlamentară de la dreapta la stânga, iar Traian Băsescu, militant necenzurat și nediplomatic pentru Basarabia, a fost suspendat din funcție. Fără a insinua nici o teorie a conspirației, întrebarea e: oare cine se bucură, în ambele cazuri?

Masacru

33 de persoane au fost ucise și alte 28 au fost rănite de un student al Universității Virginia Tech care a tras la întâmplare în interiorul campusului din Blacksburg, după care s-a sinucis. Ulterior a reieșit că dementul, un sud-coreean, trimisese către CNN (între cele două faze ale masacrului!) un pachet cu poze și secvențe video în care își „justifica” fapta. Printre victime se număra profesorul israelian de origine română Liviu Librescu (foto), supraviețuitor al Holocaustului, profesor de peste 20 de ani în SUA. El a ținut închisă ușa sălii de clasă din care studenții au putut fugi pe geam, până când dementul a tras prin ușă, ucigându-l. ■

Animal periculos: râsul

Baschetbalistul Tim Duncan, de la San Antonio Spurs, a trăit un moment unic în timpul meciului cu Dallas:

a fost eliminat (a doua greșeală tehnică) pentru că râdea! Duncan se afla pe banca de rezerve și se amuza după o fază din joc. Când arbitrul l-a penalizat, toată lumea din jur a încremenit, siderată. Când au aflat de ce, uimirea n-a făcut decât să crească. Deci: aveți grijă unde, de ce și mai ales de cine râdeți. ■

E bine să știi
că ai casa pe mâni bune.

Sub aripile leului.

Generali Asigurări - EUROCASA - asigurare de locuință

Beneficiind de experiența acumulată în peste 175 de ani de activitate, cu 61.500 de angajați în 50 de țări, Generali este unul dintre primele grupuri financiare și de asigurări din lume. Și în România, Generali Asigurări își consacră toate eforturile pentru a-ți oferi cele mai bune soluții de asigurări de locuințe.
www.generali.ro

Epilog la afacerea „Brățărilor Dacice“:

Aurul dacic — o isto

Comorile au stârnit dintotdeauna mistere și patimi în jurul lor, începând din antichitate, dar puține au fost așa de râvnite ca aurul dacilor. Poate pentru faptul că bogăția în aur a munților de pe teritoriul Daciei și al României de azi a întrecut multe zăcăminte de aur existente în lume. În acest an – considerat în calendarul chinezesc Anul Porcului de Aur, supranumit și „Anul Aurului” – nu strică să ne reamintim că atât Imperiul Roman, cât și „Imperiul Răului” – cum denumea U.R.S.S.-ul fostul președinte al SUA, Ronald Reagan – au jefuit România de cantități atât de mari de aur, încât sunt greu de estimat în zilele noastre!... Imperiul Roman a fost ajuns de blestemul lui Decebal și s-a destrămat, la fel și Uniunea Sovietică...

**Destinul
aurului dacilor
— o incursiune
în istorie...**

Teritoriul României s-a bucurat din cele mai vechi timpuri de faima unui ținut al aurului și al comorilor, așa cum pentru spanioli erau pământurile descoperite în America. Aurul dacilor urmărit de romani în războiul lui Traian echivalează cantitativ în tradiția transmisă cu aurul aztecilor. Către comorile din Carpați și-au întors privirea de-a lungul timpului – ca spre un teritoriu

fabulos – mulți aventurieri și amatori de îmbogățire rapidă. În *Istoria Bucureștilor*, Ion Ionescu-Gion amintește – în contextul jefuirii aurului românesc – de existența unor hărți rare care circulau printre capii ortodocși ai bisericii constantinopolitane, pe care ar fi fost însemnate mănăstirile unde erau îngropate comori. Harta ar fi ajutat la jefuirea sistematică a tezaurilor ascunse, care au fost

scoase din țară. De aici credința călugărilor și patriarhilor greci că din țările românești oricâți bani s-ar lua, se vor găsi în continuare alții. În plin secol al XVIII-lea, domnitorul Alexandru Ipsilanti lansa chiar o campanie de săpături particulare cu condiția ca jumătate din bunurile dezgropate să revină domniei. O idee despre mărimea acestor comori, care au încăput pe mâini străine,

rie glorioasă furată

ne-o dată prima descoperire importantă din Transilvania, din 1543, în albia râului Strei, unde au fost descoperiți peste 400.000 de galbeni de aur cu efigia lui Lysimah.

Ce se va întâmpla însă cu românii sau străinii care au furat ceea ce mai rămăsese din aurul dacic și descendenții acestora nu putem ști, deși unele relatări de încredere despre felul în care acționează și astăzi blestemul aurului dacic, precum blestemul piramelor, există...

Pentru a înțelege cum gândeau dacii și ce s-a întâmplat cu faimoasa comoară a neamului dacic, trebuie să facem o „călătorie în timp” în vremea celui de-al doilea război daco-roman, în vara anului 105 d.Hr. – când armatele romane conduse de Traian ajung la Drobeta-Turnu Severin și înaintează pe trei coloane, cu speranța de a cucerii capitala regatului dac și de a jefui comoara lui Decebal. Prima coloană înaintează pe Valea Cernei spre Țara Hațegului și ajunge la cetățile Costești, Blidaru și Piatra Roșie, pe care le distruge. A doua coloană urcă pe Valea Jiului spre castrul de la Bumbești, pătrunzând în Masivul Șureanu pe la Banița. A treia coloană, condusă de însuși împăratul, se deplasează de la Drobeta la Sucidava și Romula, străbate Valea Oltului până la *Castra Traiana* (azi localitatea Sâmbotin – Vâlcea) și ajunge la Tilișca, apoi la Căpâlna.

Restul armatei romane, pornite din Moesia inferioară (Bulgaria), trece pe la Bran, Bratocea, Oituz. Bătălia pentru capitala Daciei – Sarmizegetusa Regia – se dă la începutul verii anului 106 d.Hr., cu participarea Legiunilor a II-a – „ADRIUTIX”, a IV-a – „FLAVIA FELIX” și a unui detașament (*vexillatio*) din Legiunea a VI-a, „FER-RATA”. Dacii resping primul atac, dar sunt distruse conductele de apă care aprovizionau capitala Daciei. Cetatea este incendiată, sunt rețezați toți stâlpii sanctuarelor în incinta sacră, se distruge întreaga fortificație. Războiul, însă, continuă. Prin trădarea lui Bacilis (confident al regelui dac), romanii găsesc, în albia râului *Sargesia*, tezaurul lui Decebal (evaluat de *Jérôme Carcopino* la 165.500 kg de aur și 331.000 kg de argint). Ultima luptă cu oastea regelui dac are loc în preajma cetății POROLISSUM, astăzi orașul MOIGRAD. Dio Cassius, în *Istoria Romană*,

povestește și el despre cele 165.000 kilograme de aur și dublul acestei cantități în argint care ar fi fost găsite de romani, Plinius cel Tânăr, în *Epistole*, scrie că – după jefuirea aurului dacic – romanii au petrecut o sută de zile, fără întrerupere, sărbătorind în acest fel cucerirea Daciei. Erau organizate ospete bogate și dansuri în piețele publice pentru toți cetățenii Romei. Potrivit istoricilor moderni această generozitate a împăratului și a apropiaților săi demonstrează că aurul și prăzile de război erau de câteva zeci de ori mai mari decât sumele cheltuite de administrația imperială pentru a le oferi plebeilor romani „pâine și circ”. Aceștia făceau referire și la însemnările medicului curant al împăratului Traian, grecul Criton, cel care scrisese primul despre incredibila comoară descoperită de romanii cuceritori în Munții Orăștiei – „cinci milioane de libre de aur și alte zece de argint”, în afară de „cupe și de obiecte care depășeau limita oricărui preț” au luat drumul Romei. Este de notorietate că împăratul Traian a plecat cu o pradă imensă din Dacia. Cu toate acestea, este sigur că nu toată faimoasa comoară a lui Decebal a fost descoperită.

La începutul secolului al XVI-lea, în Țara Hațegului, localnicii mai transmiteau încă poveștile din moși-strămoși, despre ruine necunoscute, despre comori fabuloase îngropate pe munți sau în pădurile locului. Din când în când, țăranii care erau mai dezgropau oseminte, cărămizi, obiecte din metal și mari pietre cubice, pe care țăranii le foloseau la propriile construcții. Începuseră să circule istorii fabuloase despre comori fără nume, mai ales prin satele așezate de-a lungul apelor. Cu trecerea timpului, zvonurile despre legendarele comori deveneau din ce în ce mai fascinante pentru țăranii săraci din zonă sau aventurierii din acea vreme prindeau de știre.

Abia după aproape 16 secole de la căderea Sarmizegetusei, istoricul maghiar Gaspar Heltai menționează existența unui „mare oraș dispărut, cu ziduri de piatră fasonată, aflat mai departe de Orăștie Mare, undeva, în munte”. Luându-se după povestirile și legendele care circulau despre comorile dacilor, țăranii din zona cetăților dacice fac primele săpături după comorile dacilor pe versanții munților, dar nu găsesc, conform men-

țiunilor documentare, decât „stâlpi rotunzi”, „arme ruginite” și „butoaie de piatră”.

În 1802, câțiva copii care umblau cu turmele de oi prin pășunile înalte de pe culmea Grădiștei descoperă, într-o „ruptură a pământului”, mai multe monede de aur. Reveniți pe aceleași locuri, cu alți tineri, ei dezgroapă circa 400 de monede din aur masiv de tipul numit mai târziu „koson” și un tezaur cu monede de aur, tipul „lysimah”. O altă dovadă o constituie faptul că amploarea comerțului cu monede pe piața Orăștiei a ajuns în acea perioadă la cunoștința autorităților Imperiului austro-ungar, care l-au delegat pe procuratorul domeniului Hunedoara, Paul Török, să se deplaseze la fața locului. În primul său raport către trezorerie, acesta semnalează că descoperirile monedelor din aur masiv „sunt cu mult mai mari decât acelea declarate de localnici”. În următorii ani, pe Valea Grădiștei apar jandarmi unguri care încep să supravegheze zona, să facă percheziții și chiar arestări. Țăranii suspecți că ar deține kosoni erau torturați până mărturiseau. În acest fel, autoritățile au reușit – la vremea respectivă – confiscarea altor câteva sute de monede din aur pur. În 1804, Monetăria Principatului Transilvaniei, aflată la Alba Iulia, trimite un comisar împăratească în regiune. Acesta plătește trei țăranii din comuna Sibișelu Vechi să facă săpături în Munții Orăștiei, sub directă sa supraveghere, în anumite locuri pe care poliția imperială le aflase de la alți săteni torturați. Acea echipă improvizată ar fi descoperit peste o mie de kosoni dacici, însă documentele de arhivă consemnează că au fost predate trezoreriei doar 987 de monede, care au fost topite și transformate în lingouri. Sub această formă, o parte mică din aurul dacic a ajuns în tezaurul imperial.

Înainte de primul Război Mondial valoarea arheologică și numismatică a monedelor dacice de tip „koson” și „lysimah” ajunge să fie recunoscută pe plan european, ceea ce a determinat urcarea prețului lor pe piața obiectelor de artă și numismatică. Din acea perioadă datează și primele mențiuni despre ele în câteva dintre cele mai importante cataloage numismatice.

În 1948, istoricul Constantin Daicoviciu și fiul său începeau săpăturile arheologice în Munții Orăștiei, fără să descopere vreun

...și
căutătorii
aurului dacic
pe meleagurile
hunedorene

Poate căutătorii
aurului dacic
trebuie să
caute în jurul
Sibiului...

Brățările
dacice și
Simbolul
spiralei

teaur. Cu toate acestea, cu prilejul naționalizării întreprinderilor din zonă, au fost găsiți trei kosoni din aur masiv – care au ajuns la Muzeul Județean din Deva, unde s-au păstrat până în ziua de azi. Este destul de ciudat că, deși în timpul comunismului comorile dacice au fost căutate timp de trei decenii, nu există vreo mențiune documentară despre vreo comoară!

În orice legendă există câte un sâmbure de adevăr, iar imaginația oamenilor este deseori incitată de fapte reale. Existenta sau fabulație, comoara lui Decebal e în siguranță astăzi, căci, în afara turiștilor, puțini margineni mai cred în povești cu aur străvechi. O legendă despre existența comorilor dacice în zona Sibiului a fost culeasă pentru prima dată de Aurel Decei, de la un localnic din Sibiel.

Povestea comorii a început odată cu găsirea în arhivele regale din Târgu Mureș a unei vechi scrisori care i-a aparținut unui soldat dezertor și a fost scrisă de către acesta la doar câteva ceasuri înainte de a fi executat la închisoarea din oraș – povestește Ioan Părean în *Legendele Orlatului*: „Acest soldat, fugit din armata împăratului, a fost tocmnit tăietor de lemne de către un boier din partea locului și a găsit, umblând prin pădure, urmele unui străvechi zid de piatră și intrarea într-o hruabă croită de mâna omului. Mergând prin tunel, a descoperit o primă cameră pătrată, străjuită de doi ogari de argint, o a doua cameră pe a cărei podea zăceau oseminte omenești. **A treia sală**

era plină de aur. Văzu statuia lui Decebal – în mărime naturală – pe tron, cu o coroană pe cap, iar în jurul lui, la o masă, stăteau căpeteniile lui și familia acestuia, toți făcuți din aur. În mijlocul mesei era un diamant strălucitor ce lumina fețele și întreaga cameră. Dezertorul își umplu buzunarele cu aur și fugi. La ieșire a zidit gura tunelului cu pietre”. Interesant este că existau versiuni asemănătoare acestei legende și în sate precum Orlat, Tălmăcel sau Boița.

Legenda localizează ascunzișul comorii lui Decebal în preajma a două comune sibiene și două dealuri cu nume asemănătoare – „Vârful Zidul” și „La zid”. Pe culmi, două cetăți de piatră construite ca puncte strategice, de apărare. Sub ziduri, tuneluri necunoscute despre care se crede că duc la comoara regelui Decebal, ascunsă în urmă cu două milenii în adâncul pământului. La Orlat și Sibiel, legendele au căpătat viață și nu puțini au fost cei care, vrăjiți de ele, au încercat să descopere aurul dacic. În timp, vechile cetăți au fost aproape dărâmate de căutătorii de comori și doar bătrânii își mai amintesc despre drumurile ascunse prin pădure. Nu mai cutează să urce să sape, dar povestesc că au fost apoi ruinați toți cei care au încercat să caute aurul dacic.

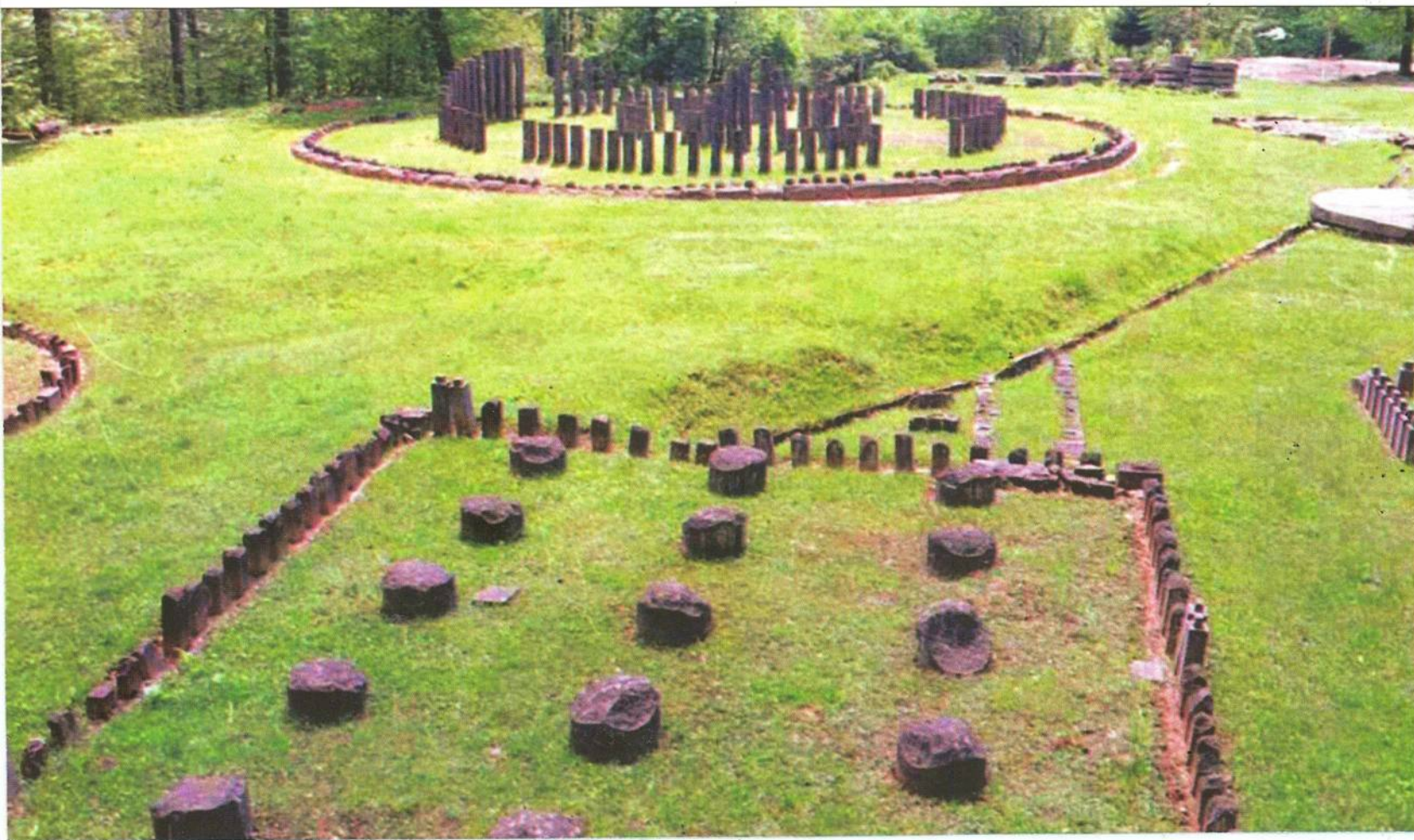
Sub dealurile „Vârful Zidul” și „La zid” s-ar găsi aurul lui Decebal, susțin localnicii bătrâni din localitatea Fântânele.

Brățările dacice au forma spiralei – cel mai important simbol sacru și unul dintre primele apărute pe străvechile meleguri

carpato-dunărene. Chiar dacă simbolistica spiralei a suferit unele modificări, aceasta a rămas simbolul principal pentru zeitatea supremă. Deși spirala este un simbol universal, prezent aproape în toate culturile, în sanctuarele și pe obiectele de cult din spațiul carpato-dunărean se întâlnește încă din neolitic, de aici rezultând că brățările dacice materializează un simbol caracteristic acestui spațiu, de unde originează spirala.

Spirala era folosită – până în primele secole ale erei creștine – ca o protecție magică, motivul spiralic fiind pus pe mânerile săbiilor, pe coifuri, scuturi, topoare de război. În legătură cu caracterul magic al spiralei care simboliza și șarpele, istoricul Vasile Pârvan scria, în 1926, „Pentru La Tène-ul dacic, animalul clasic de apărare împotriva «deochiului» și a tuturor accidentelor demonice e șarpele; toate celelalte simboluri de amulete vin numai în al doilea rând”. Mai mult chiar, spirala dublă – în formă de S – apare și pe scuturile dacilor figurați pe Columna Traiană.

Sacralizarea spiralei la începutul epocii bronzului a fost determinată de influența crescută a cultului Marii Zeițe, întrucât simbolul spiralei semnifică nemurirea, renașterea sufletului și legătura indestructibilă dintre viața pe lumea aceasta și viața veșnică de pe lumea cealaltă, iar renașterea era atributul Marii Zeițe. Mai mult, cultul Marii Zeițe s-a păstrat prin sincretismul cultural și religios pe teritoriul Daciei până în zilele noastre, sub forma cultului Maicii Domnului, România fiind recunoscută și de

Blestemul aurului dacic

răposatul Papă Ioan Paul al II-lea, la vizita sa în România, în 1999, ca „Grădina iubită a Maicii Domnului”.

Legende transmise pe cale orală spun că regele Decebal, înainte de-a muri, i-a blestemat pe jefuitorii aurului strămoșesc să fie pedepsiți de Zamolxe, dacă vor dezvălui cuiva de sânge străin ascunzătorile, iar profanatorii de tezaure să nu se poată bucura, nici măcar o zi din viață, de un singur lucru furat! Vechile credințe și legende nu mai sperie aproape pe nimeni în ziua de azi, când lumea s-a desacralizat și s-a îndepărtat de Dumnezeu.

Mulți dintre cei care ascundeau aurul duceau cu ei pe lumea cealaltă și secretul locului pe care îl aleseseră pentru siguranța averii lor. Treceau ani până când acele locuri erau descoperite mai mult sau mai puțin întâmplător. Moștenitorii de câteva generații sau aventurieri în căutarea îmbogățirii rapide îl descopereau și fie îl vindeau, fie îl ascundeau în locuri numai de ei știute. Dacă descoperirea era făcută de mai mulți oameni, urma împărțea. Și cum comercializarea aurului a fost totdeauna anevoioasă, de cele mai multe ori, în așteptarea unor momente prielnice, descoperitorii îl îngropau la rândul lor urmând un ritual moștenit din cele mai vechi timpuri. Toți cei care aveau parte de acest aur jurau să nu se atingă de locul cu pricina decât împreună. Dacă unul dintre ei murea, aurul rămânea pentru totdeauna în acel loc, ceilalți trebuind să renunțe la comoară de frica

blestemului. Blestemul comorii însă se dovedea că îi afectează nu numai pe cei ce o îngropaseră. Aurul rămânea acolo purtând cu el blestemul peste sute de ani până când cineva se încumeta să-l atingă. Evenimente reale derulate de-a lungul timpului și povestite de oamenii locului vin să întărească ideea că legătura dintre aur și nenorociri nu este întâmplătoare.

Așa se face că, timp de două sute de ani, de la primele descoperiri de relicve dacice consemnate pe Valea Grădiștei, țărani s-au temut cu adevărat de blestemul lui Decebal. Chiar și în ziua de astăzi, dacă se întâmplă vreo nenorocire într-o casă, lumea se întreabă în șoaptă dacă nu cumva în acea familie au fost căutători de comori. Tocmai din această cauză, se prea poate ca numărul căutătorilor de aur să nu fi fost atât de mare printre oamenii locului în timpul comunismului. Dar această spaimă viscerală a durat doar până în primii ani de după 1990...

Din păcate, statul român, prin atitudinea autorităților sale, a încurajat furtul aurului dacilor. Astfel, în 1996, un țaran a declarat autorităților descoperirea unei căldări pline cu monede de aur, chiar în grădina sa și a pus comoara la dispoziția autorităților, solicitând contravaloarea în bani. Culmea a fost că statul român nu a avut mijloacele financiare necesare să achite întregul lot de monede oferite spre vânzare! Potrivit unui muzeograf local, Banca Națională ar fi achiziționat 208 exemplare, fosta Bancorex ar fi achitat valoarea a 75

exemplare, Muzeul Național de Istorie a României ar fi cumpărat 197 monede, iar Muzeul Civilizației Dacice și Romane din Deva ar fi plătit, la rândul său, circa 42 monede. Câteva luni mai târziu, la începutul lui 1997, Interpolul prelua de la Poliția maghiară un cetățean român cu domiciliul în orașul Orăștie, care fusese arestat în Ungaria pentru că se descoperiseră asupra sa circa 200 de monede dacice din aur, de tipul „koson”, ce nu fuseseră declarate la vamă. Interpolul a restituit României relicvele arheologice și românul a fost repatriat sub escortă. Localnicii de pe Valea Grădiștei au făcut imediat legătura între tezaurul ce fusese descoperit anterior și întâmplarea cu pricina... Din acel moment, a izbucnit o adevărată febră a aurului...

Ca urmare a acestor evenimente, Guvernul României publica, în 1997, Hotărârea Guvernului nr. 523, prin care institua paza militarizată a cetăților dacice din Munții Orăștiei. În același an, Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriale dădea publicității un proiect de protejare patrimonială a acelor locuri. Dar era prea târziu! Între 1998 și 2000, nebunia provocată de febra aurului dacic a făcut să apară în zonă din ce în ce mai mulți străini. Toți vânătorii de comori sunt înarmați cu detectoare de metale competitive, de câteva mii de euro! Aprecierile localnicilor pomenesc de peste 4.000 de căutători de comori care bântuie siturile arheologice în căutarea marii comori a regelui Decebal.

De la fascinație la blestem

În peșterile calcaroase din Munții Orăștiei și în adâncul pădurilor și-au ascuns dacii averile pe care le-au mai putut salva după căderea Sarmizegetusei. Potrivit obiceiului locului, preoții și sihaștrii neamului le-au pecetluit cu blesteme și au transmis secretul doar pe cale orală descendenților, din tată în fiu, sute de ani. Pe seama localizării tezaurului dacic rămas nejfuit de romani circulă și acum numeroase legende! Una dintre ele spune că fabulosul tezaur al dacilor, care înflăcărează mințile căutătorilor de comori, s-ar afla ascuns în peștera Polovragi – aflată în cheile Oltețului, în județul Gorj, având o lungime de 9,1 km – și că toți cei care s-au aventurat, în ea, după aurul dacilor, nu s-au mai întors!

**Atracția
Eldorado-ului
hunedorean sau
Cine ne-a furat
istoria?**

Când localnicii din Valea Grădiștei zăresc și în zilele noastre un copac falnic cu frunze căzătoare care își scutură, pe neașteptate, frunze nenumărate fără să adie o boare de vânt, parcă suflă de gura unui uriaș, ei spun că duhul bun al lui Zamolxe, ce bântuie locurile, dă semn de la strămoși că undeva, în pădurile Munților Orăștiei, a mai

fost profanat un tezaur!... În jurul comunelor Beriu și Orăștioara de Sus – aflate în zona cetăților dacice, pe versanții munților, apar, potrivit mărturiilor localnicilor, „focurile comorilor”. Se spune că acestea răsăr în perioada sărbătorii Crăciunului și de Sânziene. Potrivit legendei, acolo unde arde focul, se găsește o comoară. Multe din-

tre comori au fost găsite în gropi nu prea adânci – care au rămas pe versanții dealurilor. Tot legenda spune că aceste comori dacice sunt păzite de blestemele preoților daci, așa încât cine le dezgroapă, își poate pierde viața ori să rămână schilodit sau pocit pe viață.

În Munții Orăștiei, în apropierea

**Podoabă dacică
dată în urmărire
internățională
și confiscată
de polițiștii
francezi
din standul
unei firme
new-yorkeze
din Paris**

anticele cetăți dacice au fost descoperite mii de monede din aur masiv. Cea mai mare parte a acestui incredibil tezaur a fost scoasă în mod clandestin din România, pe filiera unui adevărat braconaj arheologic, și vândută în străinătate. Una dintre dovezile acestui adevăr o reprezintă îmbogățirea neașteptată a unor localnici din zonă, care au format un adevărat „club al aurarilor”, deși fenomenul este ascuns de toată lumea printr-o veritabilă conspirație a tăcerii. Așa se explică și faptul că faimosul „koson” – moneda dacică turnată în „aur pur” – a înregistrat o scădere valorică semnificativă în ultimii ani la bursa antichităților și pe piața metalelor prețioase din Occident. Banii turnați în tiparnițele dacilor liberi și-au făcut apariția astăzi, chiar și pe internet, spre uimirea întregii lumi!

În afară de monedele dacice care au ajuns să se vândă pe nimic în lumea numismaților și colecționarilor, numeroase alte obiecte dacice de aur – cum ar fi celebrele brățări dacice – au fost traficate peste granițele țării. Potrivit unor istorici, o parte dintre aceste relicve din aur ar fi mai valoroase chiar decât **Cloșca cu puii din aur**. În 1999, s-a vândut o astfel de brățară cu 80 de mii de dolari, la New York.

Încă din zorii civilizației umane, aurul a generat și generează și azi o isterie colectivă a îmbogățirii ce domină sufletele coruptibile. Zvonuri și legende mai mult sau mai puțin fanteziste au ajuns la cunoștința aventurierilor de ocazie sau a escrocilor de profesie, îmbogățindu-se cu noi elemente inventate de aceștia și creând un adevărat folclor al căutătorilor aurului dacic. Ultimii ani au readus în actualitate, poate mai intens ca niciodată, în cei 17 ani post-decembrști, comorile dacilor din Munții Orăștiei.

Hoții, care au furat împreună cu aurul dacic și o parte din istoria glorioasă a acestui neam, au determinat crearea, la organele de urmărire penală, a celebrului dosar, „Aurul dacilor” care continuă să se judece și azi, deși procesul a început cu

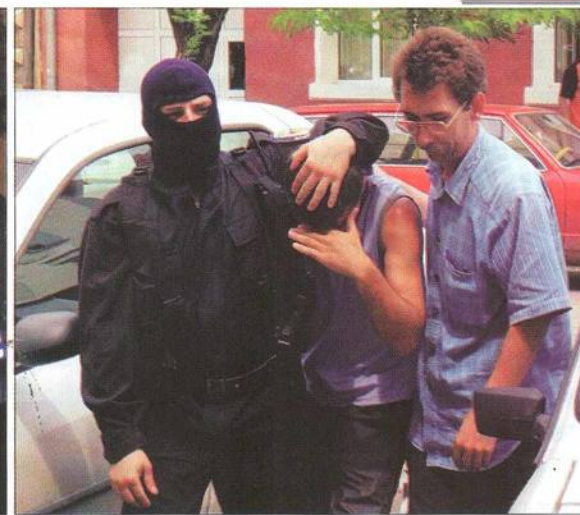
cățiva ani în urmă! În rechizitoriul din dosar erau acuzate 12 persoane de furtul a 15 brățări dacice – în valoare totală de 1,5 milioane de euro – din situl arheologic al cetății Sarmizegetusa Regia, din Munții Orăștiei, monument istoric administrat de **Muzeul Civilizației Dacice și Romane** din Deva.

Celebrul caz al „brățărilor dacice” a ținut capul de afiș în presă aproape trei ani sub numele de „**aurul dacilor**”. În dosarul judiciar al dispariției brățărilor dacice au fost vehiculate nume sonore ale politicii românești, precum Adrian Năstase, Dan Iosif sau Ovidiu Tender și Ioan Talpeș. Până în prezent, Poliția a reușit doar recuperarea a 6 dintre cele 15 obiecte de tezaur furate, acestea fiind din nou în custodia statului român. La începutul anului fuseseră recuperate patru brățări, apoi încă două. Primele patru au fost răscumpărate de Ministerul Culturii de la un colecționar american cu suma de 800.000 RON, iar în 23 ianuarie a fost adusă în țară a cincea brățară. După acest demers, Muzeul Național de Istorie a României a solicitat Ministerului Culturii și Cultelor încadrarea în categoria „tezaur al patrimoniului cultural național” brățărilor dacice din aur. Acestea au fost plasate sub incidența **Legii nr. 182/2000 privind protejarea patri-**

moniului cultural național mobil și a **Ordonanței Guvernului nr. 43 din 2000 privind protecția patrimoniului arheologic și declararea unor situri arheologice ca zone de interes național**. Cele cinci brățări redobândite de statul român au fost expuse la Muzeul Unirii din Alba Iulia, la mijlocul lunii februarie, alături de alte relicve dacice recuperate de autoritățile române de la căutătorii de comori. Brățara a șasea a fost vândută – în cursul anului 2004 – în Statele Unite ale Americii, cu suma de 42.500 de dolari și a fost găsită la New York, înainte de a fi adusă în țară. Brățara cu numărul șapte seamănă foarte bine cu cea descoperită la New York și se află în Belgia, iar brățara cu numărul opt este, conform procurorilor români, tot în Belgia unde – în timpul unei percheziții efectuate de polițiștii belgieni la domiciliul lui Adrian Nistor (care are dublă cetățenie, română și belgiană!), unul dintre inculpații din acest dosar – s-au descoperit două contracte de vânzare pentru cele două obiecte de patrimoniu.

Cazul „brățărilor dacice” a demarat încă din anul 2001, când Poliția română fusese sesizată despre comerțul cu acestea în Germania, de către Lucia Marinescu – specialist în arheologie și fost director al Muzeului Național de Istorie a României.

Sfânta foame de bani și aur atinge și politicienii?...

Marinescu aflase de la Barbel Karin Deppert-Lippitz – expert în bijuterii antice – că i s-a prezentat spre autentificare o astfel de brățară în vara anului 2000.

La o înfățișare recentă în acest proces, ce s-a desfășurat la Tribunalul Deva, în toamna trecută, procurorul de ședință depunea la dosar două fotografii cu o brățară dacică găsită la Paris, iar un expert german preciza – într-o declarație depusă la dosarul cauzei – că brățări dacice pot fi descoperite chiar și în tranzacțiile numismatice din Bulgaria. Potrivit Ministerului Public, brățările de aur dacice și 128 de monede romane de argint ar fi fost găsite, în perioada 2000 – 2002, de către un grup de mai multe persoane cunoscute cu legea, format din Iulian Ceia, Ioan Groza, Ion Nedelcu, Mugur Nedelcu, Sorin Popa, David Magda, Mihai Zerkula, Florin Nistor, Ciprian Hidișan, Adrian Nistor, Ion Vasinca și Alberto Ioan Deak. O parte dintre ei au fost arestați în vara lui 2005 pentru ancheta în această cauză, apoi eliberați.

Polițiștii francezi au confiscat, la începutul lui octombrie 2006, o brățară dacică din aur de 24 de carate, cântărind peste un kilogram, ce era expusă la standul firmei new-yorkeze **Ariadna Gallery** din cadrul **Expoziției Biennale de la Grand Palais** din Paris. Podoaba dacică fusese dată în

urmărire internațională, împreună cu alte 14 piese de diferite dimensiuni. Potrivit informațiilor date de Poliția română, brățara găsită în Franța era oferită spre vânzare la preț de 90.000 de euro. Polițiștii francezi au ridicat obiectul, l-au audiat pe proprietar și au trimis actele procedurale procurorului român care anchetează cazul.

Într-un dosar separat de dosarul „Aurului dacic” – în care anchetatorii fac cercetări privind inclusiv comiterea infracțiunii de tănuire, au fost amestecate nume celebre precum Adrian Năstase, Ioan Talpeș și Sergiu Nicolaescu, însă procurorii nu au reușit – se pare – să obțină încă suficiente probe în ceea ce-i privește pe aceștia, deși ei sunt cercetați și în prezent. Mai mult, chiar Marian Iancu, patronul **VGB Oil** și al echipei de fotbal **Poli Timișoara**, ar fi plătit pe o brățară dacică suma de 80.000 de euro și apoi i-ar fi făcut-o cadou unui important colecționar din București.

Potrivit unui martor, în afacerea cu brățări dacice ar fi fost implicat și ex-deputatul PSD Gabriel Bivolaru – condamnat anterior pentru o fraudă de 2.000 de miliarde de lei și deputatul PSD Dan Iosif – căruia i s-ar fi propus spre cumpărare, în 2003, două brățări spiralice din aur, cinci brățări mai mici din argint, inele, monede

romane din argint, vase dacice. Prețurile acestora erau cuprinse între 120.000 și 800.000 de dolari.

Totuși, instanțele au descalificat amestecarea în dosarul „Aurul dacic” a politicianilor amintiți mai sus, întrucât toate acuzațiile fuseseră formulate de procurori pe baza unui film în care nu exista nici un infractor filmat. Simplele declarații ale martorilor și prezentarea unui film în care a fost redată găsirea unei brățări dacice din aur în situl arheologic Sarmizegetusa Regia nu erau probe suficiente pentru a dovedi existența infracțiunii de „furt calificat cu consecințe deosebit de grave”, potrivit art. 209, alin. 4 din Codul Penal, pe care procurorii o puseseră pe seama unora dintre politicienii menționați.

Afacerea „brățările dacice” a suscitat inclusiv dezbateri academice pe tema autenticității acestora – la Academia Română desfășurându-se recent dezbateri cu tema *Aurul dacic, între legendă și realitate*. Un cotidian central a desfășurat o adevărată campanie de presă pentru a demonstra că brățările sunt falsuri foarte bine lucrate. În această direcție s-a pronunțat și prof. dr. Constantin Preda – președintele Societății Numismatice. Pe de altă parte, susținătorul autenticității brățărilor dacice recuperate de statul român pe bani grei din străinătate este o altă autoritate în domeniu – prof. univ. dr. Mircea Babeș, cercetător științific principal la Institutul de Arheologie Vasile Pârvan al Academiei Române și, totodată, cel care a condus delegația română care a adus de la Frankfurt primele brățări dacice.

...Dar ancheta în dosarul „Aurul dacic” ne mai rezervă probabil multe surprize și răsturnări de situație, având în vedere că, recent, mașinile personale costisitoare ale unui patron din Deva ce achiziționase un ziar local care a „îndrăznit” să relateze despre furtul aurului dacic au fost incendiate!...

Text: **Valentin Laurențiu Gheorghiu**
Foto: **Mediafax Foto**

Făcătorii de gazete

În ianuarie 1990, presa din România a explodat. În primăvară existau peste două mii de publicații, zeci de posturi de radio și se așteptau primele televiziuni private.

Oamenii care, până nu de mult, făcuseră *copy-paste* – așa cum am spune azi – pe magistrarele discursuri, nu puteau asigura acest *boom* jurnalistic. Noua presă a fost construită prin aportul unei mari mase de oameni veniți din te miri ce zone, care s-au calificat la locul de muncă – așa cum am fi spus ieri. Este suficient să amintim că, de peste un deceniu încoace, cel mai apreciat jurnalist român, conform tuturor sondajelor și clasamentelor, este un absolvent de Automatică.

Abia după ce primele facultăți de Jurnalism au început să scoată serii pe bandă rulantă putem vorbi despre o a treia categorie de jurnaliști (pe lângă cei „reformati” și cei „importați”), ziariștii cu acte-n regulă.

**Cristoiu
cel de altădată**

**Tânăr
și neliniștit**

**Câte una
și bună**

Toți aceștia trebuiau însă conduși. Cineva trebuia să gândească strategic. După haosul inițial, când trei vecini de bloc având relații într-o tipografie puteau să scoată un săptămânal, selecția naturală a început să trieze rapid, iar din masa de ziariști s-au detașat cei care nu doar „scriau la gazetă”, ci și puteau să conceapă una. Făcătorii de gazete. Unii de-a dreptul legendari.

Este cu siguranță cazul lui **Ion Cristoiu**, omul care s-a remarcat, încă înainte de decembrie 1989, construind un *Supliment literar artistic al Scânteii Tineretului* (SLAST) care era o tribună culturală de bun-gust, navigând riscant printre impunerile cenzurii. Nici Cristoiu, nici restul echipei nu au a se rușina de ceea ce făceau atunci. Între altele, în săptămâna lui 15 ianuarie, SLAST îl avea pe prima pagină chiar pe Mihai Eminescu, și nu pe vreunul din cei doi Ceaușești, născuți în aceeași lună.

Pe vremea aceea, Ion Cristoiu era supraponderal, purta plete, scria (nu rău!) proză și lucra la o istorie a literaturii proletcultiste. Ocupații care aveau să cadă jertfă pe altarul jurnalismului.

Nu cu mult înainte de revoluție, Ion Cristoiu a părăsit SLAST devenind redactor-șef la revista *Teatru*. O parte din echipa de acolo a luat-o cu el (așa cum avea să facă mereu) în prima sa aventură capitalistă, săptămânalul *Zig zag*. Prin 1991, revista se trăgea în trei tipografii, având un tiraj vândut de câteva sute de mii de exemplare!

Dar Cristoiu a plecat la nou-înființatul trust *Expres*, pe atunci extrem de promițător. Acolo a primit șefia, dar și editorialul de o pagină al săptămânalului *Expres magazin*, un alt succes al acelor vremuri, în vreme ce fratele *Expres* era condus de Cornel Nistorescu. Aici, Ion Cristoiu a conceput cea mai mare lovitură din presa scrisă: apariția ziarului *Evenimentul zilei*. În acel moment, *Adevărul* și *România liberă* păreau a suporta fără probleme puzderia de noi apariții, iar piața dădea semne că ar fi deja saturată. Dar Cristoiu a venit cu *altceva* – în formă, în conținut, dar și în promovare. A fost practic prima campanie de lansare făcută după regulile marketingului.

Conținutul conceptului a rămas sursă de ironii până azi. Dar: 1. *Evenimentul* a fost un

mare succes și asta nu i-o poate lua nimeni; 2. ziarul era departe de-a conține doar știri despre găini violate care nasc pui vii – așa cum, cinic, a reținut folclorul.

Ce faci când ai un mare succes? Dacă te cheamă Ion Cristoiu, îl abandonezi. S-a scris enorm despre plecarea lui din *Expres*. Unul dintre scenariile vorbește despre conflictul Cristoiu-Nistorescu, inclusiv pe probleme de bani. Altul invocă frustrarea lui Ion Cristoiu după alegerile din 1996, când Convenția nu i-ar fi oferit locul pe care l-ar fi visat (conducerea TVR) și atunci, precum văcarul supărat pe sat, Cristoiu s-a retras în Biblioteca Academiei, amintindu-și că era să fie istoric și critic literar. Probabil că e valabil căte ceva din toate.

Fapt este că acea primă dispariție a lui Cristoiu a coincis cu o severă cură de slăbire, astfel încât la revenirea în prim-plan am descoperit un om dublu schimbat: proporții fizice normale și o vehementă fără nuanțe la adresa noii puteri.

Dacă, în perioada *Evenimentul zilei*, Ion Cristoiu fusese adus pe post de salvator la muribundul *Tineretul liber* (aflat atunci în proprietatea lui George Pădure, eheii, vremuri...), devenind singurul conducător a două ziare, acum a încercat să scoată ceva din *Național* – fără vreo funcție, doar din postura de editorialist. Eșec din nou. Ceva mai bine – dar fără strălucire – s-a descurcat în perioada *Cotidianul*. Între timp, însă, începuse să se reorienteze spre vizual, dându-le ocazia celor de la *Academia Cațavencu* să spună „Ion Cristoiu s-a retras din presă pe toate canalele TV”. Este perioada în care devine – și rămâne până azi – unul dintre „analizii neamului”, invitat (cvasi)permanent al

Concluzii?

Puține și nu vesele.

1. În trecutul recent, avem „Cristoiu și restul lumii“.

2. În prezentul continuu, Cristian Tudor Popescu este singurul a cărui voce mai contează, cel puțin în presa scrisă.

3. În viitorul apropiat, trustizarea presei se va accentua și rolul făcătorilor de gazete va fi tot mai mult preluat de sofisticate echipe mixte marketing-research-HR-PR-IT&C.

mai multor emisiuni, de la un moment încolo realizator el însuși de programe TV (la *Realitatea*, apoi la *Antena 3*), ba – o vreme – chiar director al *Realității* TV.

Nici unul dintre contracandidați nu se poate lupta cu mitul Cristoiu, pentru că majoritatea nu s-au clintit din loc. Oricât de reușit ar fi proiectul lor, nu putem ști dacă ar fi izbândit și altfel, altundeva.

Este cazul lui **Petre Mihai Băcanu**, care, de altfel – dintre toți – a ținut cel mai puțin să apară altfel decât prin (rare) editoriale. În urmă cu câțiva ani, a revenit în prim-plan urmare a scandalului redacție-patronat declanșat la *România liberă*. Scandal aplanat cam bizar, cu trecerea lui Băcanu în rol de „director fondator“, păstrându-și dreptul de a scrie (dar nu și pe acela de a conduce). Ziarul a avut curajul să nu-și schimbe numele în 1990 (ca și *Flacăra*), beneficiind de uriașă inerție a ceea ce fusese singura *Mică Publicitate* vânată înainte de revoluție.

Altfel, un cotidian cu reacții lente, consacrat prin radicalismul anticomunist. Trebuie spus că, după scandal, departe de-a fi tabloidizat, a devenit mult mai dinamic și a rămas la fel de serios.

Este de asemenea cazul regretatului **Dumitru Tinu**, cel sub care *Scânteia* a devenit *Adevărul*. Un proiect bazat pe social și economic. Prudența – ca să nu spun obediența – politică l-a adus însă severe prejudicii de imagine cel puțin în iunie '90. Și aici a fost un scandal, soldat cu o plecare masivă. Cât despre Dumitru Tinu, pe cât de tumultuoasă s-a dovedit a fi fost viața lui personală, pe atât de cuminte a fost ca ziarist.

Este, în fine, cazul lui **Cornel Nistorescu**, care a de-tabloidizat *Evenimentul zilei*, după care, în urma celui de-al treilea scandal cvasi-simultan din redacțiile marilor cotidiane, a plecat semnând, se pare, o clauză de fidelitate *post festum* care l-a scos practic din presă, în ciuda faptului că mai e invitat din când în când pe la unele emisiuni.

Excepția forțată: **Cristian Tudor Popescu**. Mâna dreaptă a lui Tinu la *Adevărul*, s-a simțit silit să plece după moartea acestuia, acuzând noua politică patronală și dedesubturile politice ale acesteia. Și-a luat echipa și a făcut *Gândul*. Au rezistat o vreme ca independenți, apoi s-au tras sub una dintre cele trei umbrele principale ale presei românești. Este al doilea „analist al neamului“, a apărut de mii de ori ca invitat în emisiuni TV, are un talk-show în doi la *Realitatea*, o Cinematecă la *PRO Cinema* etc.

Deși păstorește un singur ziar, *Jurnalul național*, **Marius Tucă** merită câteva vorbe din cel puțin trei motive. Primul: a avut curajul să relanseze ziarul într-o cu totul altă formă și practic cu alt conținut, adăugându-i suplimente și lansând campanii în afara „curentului principal“. Al doilea: a moderat cea mai longevivă dezbateră TV, cu momente penibile, dar și unele memorabile. Al treilea: e cel mai tânăr.

Text: **Tudor Călin Zorojanu**

Mic dicționar (de presă) util

La gazeta, birjar!

Vreți să vă luați un făcător de gazetă? Nimic mai simplu! Mergeți la piață!

Am vrut să realizăm, în acest număr, o trecere în revistă a făcătorilor de gazete din România (ne referim, în special, la presa centrală, mai vizibilă evident decât cea locală). Și să măsurăm, cumva, cu pasul (gândirii), ecartul între ziarist, director de opinie și făcător de gazetă. Sigur, lista noastră nu poate fi exhaustivă. Dacă lipsește cineva, nici măcar nu trebuie să se supere sau să aibă angoste: nu excludem un *come-back* pe această temă. De altfel, credem de pe-acum că un *follow-up* se impune, tema fiind interesantă, la câteva luni/un an/ poate doi, pentru că piața, inevitabil, se mișcă.

Dumitru Tinu – Ieșit din joc din motive obiective. Cred că a punctat mai degrabă la capitolul director de conștiințe. A constituit un element de echilibru în echipa veche de la *Adevărul*, fără de care „crucișătorul“ s-a cam aplecat într-o parte.

Cornel Nistorescu – Unul dintre liderii din sectorul *quality*. Nu ar putea fi trecut la categoria „generația expirată“, precum mulți dintre congenerii săi, unii chiar importanți, care amenință să fie „depășiți“ vizibil și în aparițiile „pe sticlă“.

Cristian Tudor Popescu – Bun, fără discuție, dar „aplecă“ mai curând spre piața „formatorilor de opinie“. Are substanță în ceea ce spune, dar nu a părut să exceleze în inovația/creația formatelor de presă. Ajutat foarte mult și de echipă,

Marius Nițu, Bogdan Chirieac.

Ion Cristoiu – Produs de glorie și de audiență, mai ales în deceniul '90-2000. La ora actuală, cu precădere om de televiziune. Experiență variată, atât în domeniul „cotidianului“, cât și la „săptămânal“. I se atribuie vederi mai apropiate de stânga actuală.

Nicolae Cristache – Din vechea gardă, dar menționabil. Din păcate, a prins doar primul deceniu „bun“, după Revoluție, după care a „bătut“ în retragere.

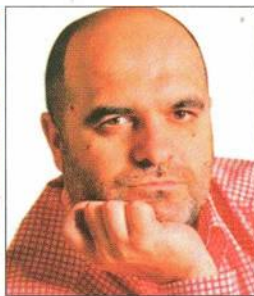
Carol Sebastian – Un an pe băncile *Cotidianului*, dacă ar fi să ne referim doar la presa scrisă. Se așteaptă reîntoarcerea sa, dar, din păcate, se pare că un orgoliu exacerbat îl reține să o facă.

Robert Turcescu – Primul redactor-șef din seria recentă a *Cotidianului*. În ultima

vreme, a rămas mai mult cu emisiunile de la televiziune și radio. Conform propriilor aprecieri, agreează în mod special radioul. Presa scrisă a însemnat, pentru el, multe bătălii interne într-o redacție (*Cotidianul*) cu un renume de a fi greu de controlat.

Laurențiu Ciocăzanu – De câteva luni, redactor-șef la *Adevărul*. Nu a avut, încă, răgazul de a se desfășura. Se află în perioada de construcție, în consecință va mai fi creditat (necondiționat!) un timp. Rezultatele schimbărilor se vor vedea doar în câteva luni. Silit să schimbe formate, să creeze altele noi.

Ovidiu Nahoi – În echipă cu Laurențiu Ciocăzanu, împart, în bună măsură, responsabilitatea reorganizării ziarului. Responsabilitatea lui Nahoi cade mai cu seamă

în partea de opinie a ziarului, a „formatării” vederilor și direcțiilor înspre care se îndreaptă ținuta și părerea publicației. Discret, dar eficient. Mai nou, om și de blog, cu simpatii „sportive” evidente.

Dan Cristian Turturică – Experiențe de conducere la *Evenimentul zilei* (până în 2004-2005), după care lansează publicația *Prezent*, părăsită ulterior. La momentul actual, cooptat în conducerea *României libere*. Face echipă cu Emil Hurezeanu. *România liberă* pare o structură inertioasă, așa că puteam anticipa că nu va fi ușor.

Adrian Halpert – Experiență în produse de tipul mass-market, acum figurând, mai cu dreptate, în domeniul managementului de presă. Are renumele unui om priceput în afaceri de presă.

Corina Dragotescu – Interimat la *Adevărul*, după plecarea echipei condusă de Cristian Tudor Popescu. S-a plâns că ar fi devenit jucărie în mâna oamenilor politici, în acest joc de interese în care e implicat „crucișătorul” *Adevărul*. După debarcarea de la conducerea ziarului, a plecat către *Realitatea TV*. Acum, om de televiziune.

Răzvan Ionescu – De doi ani a preluat cotidianul *Evenimentul zilei*. Cu el la cârmă, ziarul a explorat și posibilitatea de a ieși din sobrietatea precedentă și „dură” a ziarului care a purtat bătăliile politice majore din perioada 2000-2004. A decongestionat ziarul, l-a scos dintr-o linie politică intransigentă. La capitolul câștiguri, poate fi trecută diversificarea „meniurilor” jurnalistice.

Ionuț Popescu – Acum, om politic. A condus – și conduce *Capital*, care pare cea mai consistentă implicare a sa în presă. Are un stil degajat și elegant. Trece drept un om pragmatic, fără prea multe parti-pris-uri personale. Bun diplomat, ocolește abordarea „sentimentală”.

Claudiu Șerban – Experiență variată de presă în trustul *Ringier*, pe mai multe categorii de produse. S-a implicat și în ținuta grafică a publicațiilor, a dirijat și concertul de la divizia *MAGAZIN*, dar, ulterior, a fost invitat la depanarea mai multor produse. Experiență de lucru direct cu managementul străin.

Petre Mihai Băcanu – În ultima perioadă, a figurat la capitolul management de presă. Este o adevărată legendă de presă. Un om care a fost foarte util „interimatului” de după 1989. Cunoscut ca militant, om de opinie, având curajul asumării unei direcții ferme.

Stelian Tănase – Experiență diversă în domeniul media, care a cuprins și presa scrisă. Mai cunoscut acum ca realizator al emisiunii de televiziune care implică un alt om de presă scrisă, Mircea Dinescu, ajuns star pe teve. La „bază”, are o „carte de muncă”/ și „de vizită”, ca scriitor.

Emil Hurezeanu – Eticheta potrivită pentru el ar fi tot în domeniul formatorilor de opinie. Un jurnalist *quality*. Intens comentată decizia sa de a lucra cu guvernarea precedentă. Un om fin. Trecut occidental. În cazul lui, a contat enorm experiența de la postul de radio *Europa liberă*. Are pedigree-ul unui scriitor optzecist – și, ca poet, o spun din experiență directă, nu e chiar rău.

Sorin Roșca Stănescu – Un jurnalist cu mare experiență, trecut și prin *Evenimentul zilei*, înainte de a „inventă” o nouă publicație: *Ziua*. A fost implicat într-o dispută directă cu președintele ex-comunist al României, Ion Iliescu. A reușit, cu abilitate, să iasă neșifonat din procesul „Iliescu-KGB”.

Doru Bușcu – Un om de bază din echipa *Cotidianul*. Foarte bine relaționat. Unul dintre oamenii care se constituie printre piese-

le de rezistență ale trustului *Academia Cațavencu*. Deși trei redactor-șefi s-au perindat pe la conducerea *Cotidianului*, el a rămas, în continuare, în *staff*.

Constantin Dumitru – Experiență îndelungată în presă: *Flacăra*, *Flagrant*, *Top-Business*. Capacitate remarcabilă în privința concepției de presă.

Dan Mucenic – Palmaresul său ține de prima parte a etapei '90-2000.

Vali Neagoe – Vă mai amintiți perioada imediat după Revoluție? Numele lui vă mai spune ceva? Aproape uitat azi, mort prematur, unul dintre cei mai buni făcători de gazetă ai anilor '90. Istorie? Dar unde am fi fără cei dinaintea noastră? *Ubi sunt qui ante nos?*

Constantin Stan – Unul dintre cei care s-au implicat în concepția revistei *Expres*. Ulterior, s-a instalat și la catedra de unde îi învață pe tineri jurnalism. Provenit, de asemenea, din cadrul lumii scriitoricești.

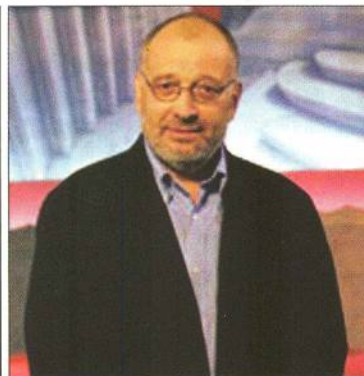
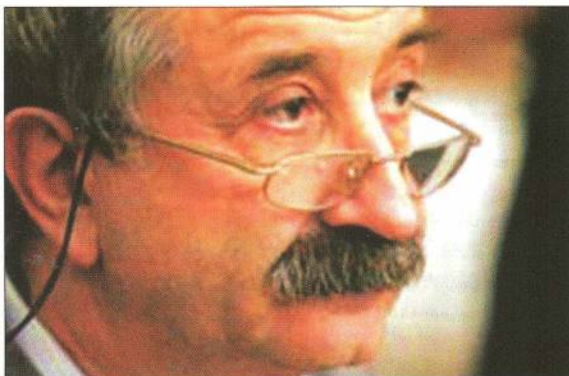
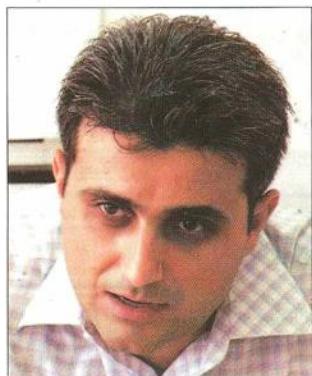
Alina Mungiu – După experiențele de la *Opinia studentescă* și *Expres*, a trecut la televiziune și, după aceea, a inițiat proiectul SAR – Societatea Academică Română.

Dan-Silviu Boerescu – În prezent, director al revistei *Playboy*, în cadrul trustului *Media Pro*. Are o notorietate indiscutabilă ca scriitor. Considerat, multă vreme, „criticul literar al generației 90”, foarte abil manager literar.

În acest top pot apărea oricând și alte nume. Menționați, vă rog, pe cei pe care îi credeți alăturabili – și trimiteți-i pe adresa: mihail.galatanu@revistaflacara.ro, urmărind, în continuare, www.revistaflacara.ro cât și ediția în print. Vom încerca să revenim cu un *up-date*.

text, **Mihail Gălățanu**

foto, **AP Rompres**

HUMANITAS

Lucia Hossu Longin

Memorialul Durerii

O istorie care nu se învață la școală

„... un rarisim repertoriu al curajului”

Monica Lovinescu

www.humanitas.ro; www.librariilehumanitas.ro

Pentru comenzi prin poștă: 021 311 23 30; cpp@humanitas.ro

Horia-Roman Patapievici: „În R (unii altora) id

În '95 a apărut *Zborul*, care, spre surpriza mea, s-a vândut foarte bine. La fel de bine s-a vândut și *Cerul văzut prin lentilă*. Au fost apoi cele trei *Serate* ale lui Iosif Sava la care am fost invitat, și care au avut mare succes, înainte fusese scandalul Soare, fusese campania din presă

▼ Poate fi considerată literatura română o literatură minoră?

— Ha, ha, te referi la argumentul lui Benjamin Fundoianu, *Imagini și cărți din Franța*. Faimoasa prefață. Răspunsul e — și da, și nu. Da, e o literatură minoră, deoarece cultura română nu are în ea însăși puterea de a-și omologa și susține valorile. Nu, nu e minoră, pentru că, totuși, le poate produce. Cultura noastră a produs numeroase valori remarcabile, dar, din păcate, ele nu au devenit importante decât după ce au fost recunoscute în alte culturi. De exemplu, Constantin Brâncuși. Rămăs în țară, Brâncuși nu ar fi avut, cu si-

de omologare și promovare a propriilor noastre valori. În acest sens, cultura noastră este minoră. Dar, prin faptul că poate produce valori, nu este minoră. De pildă, toate ideile pe care Eliade le-a dezvoltat în Occident într-o manieră neutră academică se regăsesc în cărțile lui românești. Nu există nici o idee în cărțile care l-au făcut faima mondială și care să nu se găsească într-o formă sau alta în creația lui românească. Ceea ce înseamnă că Eliade, *in toto* și *in nuce*, era deja formulat și articulat în România. La fel se poate spune și despre Cioran, mai puțin corecția importantă a stilului limbii franceze, care l-a disciplinat și l-a

piată critică a ideilor, iar receptarea contribuțiilor unor Eliade și Cioran nu e de gândit în absența unei astfel de piețe de idei. Se poate construi argumentul meu și pe cazul scriitorilor. Să luăm un scriitor — pe Eugen Ionescu, de pildă. Teatrul absurdului. Ar fi putut Ionescu, din România, să aibă cariera lui Ionesco, din Franța? Eugen Ionesco, fără Thomas Becket, fără Jarry, fără existența teatrului alternativ, fără atmosfera existențialistă din anii '50, nu ar fi putut apărea ca fiind creatorul original care a apărut în Franța. Ceea ce ne lipsește nouă este o infrastructură instituțională care să promoveze valorile și un mediu intelectual care să prețuiască ideile. Fie să le deteste în cunoștință de cauză, fie să le aprobe în cunoștință de cauză, fie să le critice în mod competent. Deci, Eliade, dacă ar fi ieșit teafăr din pușcărie, ar fi fost la noi în cel mai bun caz un fenomen literar, cam în felul lui Noica, o personalitate ieșită din comun, de acord, dar recepția ar fi rămas la acest nivel. Piața culturală din România nu ar fi putut face din Eliade fenomenul cultural care a devenit el pe piața culturală din Occident. Cauzele sunt chiar mai adânci. Cultura română a fost întotdeauna o cultură de sincronizare. Niciodată nu a fost o cultură de afirmare. Ironia istoriei a făcut ca îndemnul lui Lovinescu de a ne sincroniza cu valorile occidentale *cu orice preț*, foarte bun în sine, să fie de fapt o fatalitate și un blestem, fiindcă niciodată noi nu am reușit decât să ne sincronizăm, noi nu am afirmat niciodată ceva propriu. Să nu mă înțelegi greșit. Nu spun că noi nu avem valori proprii. Caragiale, Eminescu sunt valori absolute. Dar au rămas locale, în ciuda faptului că valoarea lor intrinsecă e evident universală! De ce? Pentru că mediul nostru cultural nu a avut puterea să facă din ele ceea ce Occidentul a știut să facă din Ionesco sau Eliade sau Cioran. Noi suntem, din păcate, doar o cultură de sincronizare și, ca atare, ierarhiile și vârfurile sunt fixate din exterior mai degrabă decât din interior.

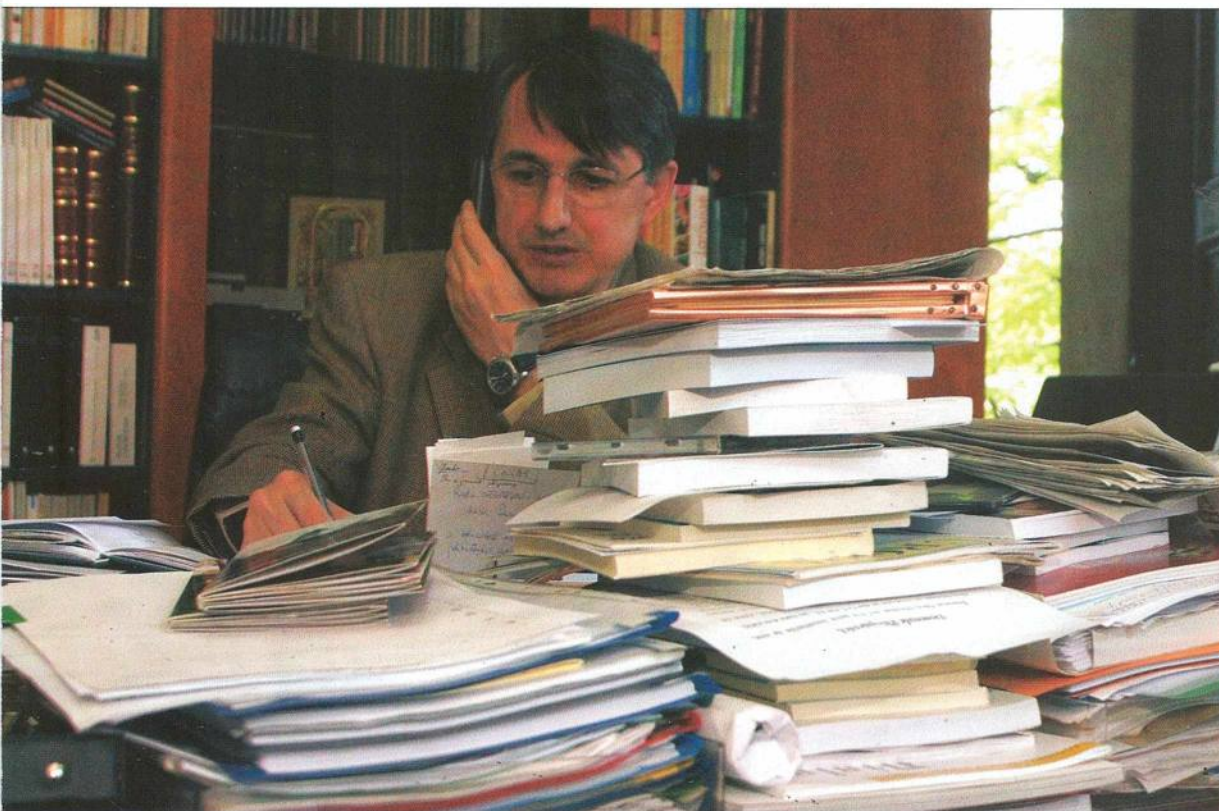
— Dar nu numai mediul cultural, dar și mediul politic receptează altfel ideile decât, să zicem, în Franța, unde cultura e chiar un bun patrimonial. La noi lucrul acesta e doar clamat.

— De ce? Ne lipsește infrastructura instituțională și nu există o piață de idei. Ca să existe o piață de idei trebuie să existe libertate de comunicare, firește, dar mai trebuie să existe ceva: încredere în idei. Oamenii trebuie

pentru apărarea drepturilor omului, interpelarea din Senat făcută de Ștefan Augustin Doinaș, lupta împotriva PDSR-ului.... Toate acestea au jucat un rol. Rezultatul global e că am devenit în câțiva ani un autor cunoscut.

guranță, destinul internațional pe care l-a avut în Franța. Mircea Eliade, dacă rămânea în țară, ar fi fost arestat și marginalizat: ar fi avut fie destinul lui Mircea Vulcănescu, adică moartea, fie destinul de a fi doar scriitor (sub supraveghere și cenzură, firește), adică deprofesionalizarea. Așa cum l-a zugrăvit Cioran într-un faimos articol (*Omul fără destin*), dar într-altfel, Eliade nu ar fi avut destinul care să facă din el valoarea internațională importantă care este astăzi. De ce? Revin la argumentul meu: pentru că noi nu avem, în cultura română, criterii

permis să dobândească stilul său formidabil, a cărui strălucire nu e de conceput în absența rigorilor impuse de stilul moralistilor francezi. E un fapt neconjunctural că Eliade și Cioran și-au atins consacrarea numai în mediul culturii occidentale. Prin urmare, la noi există (mă rog, există...) un mediu intelectual capabil să producă valori, dar nu există unul care să le ofere consacrarea. De ce? Între altele, pentru că nu avem un mediu universitar care să stimuleze contribuțiile cercetătorilor originali și, uneori, marginali. Apoi, pentru că la noi nu există o

Omânia, nu ne luăm ideile în serios

– Într-un interviu luat de Daniel Cristea-Enache, Dorin Tudoran spune că se consideră deja mort, pentru că nu mai e gata să moară pentru credințele și ideile sale. Sunteți gata să muriți pentru așa ceva?

E important?

– Niciodată nu știți dacă ești gata să mori pentru credințele tale până nu ești pus în situația de a o

să aibă încredere în valoarea și realitatea ideilor, pentru ca ideile să fie luate în serios. Să presupunem că tu emiți o idee – de pildă ideea că există Dumnezeu, iar Dumnezeu se manifestă într-un mod criptat în lumea înconjurătoare. Dacă îți iau în serios ideea, pot să mă raportez la ea în trei feluri: fie o accept, și atunci devine a mea și construiesc ceva mai departe, în funcție de ea; fie o accept parțial, caz în care o critic și construiesc ceva pomind de la criticarea ei, fără să o anulez, altodundă cumva pe ea; fie sunt în profund dezechord cu ea, caz în care o resping în totalitate, prin critică și înlocuire argumentată. Aceste trei atitudini au în comun faptul că eu îți iau în serios ideea. Eu însă cred că, în România, noi

exemplu de incapacitate de a omologa originalitatea ori, măcar, de a avea presimțământul ei, când apare. Cred că se poate afirma că existențialismul a fost experimentat perfect în anii '30 și în România. Atitudinea existențialistă, pe care Călinescu în *Istoria* lui o identifica drept o imitație servilă după André Gide, nu era de fapt deloc un „gidism”, era un nou fel de raportare a scriitorului la conținuturile vieții sale, căreia îi căuta sensul în autenticitatea trăirilor, în cultivarea experiențelor limită și în ducerea la extrem a contradicțiilor – o definiție de lucru a existențialismului, nu-i așa? Într-un fel, existențialismul s-a născut și în România – prin afirmația aceasta, firește, resping orice interpretare protocronistă. Ceea ce vreau să

spun este că în țara noastră exista un mediu fertil, în care s-a putut crea, pe nesimțite, ceva nou. Mircea Vulcănescu, cu amestecul lui de teologie și filozofie, mai precis de teologie mistică și filozofie raționalistă, e un alt exemplu de personalitate pe care cultura noastră l-a putut crea, dar nu l-a putut valoriza pe măsură. La fel, Noica. Constantin Noica e un filozof major, și-a luat în serios profesia/vocația, a cunoscut bine gândirea predecesorilor și a produs ceva nou. Este un filo-

zof de luat în seamă. Or, la noi, e complet ignorat ca filozof. Mircea Florian a fost un universitar profesionist, despre care generația existențialistă spunea că era plicticos și așa mai departe. În anii '50 el făcea traduceri la normă din Aristotel și, în aceea perioadă oribilă, i-a venit o idee originală, ideea recesivității ca structură a lumii, despre care în prefață spune: Am crezut mereu că toate ideile mele sunt datorate maestrului meu, Johannes Rehmke; or, mi-a venit o idee care nu e a lui Rehmke și mă simt puțin vinovat de asta, dar voi încerca totuși să o dezvolt – și au rezultat cele două impunătoare volume, *Recesivitatea ca structură a lumii*, publicate postum în anii '80. Efectul? Nul. A reacționat Virgil Nemoianu, în

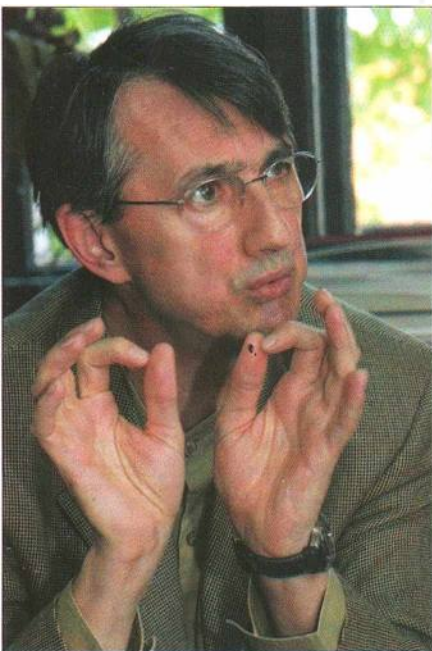
Statele Unite. Cultura română are filozofi de luat în seamă, dar ei, în cuprinsul culturii române, nu au posteritate, nici în zona universitară și nici în zona culturii ideilor generale. Acesta e diagnosticul meu privitor la cultura română. Nu e minoră, deoarece produce valori importante; dar e minoră, pentru că nu are în ea însăși mecanismul de a le omologa și dezvolta: nu e un mediu fertil, în care valoarea să germineze, iar sămânța să devină arbore falnic. Pe scurt – le creează, dar nu le cultivă.

– Ești un gânditor pasional?

– Nu sunt un gânditor. Gânditori sunt foarte puțini. Aristotel a fost unul. Mai aproape de noi, e Martin Heidegger. Eu nu sunt un gânditor, sunt un scriitor.

– Este revoluția franceză fală lumii noastre?

– Oh, da. Revoluția franceză a fost o oroare. Eu nu am aflat lucrul acesta decât când am citit cartea lui Pierre Gaxotte, *La Révolution française* – există o istorie conservatoare a Revoluției Franceze și există o istorie socialistă a revoluției franceze. Eu, până atunci, citisem numai istorii socialiste, pe care le credeam adevărate. Crezusem toate calomniile socialiste împotriva lui *Ancien régime*, și crezusem că Revoluția Franceză a fost o mișcare progresistă și benefică, o mișcare necesară și în sprijinul drepturilor omului. Când am citit cartea lui Gaxotte, era în '90, vara, și eram la 2 Mai. A fost un moment binecuvântat, momentul când mi-a căzut în mână acea carte. A fost o revelație, nu-mi venea să cred, din ceea ce citeam, că putusem ignora atât de mult și atât de radical. Când am citit despre masacrul în care, dimineața, au fost scoși de la o mănăstire pariziană circa o sută de călugări și profesori-călugări, au fost incolonati, iar femeile, revoluționarele Parisului, i-au omorât unul câte unul până seara, cu mâna goală, am suferit îngrozitor. Sunt două lucruri în acel episod atroce, unul din nenumăratele masacre care au făcut din Revoluția Franceză precursora deja matură a revoluționarismului totalitar din secolul XX. Primul este că oamenii obișnuiți pot comite asemenea fapte monstruoase. Al doilea este puterea inumană prin care statul le permite unora să-și ucidă semenii, numai și numai pentru că i-a definit în prealabil, în mod oficial, drept oameni care trebuie să dispară (în cazul de față un călugăr sau un teolog). Mi s-a făcut rău citindu-l pe Gaxotte, pentru că am înțeles atunci prima oară, pomind de la

face. Nu știți în abstracto dacă ești capabil să o faci sau nu, dar când ești confruntat cu chestiunea, atunci știi. Acolo e decizia. André Malraux spunea chestia asta. Nu știți dinainte. Nimeni nu știe dacă poate rezista torturii, o spune în *Antimemori* undeva, el a fost pe pragul de a fi torturat și a scăpat, în episodul cu *Gestapo*-ul când a fost arestat. Asta e.

nu ne luăm de fapt unii altora deloc în serios ideile. A lua în serios ideea cuiva, chiar atunci când o respingi, înseamnă să o respecti, e un profund respect în critica argumentată. Noi nu ne luăm în serios, și tocmai de aceea suntem o cultură de sincronizare. Dacă am avea încredere cu adevărat în valorile noastre, le-am lua în serios. Dar nu în sensul că ne-am bate pe ele în sensul în care se bat și jură naționalistii noștri pe Eminescu, spunând ceva de genul: „Crezi în Eminescu?”; „Cred în Eminescu”; „Atunci ești de-al nostru!”. Nu, asta nu înseamnă să crezi în ideile lui Eminescu.

– E o fatalitate, se va schimba ceva?

– Nu cred că e o fatalitate, cred însă că suntem cumva imaturi. Îmi vine în minte un alt

– Cum stăm cu raportul de moralitate-estetic în cazul marilor creatori? Poți fi un mare autor în timp ce ești o canalie?
– Trebuie discutat pe cazuri particulare. Céline, de pildă. A fost Céline o canalie? Nu poți să dai o soluție generală, tocmai pentru că dacă în între-

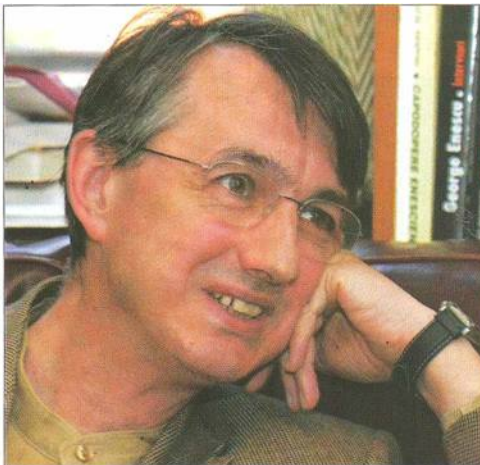
exemplele lui, esența totalitarismului: statul definește o categorie de oameni ca fiind dăunătoare umanității; din acel moment, ei pot fi uciși de oricine; și, în fapt, dacă noi doi am fi acum definiți în mod oficial ca buni de ucis, te asigur că până mâine s-ar găsi oameni normali, care ne-ar și uci. Asta e esența totalitarismului și de aceea, pentru că a fost prima să îi pună esența în aplicare, este pentru mine Revoluția Franceză atât de odioasă. Ce nu înțelegeam când am citit istoriile socialiste ale Revoluției Franceze, a fost această pasiune ideologică monstruoasă, care a condus la distrugerea unei întregi societăți. Și am mai înțeles că societatea din *L'ancien régime* nu era deloc depășită ori inumană, cum s-a tot spus de către revoluționari, a fost o societate în care, dacă nu ai trăit, vei regreta până la sfârșitul vieții că nu ai făcut-o. Era deopotrivă o societate frivolă și bine așezată, era politicoasă, inteligentă, permisivă, tolerantă, având pasiunea conversației și cultul bunei-creșteri. Peste care a venit tăvălugul unei ideologii înguste și mărginite, care, pentru prima dată în

posibilă și nici inovația ei absolută: uciderea legală a unor categorii sociale, din motive ideologice inoculate de către stat întregii societăți. E un blestem: toate acestea nu pot fi depășite nici dacă sunt condamnate. Pentru modernitate, e un fel de destin capcană să nu poată depăși legatul otrăvit al Revoluției Franceze cu adevărat nici atunci când se raportează critic la ea. Va putea fi cu adevărat depășită numai în clipa în care vom putea stabili cu tradiția un raport care să nu-i mai fie tribut. Un lucru aproape imposibil, în cadrul mental de acum.

– Te consideri un autor *Humanitas* fiindcă totuși *Humanitas* este editura care în ultima vreme îți găzduiește cărțile?

– Eu mă consider un autor *Humanitas*. Am debutat însă la *Nemira*, iar cel care m-a „descoperit” primul e Dan Petrescu. Am debutat în 1992 și cel care m-a debutat a fost Alex. Leo Șerban, un prieten de lungă durată. Mai publicasem înainte câte ceva: de pildă, câteva poezii, la *Tribuna*, în anii '70, ori în *Contrapunct*, în august 1990 sau 1991, un fragment

Contrapunct, cu o proză: *Cristache, un portret*. Leo mi-a făcut o scurtă prezentare, foarte elogiioasă. Am fost măgălit. Debutul în volum a fost însă altfel. În decembrie 1993 am primit un telefon. O voce pe care nu o cunoșteam, mi-a spus: „Bună ziua! Aș dori să vorbesc cu dl Patapievicu”. „La telefon”, am răspuns. „Numele meu este Dan Petrescu”, mi-a spus vocea. Când am auzit, era să-mi scape telefonul din mână. Mă suna, pe mine, un nimeni, Dan Petrescu, pentru care aveam o mare admirație, și față de curaj, și față de inteligență. Eram foarte emoționat. M-a anunțat că am primit premiul de debut pentru eseu al editurii *Nemira*, iar premiul constă în publicarea volumului meu de debut. I-am spus că nu am așa ceva. El mi-a spus că eseurile pe care le-am publicat în 22, *Contrapunct*, *România literară* și *Dilema* pot constitui volumul, căci este vorba de premiul pentru un debut în volum, iar premiul mi-a fost acordat pe baza lor. Ne-am întâlnit la editură, am făcut cunoștință și împreună, de-a lungul mai multor luni (toată vara lui 1994) am început să facem cuprinsul. Aveam mai multe variante de titluri, iar el a ales *Cerul văzut prin lentilă*, care i-a plăcut cel mai mult. Acesta este debutul meu la *Nemira*. Am lucrat cuprinsul împreună cu Dan luni de zile. A fost o sărbătoare, pentru mine. Așa ne-am împrietenit. În octombrie 1994 am plecat în Germania pentru șase luni. În octombrie sau noiembrie – am încă scrisorile pe care le-am schimbat cu Dan în acea perioadă – încă mai lucram pe cuprins: abia în ultima clipă am optat pentru secțiunile care aveau să apară în volumul tipărit, orientat de scrierea eseului care încheie volumul, care îi pune concluzia și care trimite la obsesia mea legată de Evul Mediu și de modernitate, obsesie pe am dezvoltat-o mult mai amplu și cu alte mijloace în *Omul recent*. Din acest punct de vedere, finalul pe care l-am scris atunci în Germania, pentru a da o concluzie, pe atunci oarecum forțată, unei culegeri de articole aparent disparate, e oarecum profetic: el anunță cartea pe care nu o aveam însă în minte, dar pe care o adulmecam și pe care aveam să o scriu șase ani mai târziu – *Omul recent*. Așa cum am conceput-o împreună cu Dan, *Cerul văzut prin lentilă* avea un fel de „tonalitate în do major”, așa mi-a scris la un moment dat Dan Petrescu. „Da, bătrâne e bine”, și mi-a dat în acest mod bunul de tipar. Trei luni mai târziu a apărut cartea în librării, prin coincidență cu „cazul Soare”. Dacă Sorin Adam Matei, autorul teoriei conspiraționiste despre debutul meu la *Humanitas*, ar dori să respecte adevărul istoric, ar trebui să țină cont de toate lucrurile acestea, pe care le poate confirma prin corespondența mea cu Dan, care acum nu îmi mai e prieten deloc. Simultan cu construcția cărții de la *Nemira* se desfășura o altă linie de univers, care avea să mă ducă să public, în același timp cu debutul de la *Nemira*, prima mea carte la *Humanitas*.

bare apare noțiunea de mare creator, înseamnă că te referi la o individualitate excepțională și atunci regulile cad. Trebuie să te referi, de fiecare dată, la o situație concretă, ceea ce nu înseamnă, firește, că aș fi de acord cu grila relativistă, care spune că o dată e așa, altă dată e așa. Nu, criteriile sunt universale, dar judecata de discernământ e întotdeauna particulară.

istorie, cu metode totalitare, inventând statul iacobin, a subordonat totul statului și a impus societății, cu forța instituțiilor statului, credința că faci bine umanității generale ucigând oameni particulari – o monstruoasă, ceva de necrezut! Eu credeam că Revoluția Franceză a fost revoluția instaurării drepturilor omului. A fost, așa, cu degetul mic, dar cu toată palma a fost o monstruoasă. Nu a fost instaurarea a ceva bun (în schimb, pentru că s-a abținut să ucidă, Revoluția Glorioasă a englezilor a fost așa ceva). Revoluția Franceză a produs o falie, e falia politică a lumii moderne. E actul prin care modernitatea totalitară se instituie în lumea în care trăim, iar ceea ce a făcut ea nu mai poate fi nici ignorat, nici depășit. Asta e fatalitatea modernității. Nu poți să ignori că ea a inventat nu numai statul centralizat modern, ci și legătura lui cu impunerea unei ideologii obligatorii, nu poți să ignori că modernitatea se naște printr-o ruptură resentimentară de tradiție (îmi vine să spun că se rupe nu „de”, ci „împotriva” tradiției), nu mai poți ignora nici concentrarea de putere pe care ea a făcut-o

din poemul din care câțiva ani am publicat câteva părți în *Vatra*, prin grija și îngrijirea lui Al. Cistelean. Poezia din *Contrapunct* am publicat-o sub pseudonim, Ion Stratan, bietul Nino, este cel care m-a publicat. Nu-l cunoșteam pe vremea aceea. M-am dus la *Contrapunct* ca orice debutant, cu câteva foi, le-am dat, cu teamă. Eram emoționat. Alesesem un fragment din poemul epic de cinci mii de versuri, pe care-l scrisesem între 1984 și 1987. O dată pe săptămână, telefonam și întrebam de poem, când se publică. Ceream cu dl Stratan, care, foarte ceremonios, îmi răspundea: „D-le X (X era pseudonimul pe care mi-l luasem), poezia dv. va apărea etc.”. Și, până la urmă, după mai multe luni, a apărut. Nu-mi amintesc exact, era în august '90 sau '91. Am mai publicat sub pseudonim în diverse ziare efemere, după revoluție, dar de debutat, am debutat atunci când Alex Leo Șerban, pe care-l cunoșteam din anii '80, mi-a spus: „Horia, ce faci tu cu tot ce ai scris? E absurd! Ai o bibliotecă întreagă. Hotărăște-te odată, și debutează!” Și am debutat la

Această linie de univers era consecința întâlnirii mele cu Monica Lovinescu și Virgil Ierunca, care s-a petrecut în noiembrie 1992. Cum ți-am spus, eu am debutat cu numele meu, Horia-Roman Patapievi, nu cu pseudonim, în 1992, în *Contrapunct*, avându-l ca naș literar pe Alex. Leo Șerban. Proza de debut a avut o notă favorabilă în *România literară*, scrisă probabil de Adriana Bittel, care era vecina mea de bloc, în strada Caimatei 14. În săptămâna debutului de la *Contrapunct*, am primit un telefon de la Adriana Bittel, pe care o știam din vedere, ca vecină, și din scris, ca excelentă prozatoare. Ea, firește, nu mă știa pe mine decât ca vecin. Mi-a spus: „Horia, nu știam că scrii. Dă-ne și nouă ceva, pentru *România literară*.” Așa am început să scriu la *România literară* și prin Adriana Bittel am ajuns să îi întâlnesc, la Paris, pe Monica Lovinescu și Virgil Ierunca. Stai să vezi-cum.

– **Deci: cum ajunge cineva să fie cunoscut de toată lumea?**

– Tot anul 1992 am publicat în *Contrapunct*, aproape săptămânal. Din vară, am început să public sporadic și în *România literară*, astfel încât, în 1993, lumea legată de aceste reviste începuse să știe de numele meu. Era un nume straniu: Patapievi. Cine mai auzise de așa ceva? Cum mi s-a spus mai târziu, erau tot felul de ipoteze. Relu Cosășu mi-a spus: „Domnule, eram sigur că ești un tip în vârstă, care a făcut deportarea” – asta pentru că aveam fixație pe tortură și înțemnițare. Mircea Mihăieș, care atunci era la Washington, a opinat că trebuie să fiu cineva cu stil rafinat și mare cultură, probabil Andrei Pippidi, care, din cine știe ce motive, voia să publice anumite lucruri fără a-și divulga numele. Alții credeau că e Dan Petrescu, care înadins, ironic și ludic, și-a luat acest nume grotesc – Patapievi. În 1993, cred că la începutul primăverii, am primit un telefon de la revista 22, era Andrei Cornea, pe care nu-l cunoșteam, dar căruia îi citisem toate cărțile, și care m-a invitat să fac o vizită la redacție. Gabriela Adameșteanu mi-a propus o pagină numai a mea, săptămânal, să scriu orice vreau. Nu mi-a venit să cred! A fost pentru mine o enormă șansă. Patru sau cinci ani am scris săptămână de săptămână câte o pagină de revistă despre toate subiectele care mă pasionau. De exemplu, legătura dintre alchimie și nașterea chimiei, filozofie politică, istoria ideilor, istoria științei, filozofia istoriei, a științei, teme literare (Radu Petrescu, de pildă, pe care îl ador) etc. Tot ce se adunase de-a lungul anilor (vreo douăzeci...) prin fișele mele, tot ce trecuse prin lecturile mele și meditațiile mele, aveam posibilitatea acum, grație invitației revistei 22, să organizez și să public. Datorită generozității acestor oameni, am înflorit.

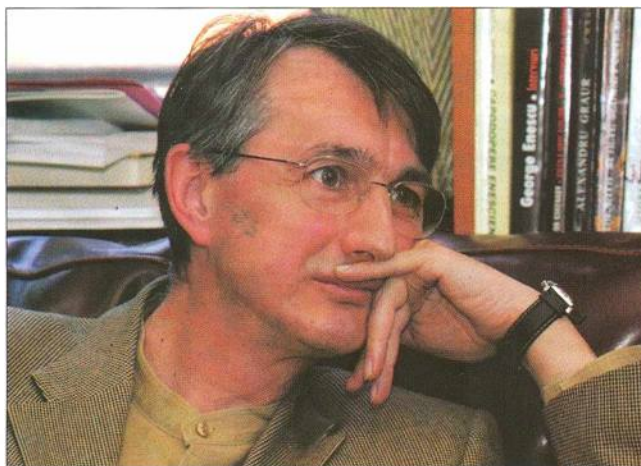
– **Cum de ai ajuns de la editura Nemira la Humanitas?**

– La Paris, când am publicat în *Contra-*

punct un text despre ontologia lui Mircea Eliade (toamna lui 1992, cred), s-a petrecut următoarea scenă, pe care mi-a povestit-o Monica Lovinescu. Virgil lasă din mână ziarul, după ce mi-a citit textul, și îi spune Monicăi Lovinescu: „Monique, avem un autor”. „Cine?” „Îl cheamă Patapievi.” Așa am intrat în atenția lor. Tot atunci eu îmi pregăteam plecarea la Paris, cu prima mea bursă, o bursă *Tempus*, la *École Pratique des Hautes Études*. Ada Bittel, cu care mă vedeam la *România literară* și căreia îi spusese că plec, și care era în contact telefonic cu Monica Lovinescu și Virgil Ierunca, le-a spus că voi merge la Paris. „Dă-i telefonul nostru, să ne caute când ajunge.” După ce m-am instalat, a trecut cam o săptămână, le telefonez. Îmi răspunde Monica Lovinescu. „Domnule Patapievi, trebuie să ne vedem. Virgil, care stă lângă mine, îmi face semne că trebuie să ne vizitați cât mai repede.” A doua zi eram la ei, în frumoasa lor casă din strada François Pinton. Încă din acea seară a început o prietenie uluitoare, în care generozitatea oamenilor acestora s-a revărsat asupra mea, care eram un nimeni, cu asupra de măsură. Am sporovăit aproape toată noaptea, am revenit a doua zi, pe scurt, ne-am împrietenit pentru toată viața. În acel sejur parizian, ne-am revăzut de două ori pe săptămână, până în decembrie, când am plecat acasă. Cum știi, Virgil Ierunca și Monica Lovinescu erau (și sunt) foarte buni prieteni cu Gabriel Liiceanu. Când Monica Lovinescu a venit în țară, în vara lui '93, Sanda Vișan a vrut să facă o emisiune cu ei doi, cu Virgil și cu Monica, și le-a spus că ar fi poate interesant dacă fiecare dintre ei și-ar aduce câte un invitat. Zis și făcut. Monica a chemat-o pe Ileana Mălăncioiu, Virgil pe mine. Atunci am apărut prima oară la televizor. A fost un dezastru. De emoție, am fost ca paralizat, tremuram de trac, limba mea era țeapănă, a fost îngrozitor. De temperament, sunt și timid, și emotiv. Eșecul acela, însă, m-a ambiționat. M-am disciplinat. A doua oară când am apărut la televizor a fost la Iosif Sava, în vara lui 1995. Eram deja, din punctul de vedere al prezenței publice, un timid exersat, căci trecusem printr-un eșec, pe care l-am tratat, ca orice handicap, prin exercițiu spiritual, disciplină sufletească și voință a minții. E suficient să nu te uiți la cameră și să-ți ignori prezența. Așa disciplinat, am putut face față Seratei la care m-a invitat Iosif Sava. Așa am debutat, de fapt, în fața „audienței publice” (nu încă „opinia publică”). Dar să revin la întâlnirea cu Gabriel Liiceanu, autor pentru mine fabulos, pentru care aveam o enormă admirație. În acea vară, 1993, Liiceanu, pe care nu îl cunoșteam, a dat la el acasă o petrecere în cinstea lui Virgil și a Monicăi. Acolo, Monica m-a invitat și pe mine și așa l-am cunoscut pe Gabriel Liiceanu. Gabriel Liiceanu a fost un amfitrion absolut, o gazdă perfectă, cuceritoare, cultivată, admirabilă. M-a primit ca pe un frate. La despărțire,

i-am invitat, pe Monica, pe Virgil și pe Gabriel, să vină pe la mine, să petrecem o seară împreună. Au venit, am stat de vorbă, am râs, am mâncat și, după aceea, la cafea, Monica zice: „Vreau să văd și eu volumele acelea despre care mi-ai vorbit”. Îi spusese, la Paris, că scrisesem, înainte de 1989, peste 80 de volume. L-am invitat în bibliotecă și le-am arătat rafturile cu volume format A4, legate în carton tare, de cam 300 de pagini fiecare. „Ce conțin, Dumnezeu?” „m-a întrebat Monica. În majoritate, încercări de proze, poezie, eseuri, filozofie, carnete de însemnări, de reflecții, de schițe, jurnale; în fine, fișele mele de lucru, memoria mea mobilă. Sunt și câteva volume încheiate, i-am spus. Ironică, Monica m-a întrebat: „N-ai cumva și memorii?”. „Cum nu”, am răspuns, glumind. Și i-am întins cele două volume din *Zbor în bătaia săgeții*. Monica a deschis volumul doi și a citit, la întâmplare, pasajul de la Sihăstria, în care eu povestesc cum am plecat de la părintele Paisie, după ce mi-a dat binecuvântarea, cum am coborât de la Sihla la Sihăstria. „Gabriel, tu ai văzut cum

– **De ce gânditorii post-heideggerieni – Lévinas, Gadamer, Merleau-Ponty – sunt atât de puțin cunoscuți în România?**
– **Hai să ne gândim cum a fost cunoscut Heidegger la noi. A fost cunoscut prin Originea operei de artă, prima traducere din el, făcută de către Kleininger și Liiceanu la începutul anilor '80. Atunci s-au vândut acele faimoase 42.000 de exemplare dintr-un filozof dificil de citit și foarte greu de înțeles, probabil singura țară din lume în care Heidegger a făcut succes de librărie. Heidegger s-a impus cu ajutorul interdicțiilor**

scrie băiatul ăsta?”, a întrebat Monica Lovinescu. „Nu știu, că mie nu mi-a dat nimic”, a răspuns Gabriel Liiceanu. „Te rog să citești”, i-a întins Monica lui Gabriel volumul din care tocmai citise. Și așa, în acea seară Gabriel Liiceanu a plecat la el cu cele două volume din *Zbor în bătaia săgeții*. Mai târziu, după ce m-am împrietenit cu Gabriel, mi-a spus că le-a dat referențelor lui. Unul dintre ei era Sorin Vieru, pe care aveam să-l cunosc mai târziu, în seminariile organizate în jurul lui Alexandru Dragomir. El a făcut o recomandare, pe care Gabriel mi-a arătat-o mai târziu, și care spunea, în esență, următoarele: „Toată lumea zice că nu a existat literatură de sertar; ei bine, există – și de cea mai bună calitate! Acest volum trebuie imediat publicat.” Și așa a fost. *Zborul* a fost inclus în planul editorial al editurii Humanitas pentru 1994, a fost apoi amânat pentru 1995 și a apărut, în fine, în iunie 1995. A fost o coincidență extraordinară.

text Mihail Gălățanu, Alice Gherman
foto Octavian Tibăr

regimului, împotriva lui. S-a impus în spațiul public ca o referință importantă, datorită acestei traduceri, *Originea operei de artă*. După '90, când ar fi putut fi tradus Emanuel Lévinas sau fenomenologii francezi de tipul lui Jean-Luc Marion, deja publicul general cultivat nu mai era interesat de filozofi, pentru că filozofii interesaseră numai cât timp erau interziși ori cenzurați. Firește, îi puteau interesa pe universitari, dar universitarii, la noi, nu ies aproape niciodată pe piața generală a culturii.

vindecători cu har

Mihai Verban

Omul care încetinește în

campanie **Flacăra**
vindecători cu har

Întotdeauna l-au fascinat bătrânii. Da, așa neputincioși cum sunt, cu multe tare medicale, hachițe și tableți. Apropierea de vârsta a treia reprezintă pentru Mihai Verban o îndeletnicire plăcută. Nu o să vă vină să credeți, dar adoră să îngrijească bătrâni. Fiindcă numai îngrijindu-i și-a dat seama care este calea spre încetinirea fenomenului de îmbătrânire. „Mi-a plăcut enorm să îngrijesc persoane vârstnice și să studiez procesul de îmbătrânire”, spune Verban, asistent social geriatric, tehnician recuperare și îngrijire medicală la domiciliu, tehnician maseur și reflexoterapeut. Verban a dezvoltat astfel o formulă originală de încetinire a procesului de îmbătrânire, pe care o propune fiecăruia dintre noi. Singura condiție este să vrem să o aplicăm și să dorim cu adevărat să ne păstrăm tinerețea cât mai mult.

Îmbătrânirea

Procesul de îmbătrânire este programat genetic. Conform cercetătorilor americani, durata maximă de viață pentru om este 120 de ani. Dar câți dintre noi atingem această vârstă venerabilă? Românul Mihai Verban crede că depinde numai și numai de noi dacă vrem să murim la 40 de ani, la 80 sau la 120 de ani. Terapeutul a pus la punct un *plan de luptă* împotriva tuturor factorilor care deteriorează organismul și induc bătrânețea. „Nu promit tinerețe fără bătrânețe prin tratamentul meu. Nu putem să oprim bătrânețea, așa ceva nu e veridic! Posibilă este, însă, încetinirea ei. Am pacient care la 95 de ani arată ca de 70. De ce? A înțeles acest concept de încetinire a degradării celulare prin metode naturiste și și-a reglat viața astfel încât, de la un nivel al colesterolului de 300, trigliceride 290 și glicemie 110-111 să-l aduc la un nivel optim. I-am făcut un grafic special pentru el și am spus stop mâncării haotice, neechilibrate”, povestește Verban.

Despre Mihai Verban se poate spune că este un autodidact. Afară de o serie de cursuri cu specializare geriatrică făcute în diverse instituții specializate și de câțiva ani de muncă în cadrul Institutului Național de Geriatrie și Gerontologie Ana Aslan din Otopeni și la Spitalul de bolnavi cronici și

geriatrie Sf. Luca, plus colaborator în cadrul Cabinetului de terapii alternative și complementare Yang-A&M din București, Verban s-a implicat pe cont propriu în studierea aprofundată a mecanismelor de degradare și recuperare a ADN-ului, genetică moleculară, mecanismele procesului de îmbătrânire, radicali liberi și moarte celulară. Fiindcă s-a ivit oportunitatea de a merge în Franța să îngrijească bătrâni la un azil evreiesc, Verban a părăsit țara pentru trei luni, dar promite să se întoarcă în luna mai la pacienții săi de acasă. „Am reușit astfel să obțin o schemă de întreținere și tratament (90% din plante naturale) pentru toți oamenii care vor să-și prelungească viața cu 25-30 de ani”, susține Verban. Formula originală inițiată de tehnician nu este foarte dificil de urmat și nici nu costă foarte mult. „Organismul uman este ca un motor de mașină, atât timp cât funcționează trebuie să-l întreții, iar când apar disfuncții încerci să-l repari. Foarte mult contează întreținerea în condiții optime. O mașină o speli, îi pui ulei de motor, lichid de frână, o duci în service. Cam așa e și cu omul. Baza pentru om o reprezintă masa corporală, de la ea pleacă totul. Cu fiecare kilogram în plus ne luăm trei luni din viață. Luați din piață o greutate de două kilograme și puneți-o în buzunar. Veți vedea ce greu atârână. Așa sunt și două kilograme luate în plus de organism”, accentuează Mihai Verban. Sunt doar trei etape care trebuie parcurse pentru a obține efectele scontate.

Prima etapă constă în normalizarea următoarelor constante: trigliceride, colesterol, tensiune arterială, greutate (reducerea consumului de calorii cu 25%), inducerea unei gândiri pozitive, o zi de post pe lună. „Prefer să încep acest tratament pe pacienți de 35-40 de ani, când omul nu

are foarte multe tare medicale, fiindcă după această vârstă arterele se îngroașă, apare o cardiopatie ischemică dureroasă, dezvoltă insuficiență renală etc. și eficiența este mai redusă. Asta doar dacă vrem să ne prelungim tinerețea organismului cât mai mult. Sigur că tratamentul este foarte bun și îl și aplic inclusiv în combaterea unor afecțiuni grave ale pacienților vârstnici. Nu primesc pacientul până nu a făcut o serie de analize care să indice starea valorilor biologice – colesterol, tensiune arterială, VSH, trigliceride, proteina C reactivă. De asemenea, cer neapărat un test *Doppler* carotidian fiindcă vreau să știu exact cât din carotidă este astupată cu adenom de grăsime. După ce aflu această ultimă constantă pot deja să-i spun în ce moment al vieții sale va face un accident vascular ischemic. Sigur, urmând tratamentul meu, această perspectivă sumbră de a face un accident vascular este înlăturată. Evident, nu voi spune nici unui pacient: de mâine te călugărești, nu mai mănânci decât aia sau aia! Nu, dar încerc să-l îndrept către o viață normală. De pildă, spre a regla trigliceridele și colesterolul (răspunzător implicit de tensiunea arterială), recomand de la *Plafar* uleiul din sâmburi de struguri și uleiul de nuci (sau să se mănânce patru nuci dimineața și patru seara). Miracol de la Dumnezeu! Mai mult decât un sac de medicamente. Din uleiul de sâmburi de struguri se ia o singură linguriță de ulei la prânz/zi, dacă cineva nu poate să-l înghită așa, să-l pună pe o feliuță de pâine. De asemenea, o dată pe săptămână să se facă un lighean de salată cu ulei de sâmburi de struguri, ulei de măsline, oțet de mere și usturoi mestecat, totul fără sare sau cu sare *Kalos* – o sare grecească medicinală. O să vedeți cum se aduc constantele biologice la normal în numai câteva săptămâni!”, explică

**Omul e
ca mașina,
are nevoie
de mentenanță**

Vârsta	Problemele pacientului	Eficacitate tratament %
40-50 de ani	cu tare medicale	90%
	fără tare medicale	100%
50-55 de ani	cu tare medicale	85%
	fără tare medicale	90%
55-60 de ani	cu tare medicale	84%
	fără tare medicale	88%
60-65 de ani	cu tare medicale	82%
	fără tare medicale	85%
65-70 de ani	cu tare medicale	80%
	fără tare medicale	83%
70-75 de ani	cu tare medicale	75%
	fără tare medicale	80%
80-90 de ani	cu tare medicale	70%
	fără tare medicale	75%
90-100 de ani	cu tare medicale	50%
	fără tare medicale	60%

Eficacitatea aplicării formulei originale Mihai Verban

AI PUTEA FI UNUL DINTRE PACIENȚII CU SINDROM METABOLIC?

1. Ai înălțimea peste 14 cm în bărbat sau peste 120 cm în femei?
2. Sunteți hipertensiv?
3. Aveți glicemia peste 100 mg/dl, măsurată înainte de prima masă a zilei?
4. Aveți trigliceridele peste 150 mg/dl?
5. Aveți colesterolul "bun" HDL-C sub 40 mg (la bărbat) și sub 50 mg (la femei)?

Ati răspuns de 3 ori da?

F

Nucile, ultima descoperire

Consumate după fiecare masă, aceste fructe împiedică îngroșarea arterelor și previn boala de inimă, arată un nou studiu american

0 de medici și de științivi au realizat un studiu care arată că consumul de nuci poate să prevină boala de inimă și să reducă riscul de infarct miocardic. Studiul a fost realizat de un grup de cercetători de la Universitatea din California, care au analizat datele dintr-un studiu longitudinal care urmărește de decenii o mulțime de oameni. Rezultatele studiului arată că cei care consumă nuci au un risc mai mic de a suferi de boala de inimă și de a muri din cauza ei. Studiul a fost publicat în revista *Journal of the American Medical Association*.

Nuci, nu adevăratele surse de grăsime

Deși sunt bogate în grăsimi, nucile nu sunt surse de grăsime saturată, ci de grăsime monoinsaturată, care este considerată a fi cea mai sănătoasă. În plus, nucile conțin și acizi grași omega-3, care au efecte benefice asupra sănătății. Consumul de nuci este asociat cu o reducere a riscului de a suferi de boala de inimă și de a muri din cauza ei.

Protecție pentru inimă

Consumul de nuci este asociat cu o reducere a riscului de a suferi de boala de inimă și de a muri din cauza ei. Studiul a fost publicat în revista *Journal of the American Medical Association*.

**Uleiul
din sâmburi
de struguri
și nucile
fac minuni!**

**Calculați-vă
indicele
de masă
corporală!**

**Ceaiul verde,
miracolul
asiatic**

Mihai Verban. Mai mult, pe lângă uleiul de sâmburi și nuci, terapeutul însoțește cura de masaj, reflexoterapie și, foarte important, încearcă să inducă pacientului o gândire pozitivă. „Pacientul trebuie să învețe să se bucure de orice lucru micuț. Este foarte important acest aspect. Credința este foarte importantă. Dintre doi pacienți cu afecțiuni relativ egale, dar unul credincios, celălalt ateu, cel din urmă va fi mai greu recuperabil și chiar vindecabil, având nevoie de tratamente adjuvante tot restul vieții“, spune Verban. Odată normalizate constantele biologice, se trece la următoarea etapă.

Etapa a II-a presupune administrarea de tincturi de amurariu, anghinare și păpădie. Din fiecare sticlută cu astfel de tincturi se pun zece picături într-un pahar cu apă. Se iau o dată pe zi timp de o lună, apoi se face pauză o lună, după aceea iar se iau tincturile timp de o lună. În cadrul aceleiași etape, urmează detoxifierea. Adică, o dată pe lună, se cumpără de la farmacie două plicuri de *Fortrans* (produs farmaceutic francezesc – n.r.) care se dizolvă în doi litri de apă plată cu lămâie, se agită bine. De la ora 16.00 se începe administrarea acestei soluții. După ce am luat *Fortrans*-ul, a doua zi se bea numai apă plată. „*Fortrans*-ul este utilizat în România numai la clinicile de gastroenterologie pentru curățarea intestinului gros

înainte de operație. Foarte mulți confundă efectul *Fortrans*-ului cu cel al unei clisme, dar spre deosebire de clismă, acest produs farmaceutic golește nu doar ceea ce se găsește în intestin, ci curăță perfect și pliurile intestinului, adică locurile unde rămân materii fecale care dau infecții. Produsul, corect utilizat, doar o dată pe lună, îndeosebi de cei care suferă de constipație, favorizează detoxifierea completă și prin aceasta se evită îmbolnăvirea cu *Escherichia coli* a căilor urinare, atât de vinovată de infecțiile renale“, explică Mihai Verban. După trei luni de zile de la începerea tratamentului se iau de la *Plafar Coenzima Q 10*, *L-Clarinitină* și *Acid lipoic* din care se consumă câte o capsulă pe zi, după care se ia o pauză de trei luni. De asemenea, tot în etapa a II-a se ia de două ori pe an (o dată la șase luni) *Melatonină* și *Fitolip* (combinație din plante), administrându-se câte o capsulă pe zi timp de 30 de zile, cu șase luni pauză.

„Una dintre marile probleme de sănă-

tate ale pacienților o reprezintă greutatea, direct răspunzătoare de insuficiența cardiacă. Majoritatea oamenilor nu mănâncă mult, dar pe un fond de stres. Alții fac o altă greșală, ziua nu mănâncă mai nimic, iar seara când se duc acasă, mănâncă ligheane cu mâncare pentru a recupera ziua pierdută. Indicele de masă corporală este de aceea foarte important. El se calculează astfel: împărțiți-vă greutatea la înălțimea dv. la pătrat. Și veți avea indicele de masă corporală. La femei el trebuie să aibă valori situate între 19 și 24, iar la bărbați între 20 și 25. Orice punct în plus peste aceste valori normale îndreaptă pacientul către o insuficiență cardiacă, poate chiar un accident vascular cerebral etc. Oamenii nu știu că o felie de salam și o simplă feliuță de franzelă cu unt determină un adevărat dezastru în corp. De aceea recomand: țărâțe, fulgi de ovăz, pâine neagră, graham, ulei de măsline, ulei din sâmburi de struguri care curăță excelent arterele și consum de

Pacienții lui Verban vorbesc despre întinerire și regenerare

Cornelia Vlad, 71 de ani, din București, suferă de mai mulți ani de tasare de coloană și genunchi deplasat, per ansamblu o pacientă nedeplasabilă. Astă iarnă a urmărit una dintre edițiile emisiunii *Cafeneaua sufletelor* de la DDTV unde l-a văzut pe Mihai Verban, invitatul emisiunii Andrei Chirvasiu. I-a telefonat în emisiune și, la două zile după, Verban a vizitat-o acasă. „Aveam dureri insuportabile, plus că aveam și nisip la rinichi. Cântăresc 96 de kilograme și am multiple complicații gastrice. Dl Verban mi-a dat uricol, pastile cu țărâțe, pastile 121 și am urmat un program de reflexoterapie, iar starea mea s-a ameliorat simțitor. Am

„Bucură-te de viață, chiar dacă stai într-o magherniță și ai de mâncare pe masă doar o roșiută cu pâine. Fii fericit că mergi pe picioarele tale și mulțumește-i lui Dumnezeu că poți deschide fereastra cu propriile tale mâini!”, ne sfătuiește Mihai Verban.

doi-trei litri de apă zilnic pentru eliminarea toxinelor.”

În etapa a II-a de tratament rolul *Coenzimei Q 10* și al *L-Clarinitinei* este acela de a îmbunătăți sistemul imunitar. *Melatonina*, somniferul natural al organismului, conform studiilor americane, pare că are și rolul de a încetini distrugerea celulară, deci îmbătrânirea, de aceea Verban a introdus-o în formula sa. *Acidul lipoic* și *Fitolipul* regenerează excelent ficatul. „Am avut pacient cu ciroză hepatică compensată, după ce a luat *Fitolip* capsule (dar se pot lua și tincturile de anghinare, armurariu și gălbenele) împreună cu *acid lipoic* și-a revenit aproape complet. O singură bucatică de ficat, dacă mai este întreg, el se poate regenera cu aceste produse”, declară terapeutul.

În sfârșit, **etapa a III-a** este momentul de luptă cu radicalii liberi din corp, adevărații dușmani ai tinereții omului, cei direct răspunzători de procesul de îm-

bătrânire. Stresul, de care ne plângem cu toții, este principalul motor de apariție al radicalilor liberi. Mâncarea haotică și nesănătoasă reprezintă a doua sursă de formare a acestor radicali, ei bombardează celulele sănătoase și fac rău organismului. „Strategia mea este de a utiliza o formulă încrucișată, adică un complex de antioxidanți – beta caroten, vitamina E, C, seleniu, cupru și magneziu – se administrează câte o capsulă din acest complex de antioxidanți timp de o lună, apoi se ia o pauză. În plus, se ia ceai verde – capsule – o capsulă pe zi, o lună da, o lună pauză și tot așa timp de un an. Tot ceea ce v-am spus până acum despre fiecare etapă se aplică în primul an de tratament”, atenționează Mihai Verban.

Ceaiul verde poate fi luat atât sub formă de capsule cât și sub formă de lichid, de ceai efectiv, se beau câte o ceașcă dimineața și una seara, fără a fi îndulcit cu nici un fel de îndulcitor, zahăr sau miere de albine, fiindcă altfel își

pierde proprietățile curative. „Ceaiul verde se prepară astfel: într-o cratiță punem la fiert un litru de apă, când acesta a început să fiarbă, stingem focul, punem două mâini de ceai, acoperim timp de trei minute – nu mai mult – apoi strecurăm și bem. Dacă folosiți acest ceai pentru încetinirea procesului de îmbătrânire, nu mai adăugați nimic în el, dacă vreți doar să slăbiți atunci adăugați lămâie. Singura contraindicație a acestui ceai este pentru persoanele hipertensive”, precizează Mihai Verban. Terapeutul atrage, de asemenea, atenția asupra faptului că în România avem de-a face cu foarte multe falsuri, de aceea recomandă mare atenție la achiziționarea acestui produs. „Capsule de ceai originale sunt cele pe a căror cutie scrie: o capsulă echivalează cu un litru și jumătate de ceai verde. Iar ceai verde vărsat de la *Plafar* pentru infuzie este original doar cel pe a cărui cutie e desenat un ibric.”

Afară de umarea cu strictețe a acestor indicații, întregul tratament e dublat de exerciții fizice, reflexoterapie adecvate fiecărui pacient, mai ales acolo unde aceștia suferă de diverse afecțiuni. Baia cu plante medicinale și sare iodosulfuroasă completează întreaga schemă de tratament și luptă împotriva îmbătrânirii.

„Există un singur magazin în România, pe str. Sevastopol nr. 4 din București, singurul loc de unde vă puteți procura această sare pentru baie. Ea este cunoscută îndeosebi de medicii de la fizioterapie, ceilalți nu știu de ea. Vin pacienți din Canada, Israel și Germania ca să-și procure repectiva sare, iar noi cei care o avem nu știm despre existența sa. Ea acționează pe procesele inflamatorii și osteoarticular. Se umple cada cu apă încălzită la 40° C și se presară plante și un pachet de sare iodosulfuroasă, iar pacientul stă 15 minute în această apă. De la prima baie veți simți un miracol!”, susține Mihai Verban.

În al doilea an de aplicare a schemei de tratament propuse de Verban se aplică tratamentul cu procaină procurată de la farmacie, e vorba de *Aslavital*-ul (clorhidrat de procaină) descoperit de Ana Aslan. Tratamentul durează trei luni pe an, urmat de nouă luni de pauză. De exemplu, în ianuarie se iau două comprimate de *Aslavital* pe zi, timp de 12 zile pe lună. La fel în lunile februarie și martie.

Atenție! E absolut obligatoriu ca înainte de începerea tratamentului cu *Aslavital* să se facă testul de toleranță la procaină. Se administrează un comprimat. Dacă există o reacție alergică se întrerupe tratamentul.

Text: **Alice-Claudia Gherman**

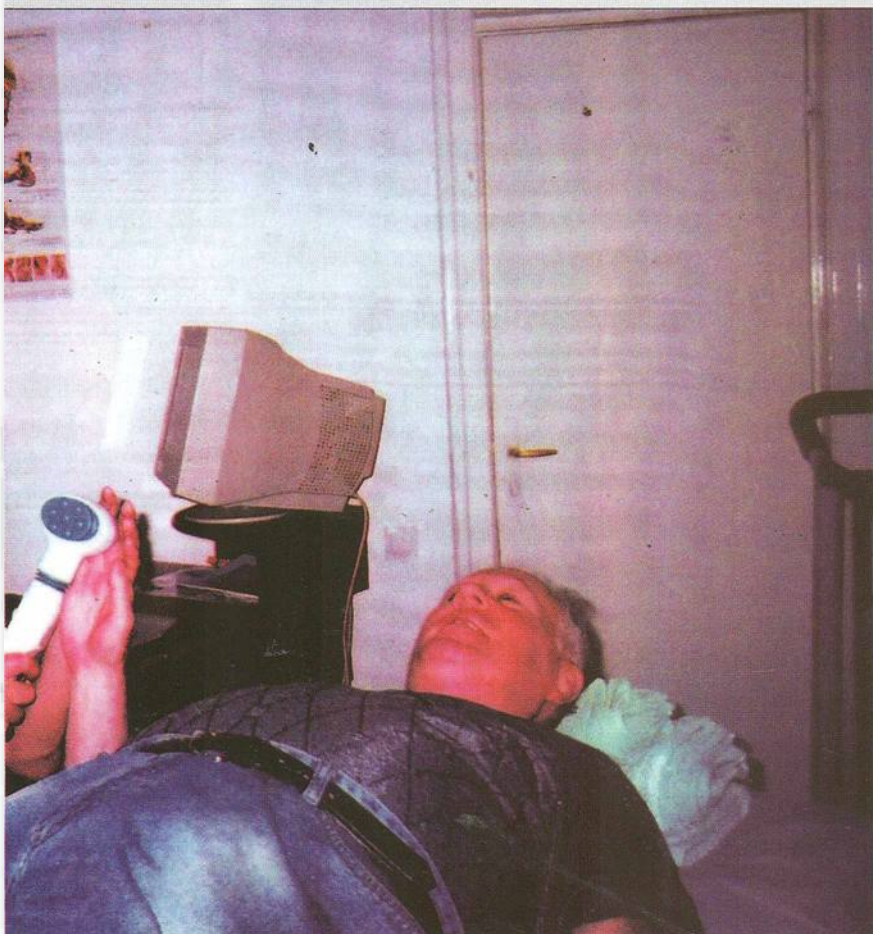
Foto: **Octavian Tîbăr** și **arhiva Mihai Verban**

eliminat nisipul de la rinichi. Din păcate, dl Verban e plecat acum pentru câteva luni în străinătate și recunosc: mi-e foarte greu să mă țin de tratament. În plus, sunt pensionară, nu stau excelent cu banii, o sedință de reflexoterapie cu dl Verban costă 60 de lei, nu e chiar de ici de colo pentru mine.”

În familia **Eugen Vasile și Elena** sunt multe probleme de sănătate. Dl Eugen, 72 de ani, suferă de spondiloză cervicală, a avut și un infarct, soția sa Elena, 73 de ani, are diabet, picioare amputate, pareză stânga, a suferit un accident vascular cerebral. „Pe domnul Verban ni l-a recomandat un prieten de familie, care și-a tratat soția la dânsul cu *Aslavital* și ulei de sămburi de struguri. Iau tratamentul acesta cu ulei de sămburi de struguri și din nuci de șase luni încoace. Mulțumesc lui Dumnezeu, mă simt mult mai bine! Soția mea ia și ea acest tratament. O ameliorare am simțit-o după primele trei săptămâni, am făcut întocmai după indicațiile domniei sale și nivelul colesterolului a scăzut, vrem să

ducem tratamentul până la capăt”, susține Eugen Vasile.

Savia Feodor, 60 de ani, tot din București, a suferit un infarct, avea colesterolul 240 înainte de a lua ulei de sămburi de struguri, *Fitolip*, tinctură de anghinare, armurariu și pădărie. „Vă dați seama că după acel infarct am fost disperată, oricând se poate repeta episodul. Am aflat de la vecinii mei de domnul Mihai Verban și astfel am apelat la dânsul. Am început tratamentul acum două luni și mă simt mult mai bine. Da, iau ulei de sămburi de struguri, tinctură de cătină albă, *Fitolip*, am trecut pe zarzavaturi, fructe, țărâțe de grâu, iaurt și lapte și îmi este mult mai bine acum. Conform schemei de tratament, în această lună fac pauză, de luna viitoare voi continua”, explică dna Savia Feodor.

În *Atelierele protejate* s-a aprins

Cea mai mare LUMÂNARE din lume

O lumânare albă. Atât de înaltă că trebuie să urci cu o scară ca s-o aprinzi. Nici vorbă să se răstoarne, are peste 200 de kilograme. La rotunjimile ei s-a muncit cam o lună. 19 tineri, de vârsta iubirii, au topit la cuburi de parafină. Și apoi au turnat, straturi-straturi. Într-o țeavă lungă de trei metri, ridicată pe verticală. Pentru că nu există matriță de asemenea dimensiuni.

„Ca să ce?“, o să întrebați. „Ca să căutăm și așa lumina, să ne bucurăm de ea“, ne-au răspuns autorii. Fete și băieți cu probleme sociale și medicale destul de grave. Și care și-au găsit o casă la Asociația *Ateliere protejate*. Spre a sărbători asta, au merșerit cea mai mare lumânare din lume. Apoi ne-au dăruit din lumina ei. Un spectacol, un joc, declarație de dragoste. Dar și strigăt. Pentru că artiștii lumânărilor ne cer, cu tandrețe, să-i vedem și pe ei. Și să-i recunoaștem ca fiind ai noștri.

Au tras la sorți cine să aprindă lumânarea. Emilia a avut noroc. Poate pentru prima oară în viața ei. Altfel, la 27 de ani, nici nu prea are ce povesti. Nu prea înțelege ce sunt alea amintiri. Părinții i-au murit când era prea mică. Din orfeline nu ai ce să spui. Pentru că nimic nu-ți rămâne la inimă. Știe doar numele unor localități unde a stat la grămadă: Aiud și Curtea de Argeș. Apoi, multe străzi. Doar pe străzi. Până în urmă cu doi ani. Când a venit la *Ateliere protejate*. Și a început să lucreze la lumânări: „De atunci am o viață“, îmi spune, în șoaptă, ca și când ar fi un secret. Mă prefac că nu înțeleg și îi cer amănunte. „Adică am prieteni aici, facem niște lumânări frumoase, vine cineva și le cumpără, câștigăm niște bani, cum face toată lumea, și ne

bucurăm pentru asta“.

Sigur că aici, noi, oamenii așa-zis normali, avem o problemă. Adică nu prea înțelegem, din păcate, marile și singurele bucurii ale acestor tineri cu dizabilități. Pentru că nouă ni se par fără importanță. Și, luați de val, am dobândit chiar un handicap. Acela de a nu ne mai putea bucura de lucrurile mărunte. Și de-a nu aprecia, aproape niciodată, ceea ce avem. O lecție frumoasă de psihopedagogie, în care s-a implicat, cu toată ființa lui, actorul Corneliu Bulai: „Eu lucrez cu fiecare dintre ei. Învățăm să vorbim corect, să știm cât e ceasul, să numărăm banii, să folosim cuvinte noi. Toți au făcut progrese extraordinare și dacă i-ați vedea cât se bucură pentru asta! Un băiat care realizează, de-abia la 20 de ani, că e bine să știi cât e ceasul este de-a dreptul fericit. Pentru el, asta e cea mai mare realizare

„Poate ca o compensație la handicap, au un suflet foarte mare“

Măicuțele au găsit un copil aruncat

De-abia a învățat să-și numere banii

Ștefan a inventat Regatul Iustiniei

din lume. Evident că mergem cu pași mărunți, pentru că au curențe de o viață. Până acum, ei au trăit la grămadă, în turmă, nimeni nu i-a mai tratat vreodată ca pe o persoană separată, cu problemele ei, cu durerile și spaimele aferente. Ei sunt așa și pentru că nu li s-a acordat nici o șansă. Acum o au și o tratează cu toată seriozitatea. Eu, unul, mă declar mândru și bucuros să lucrez cu ei, suntem chiar prieteni. Dacă știm să accesăm fondul lor de bunătate, s-ar putea să avem surprize. Poate ca o compensație la handicap, au un suflet foarte mare“.

Bogdan are 20 de ani și este navetist. Locuiește în Chitila, la Casa de surori *Congregația Maicii Tereza*, și lucrează, de la opt dimineața până la patru după-amiaza, în atelier. Povestea asta cu lumânările este cea mai frumoasă întâmplare din viața lui. Acum se simte ca un adevărat bărbat. Muncește, vorbește cu fetele, are idei despre forma și culoarea din parafină, câștigă și niște bani. Cam un milion de lei vechi pe lună. Ceea ce e bine, că le mai dă măicuțelor, pentru un ceai, un lapte... Că tare au fost bune cu el, practic i-au salvat viața, că l-au găsit aruncat. Era mic, nu-și cunoaște părinții. Dar toate maicile sunt ca și mamele lui. Se bucură, alături de el, de povestea fiecărei lumânări. Care nu e tocmai simplă, are chichițele ei. În caz că, Doamne ferește, rămânem fără serviciu,

Bogdan ne-a învățat meserie: „Prima dată împletești fitilul, din câte fire e nevoie pentru matrița respectivă. Apoi se taie parafina în bucăți, se adaugă stearină și coloranți, se topește și se toarnă ceara în matrițe. După ce s-a întărit, cam de pe o zi pe alta, se scoate lumânarea și se finisează marginile ei cu un cuter. Și-i gata de vânzare!“

Asociația *Ateliere protejate*, organizație nonguvernamentală înființată în anul 2002, se adresează tinerilor cu dizabilități care au depășit 18 ani. Și au nevoie să se integreze social și profesional, să-și găsească o locuință stabilă. Fie că sunt pe străzi, în centre de plasament sau în familie, la această vârstă ei devin o povară. Nu mai merg la școală, nu au nici o ocupație, nimeni nu-i angajează, nu le dă responsabilități, nu se bazează pe ei. Atelierul de lumânări a fost creat tocmai pentru a umple acest gol. Pentru a da o șansă celor care pot fi recuperați social. Otilia Simon, *public relation* al asociației din str. Secerișului, nr. 15, susține că efortul echipei de educatori și pedagogi sociali a început, deja, să se vadă: „Fiecare tânăr vine aici cu probleme psihice și/sau fizice individuale. Sigur că noi nu-i putem vindeca, medical vorbind, dar îi învățăm să se descurce, să trăiască normal chiar și având aceste probleme. Acum fac parte dintr-o comunitate, nu se mai simt singuri, iau

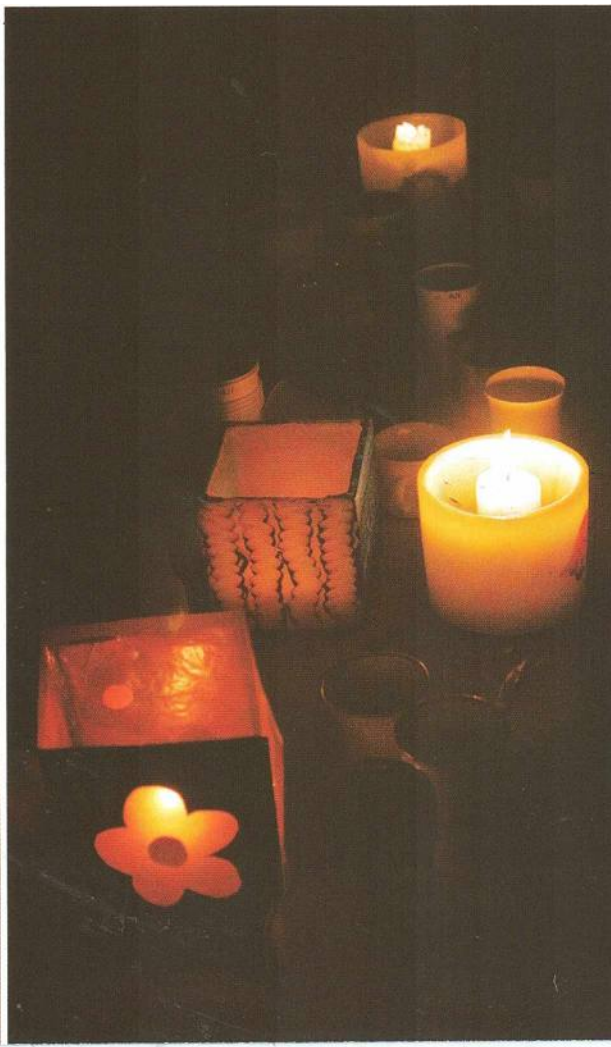
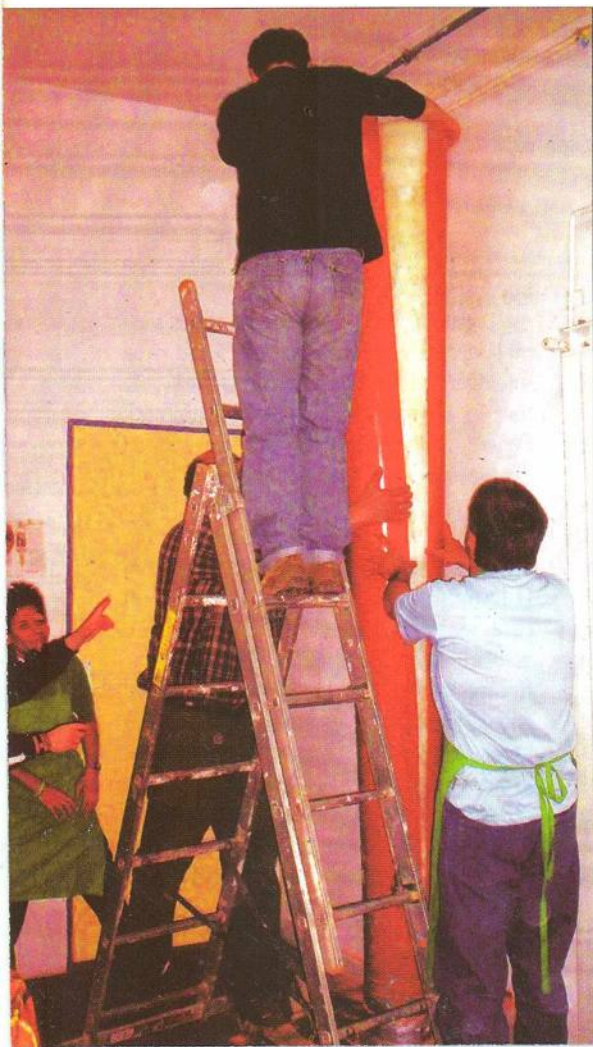
decizii pe care și le asumă, lucrează și munca lor capătă valoare în societate. Lumânările sunt vândute și ei primesc niște bani de buzunar. Între 60 și 140 RON, funcție de situația fiecăruia. În etapa următoare, vrem să-i ajutăm să fie independenți. În acest sens, asistenții noștri sociali caută locuri de muncă potrivite“.

Mihai, de pildă, suportă cu eroism invidia colegilor lui de la lumânări. Pentru că are, deja, un job în toată regula. Lucrează la o firmă, la descărcat de mărfuri. Și primește 500 RON pe lună. O grămadă de bani, că de-abia a învățat să îi numere. Și nici nu prea știe cum să procedeze cu ei: „Am de mâncare, la centrul de plasament, acolo și dorm, haine am primit de la prieteni. Așa că banii îi strâng să-mi închiriez o casă. Am deja 24 de ani, deci ar trebui să-mi cam fac un rost“.

De obicei, cam toți avem problemele noastre. Poate și de aceea ne sperie ideea de a lucra alături de oameni care au probleme și mai mari. Dar, totuși, hai să ne gândim și la tinerii de la *Ateliere protejate* atunci când vrem să angajăm pe cineva la capitolul „diverse“. Sunt harnici, devotați, pot face o mulțime de lucruri. Doar că trebuie să îi vadă și pe ei cineva. Să știe că există și că pot fi de folos. Cu puțină bunăvoință, socială, umană, creștină sau cum vreți să-i ziceți, chiar s-ar putea urni acest mecanism. Care altfel devine o povară națională. Greu de cărat prin orice regim politic și prin orice integrare europeană. Dacă am înțeles bine, acesta a fost și mesajul „aprinș“ odată cu flacăra celei mai mari lumânări din lume. Unde a lucrat și Ștefan. Un băiat de 19 ani pe care, dacă aș avea o firmă sau ceva asemănător, l-aș angaja chiar mâine. Pentru că e plin de viață, harnic, hotărât să schimbe ordinea lucrurilor. Și are o imaginație bună de pus la rană. Seara, când își termină treburile lumesti, desenează hărți. Zeci de teritorii imaginare. Țări inventate și dichisite „la cheie“. Cu orașe, râuri, centre industriale, munți și câmpii. Și, lucru important, cu locuitori obligatoriu fericiți. Acum, de pildă, lucrează la *Regatul Iustiniei*. Și îmi oferă, în exclusivitate, o călătorie imagină în țara asta a lui: „Este, așa, un teritoriu foarte lung, cu multe porturi la ocean. Capitala se numește Broker, un oraș mai mare decât Bucureștiul. Și mai curat. Există multe autostrăzi, unele trec chiar și peste munți. Oamenii trăiesc liniștiți, ceea ce îi face cumsecade și buni cu străinii. Numai că la ei, acolo, nu sunt lumânări. Și-atunci vin cu avionul, ca să cumpere de la noi, de la atelier“.

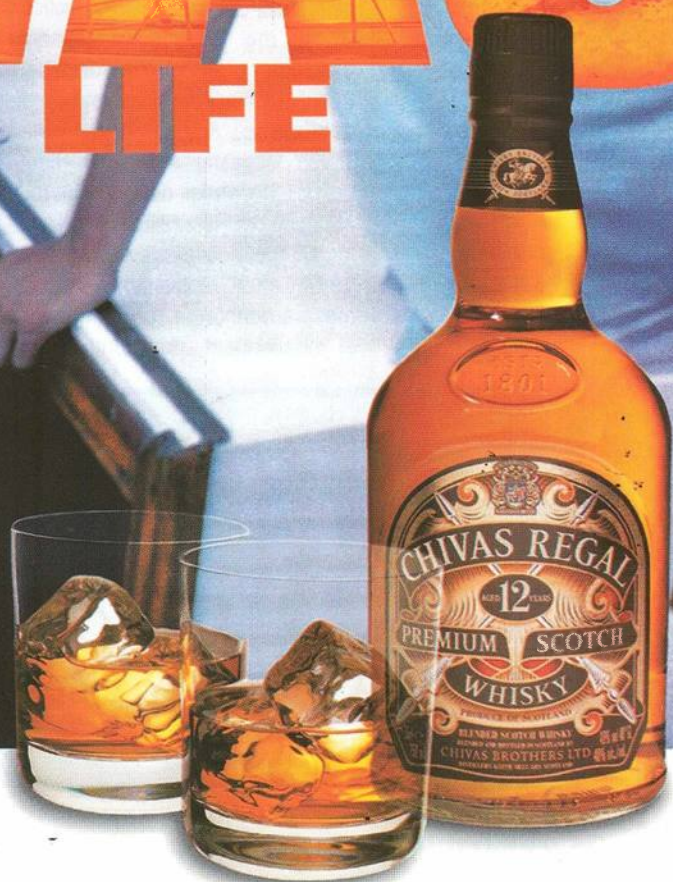
text: **Liliana Petruș**

foto: **Octavian Tibăr**

Travelling without a destination.

THIS IS THE CHIVAS LIFE

Eldorado de Moldova

Moldovenii vor în UE, prin România

Vize, cetățenie română, permise de muncă, iar în caz de forță majoră chiar imigrație ilegală, orice, numai în UE să fie. Numai în UE să ajungă. Acesta e țelul oricărui cetățean de dincolo de Prut care s-a săturat de regimul de la Chișinău. Și se pare că numărul moldovenilor cu gând de ducă e mare, circa 800.000 de solicitări de obținere a cetățeniei române. Aderarea României la UE a transformat țara noastră într-un fel de *Eldorado* pentru cetățenii moldoveni. Promisiuni mari din partea președintelui Băsescu, supărare și mai mare din partea lui Voronin că românii depopulează Basarabia.

Începutul crizei din Republica Moldova marchează o epocă. Basarabienii vor face coadă la porțile UE, iar politicienii de la Chișinău (câți sunt ei) vor fi forțați să țină cont de opțiunea populară, chiar dacă nu le convine.

La începutul acestui an, președintele Traian Băsescu promitea două noi consulate deschise la Bălți și Cahul, în Republica Moldova, precum și modificarea legislației românești astfel încât basarabienii să poată obține cetățenie română mai ușor. Deși Vladimir Voronin, președintele republicii de la est de Prut, inițial, se arătase favorabil inițiativei lui Băsescu, el și-a schimbat poziția în luna martie acuzând România că duce o politică incorectă care amenință securitatea și stabilitatea națională a Republicii Moldova. Ba mai mult, premierul moldovean, Vasile Tarlev, îl acuza pe Băsescu că a exagerat cifra de 800.000 de cereri de vize din partea cetățenilor moldoveni. „Republica Moldova nu mai dorește ca România să-și deschidă noi birouri consulare la Bălți și Cahul”, a declarat și ministrul moldovean de Externe, Andrei Stratan. În replică, Traian Băsescu a susținut continuarea politicii României de deschidere față de cetățenii din Republica Moldova.

Cu toate că la referendumul din martie 1994, mulți dintre moldoveni își exprimaseră dorința de a trăi într-un stat liber și independent, declarându-se împotriva

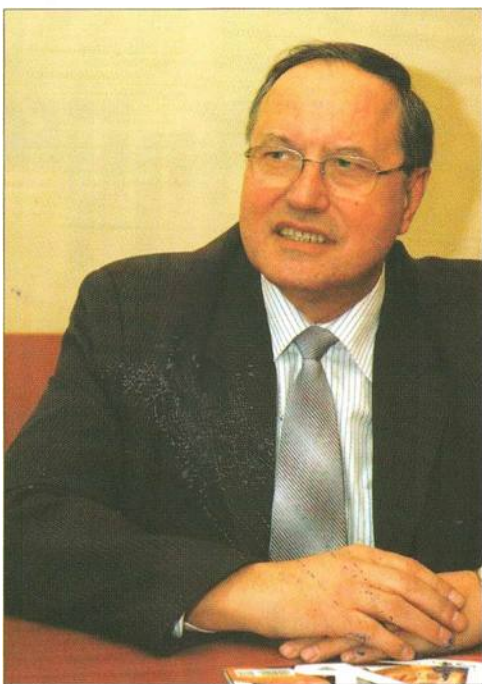
alipirii la România, astăzi enorm de mulți cetățeni moldoveni, în special dintre cei tineri, doresc să părăsească țara, iar mulți cer acordarea cetățeniei române. Cu voia sau nu a autorităților de dincolo și dincoace de Prut, moldovenii pleacă. De la începutul anului și până acum au primit viză circa 20.000 de moldoveni. Prea puțin pentru numărul mare de cereri.

Îngrijorarea celor de la Chișinău vine pe fondul unei situații în continuă degradare de la câștigarea independenței acestei republici în '91 și până astăzi. Dintre cei circa 3,8 milioane de locuitori ai Republicii Moldova o pătrime a plecat la muncă în Occident, iar populația pare să fie într-o continuă scădere. Autoritățile moldovene s-au plâns la UE de acordarea masivă a cetățeniei române locuitorilor Republicii Moldova, asemănând situația cu cea petrecută în Georgia, când guvernul rus a acordat cetățenia rusă pentru numeroși georgieni. Conform unei legi din 1991, moldovenii care pot dovedi că ei ori părinții lor sau măcar unul dintre bunicii lor sunt născuți pe teritoriile care au aparținut României înainte de a fi anexate de fosta URSS în '40, pot să recâștige

cetățenia română mult mai ușor. Pe de altă parte, actuala lege conține proceduri extrem de greoaie de acordare a cetățeniei române. Un cetățean din Republica Moldova poate aștepta patru ani sau mai mult până să devină român cu drepturi depline. Modificările la legea privind acordarea cetățeniei române se lasă încă așteptate.

Mircea Toader: „Pe granița de est vedem până și musca dacă trece”

Dacă, pe de o parte, există îngrijorările Chișinăului și reacțiile iritate ale Moscovei cu privire la simplificarea acordării vizelor pentru moldoveni și depopularea Republicii Moldova, la polul opus trebuie luate în calcul o serie de aspecte pe care le generează pătrunderea unui val mare de moldoveni pe teritoriul României și, de aici, răspândirea lor în UE. Fiindcă, în mod sigur, un număr semnificativ de moldoveni văd în România doar ușa deschisă pentru munca în țările bogate ale UE. Ne-am adresat dlui Mircea Toader, secretar de stat în Ministerul Administrației și Internelor, pentru a avea o altă perspectivă asupra sosirii unui grup din ce în ce mai numeros de cetățeni moldoveni care doresc să se stabilească în România.

„Foarte mulți dintre polițiștii de pe frontiera de vest s-au îndreptat acum la est, fiindcă aceasta e granița pentru UE. Pe frontiera ungară și bulgară, aproape nu mai are rost paza, rămâne de bază cea cu Iugoslavia-Serbia, Ucraina și Republica Moldova. Una dintre condițiile de aderare la UE a fost tocmai întărirea pazei, să demonstrăm că avem o graniță securizată, fiindcă în est nu mai e granița României, e granița UE.”

▼ **Credeți că acordarea de vize din ce în ce mai multe, implicit acordarea cetățeniei române pentru cetățenii Republicii Moldova este o măsură bună pentru România?**

– Există un proiect nou de lege pentru primirea cetățeniei în care atributul principal va reveni Ministerului Administrației și Internelor, așa cum este și firesc. În funcție de cum va apărea scris în lege și de cerințele trecute acolo așa se va acorda cetățenia română. E un drept al cetățeanului să-și aleagă cetățenia, peste tot în lume. Pe de altă parte, sunt cetățeni care cer cetățenia română, dar nu vor locui numai în România. În fond, moldovenii locuiesc pe pământul străbun al României. Solicită cetățenia română, nu neapărat că vor să devină români ci fiindcă doresc să devină europeni cu drepturi de liberă circulație. Noi vom încerca să facilităm obținerea vizei ca să li se permită să vină în România să lucreze. Este clar că exodul forței de muncă va veni din Republica Moldova. E un proces firesc, așa cum s-a întâmplat în toate țările europene din momentul aderării lor la UE, a existat și va exista un exod de forță de muncă din țările mai puțin bogate către țările bogate. Există

anumite servicii și locuri de muncă neocupate în România, iar acești oameni vin să acopere această piață rămasă deschisă. Sunt anumite meserii necăutate la noi – construcții, asistență socială, medicală. De la noi pleacă în alte țări, rămân locuri libere. Guvernul a hotărât să acorde 12.000 de permise de muncă pentru cei care vor să vină în România și să muncească. Pentru cei din Republica Moldova, sigur că e un avantaj, ei au avantajul limbii. Cred că mulți dintre noii sosiți se vor deplasa către zona de est a României.

– **Este România pregătită pentru un asemenea exod? Poate România să ofere șanse forței de muncă venite din Republica Moldova?**

– Bineînțeles că da. Dacă e nevoie de forță de muncă și nu poate fi acoperită această nevoie cu forță de muncă de la noi, sigur că vom deschide granițele. Suntem într-o piață concurențială, oricum acești cetățeni nu vor intra în sistemul public, ci în cel privat, unde primează calitatea muncii și până la urmă și prețul forței de muncă. Nu va fi o discrepanță între salariile românilor și cele ale moldovenilor. Prin lege, munca la negru e blocată, pedepsele sunt foarte mari pentru încălcarea legii. Oricum, cine vine în România trebuie să aibă un contract și un permis de muncă, să demonstreze că se poate angaja în România.

– **Prin emigrarea moldovenilor se produce o depopulare a Republicii Moldova și premisa ca la Chișinău să acceadă tot mai mult rușonii, astfel Republica Moldova pe drept cuvânt va deveni un stat golit de români. Este în interesul României să se producă un asemenea fenomen?**

– După părerea mea, dar și a PD, mi se pare firesc să acord cetățenie română mai ușor și mai repede celor din Republica

Moldova decât chinezilor sau arabilor. Hai să fim sinceri! Nu sunt, însă, de acord cu o depopulare a Republicii Moldova și cred că nici nu se poate așa ceva. Fiecare se leagă de locul său natal și încearcă să-și păstreze pe cât posibil tradițiile, mulți poate se vor întoarce chiar în locurile natale. Noi trebuie să dăm posibilitatea cetățeanului să se miște liber și să se stabilească unde îi place mai mult.

– **Din Republica Moldova nu vor emigra numai cetățenii liniștiți ci și dintre cei certați cu legea, așa cum și din România au plecat în UE. În ce măsură este pregătită România să facă față unui val mai mare de infracționalitate?**

– Certați cu legea avem și noi, în general, pe cei despre care știm că au avut asemenea probleme nu-i primim în țară, nu le acordăm viză. Dacă o persoană vine în România să lucreze i se cer anumite date, nimeni nu te angajează fără date personale. În plus, una este să vii în România cu viză turistică și să stai trei luni de zile și alta este să vii să muncești aici. Există un acord cu Republica Moldova care stabilește relațiile între poliția română și cea moldovenească, ne urmăm reciproc infractorii, așa cum se întâmplă și în țările UE, în condițiile prevăzute de tratatele internaționale. Sigur, infractorii nu vor pătrunde pe teritoriul românesc niciodată legal, vor încerca să vină ca și până acum, în mod ilegal. Noi am luat toate măsurile de securizare a frontierei de est. Consider că e cea mai sigură frontieră, pe lângă condițiile clasice de pază a frontierei: cu fașie, avem sistem de supraveghere cu vizualizarea permanentă inclusiv pe timp de noapte, în care vezi și o muscă dacă trece.

Text: **Alice-Claudia Gherman**
Foto: **arhivă Rompres**

Ofițeri printre „caritași”, „caritași” printre ofițeri

Politia anchetează „delfinii”

Mai mulți ofițeri ai structurilor MAI din sudul și vestul țării fac parte dintr-o structură paralelă deosebit de periculoasă. Catalogat de-a lungul timpului ca fiind o organizație secretă, Clubul Delfinilor pare a fi rezolvarea găsită de unii angajați ai MAI pentru a încasa bani de la subalterni. Un grup de ofițeri superiori de la unitățile de pompieri din Mehedinți, Dolj și Timiș fac parte din această organizație care promite cheia succesului în schimbul unor sume foarte mari de bani.

Colonelul Pleșu, unul dintre cei implicați în „Afacerea Delfinilor”

**Delfin,
un nou joc
de tip
piramidal,
face
victime
în MI**

Delfinii care sting focul

Colonelul Ion Pleșu, șeful Inspectoratului pentru Situații de Urgență din Mehedinți, se pare că este persoana care i-a introdus pe colegii săi în cercul „select” al membrilor Clubului Delfinilor. Conform unei delațiuni a unor subordonați, alături de Pleșu, din această organizație secretă mai fac parte și omologii săi de la IJSU Dolj și Timiș, colonelii Gheorghe Omeag și Mircea Benga.

Autorii informării nominalizează, de asemenea, pe colonelul Constantin Mincu, maiorii Ion Vintilă și Doru Petrescu și pe plutonierul Tudor Stroescu, toți din Mehedinți, ca făcând parte din Clubul Delfinilor. Aceștia sunt numai câțiva din-

tre cei care participă la întrunirile secrete ale acestei organizații, iar identificarea celorlalți este o datorie a serviciilor secrete.

Atât DGPI, structura specializată a Ministerului Administrației și Internelor, cât și SRI-ul ar trebui să aibă în vizor Clubul Delfinilor ca structură paralelă.

Un colonel bogat

Subordonații lui Pleșu au înșirat pe hârtie aproape zece mașini care au fost sau sunt în proprietatea șefului IJSU Mehedinți. De asemenea, ei îl nominalizează pe acesta ca fiind unul dintre gradații care au fentat legea în momentul în care au cumpărat locuința de serviciu

deși erau proprietarii unei alte case.

Practic, Pleșu este posesorul unui apartament situat în centrul Bucureștiului, dar a găsit de cuviință să achiziționeze și locuința de serviciu de la Severin. Afacerea s-a parafat în ciuda împotrivirii comisiei de atribuire a spațiului de la Inspectoratul Județean de Poliție din Mehedinți. De asemenea, la momentul cumpărării apartamentului, colonelul mai avea trei terenuri în județul Mehedinți.

Afaceri cu banii statului și cu cei ai altora

Pentru Pichetul de Pompieri Dubova, se pare că Pleșu a aprobat cheltuieli de peste 13 miliarde de lei, aproape duble față de valoarea reală a lucrărilor.

La realizarea acestei afaceri, mai marele IJSU Mehedinți a folosit subordonați deși banii erau plătiți unei firme locale pentru realizarea lucrărilor. De asemenea, colonelul Pleșu este acuzat că a acceptat documente justificative false pentru unele materii prime folosite.

De asemenea, colonelul Pleșu este acuzat de subordonați și de faptul că a tipărit numeroase cărți de la care a câștigat atât din sponsorizări cât și din vânzare, un mare semn de întrebare fiind ridicat de modalitatea prin care anumite firme au fost de acord să sponsorizeze lucrările respective.

Ancheta Pompierilor — Delfini pe mâna procurorilor

Informațiile despre afacerile ofițerilor-delfini de la Inspectoratul Județean pentru Situații de Urgență Mehedinți au ajuns și la urechile mai-marilor de la București.

Anul trecut a avut loc un control. Pe motive de clasificare a informațiilor, nu am reușit să aflăm care sunt rezultatele concrete ale anchetei realizate la IJSU Mehedintii. De asemenea, nu știm dacă șefii acestei structuri a MAI sunt anchetați numai pentru faptele descoperite de noi sau mai există și alte fără-delegi săvârșite de ei.

„Inspectoratul General pentru Situații

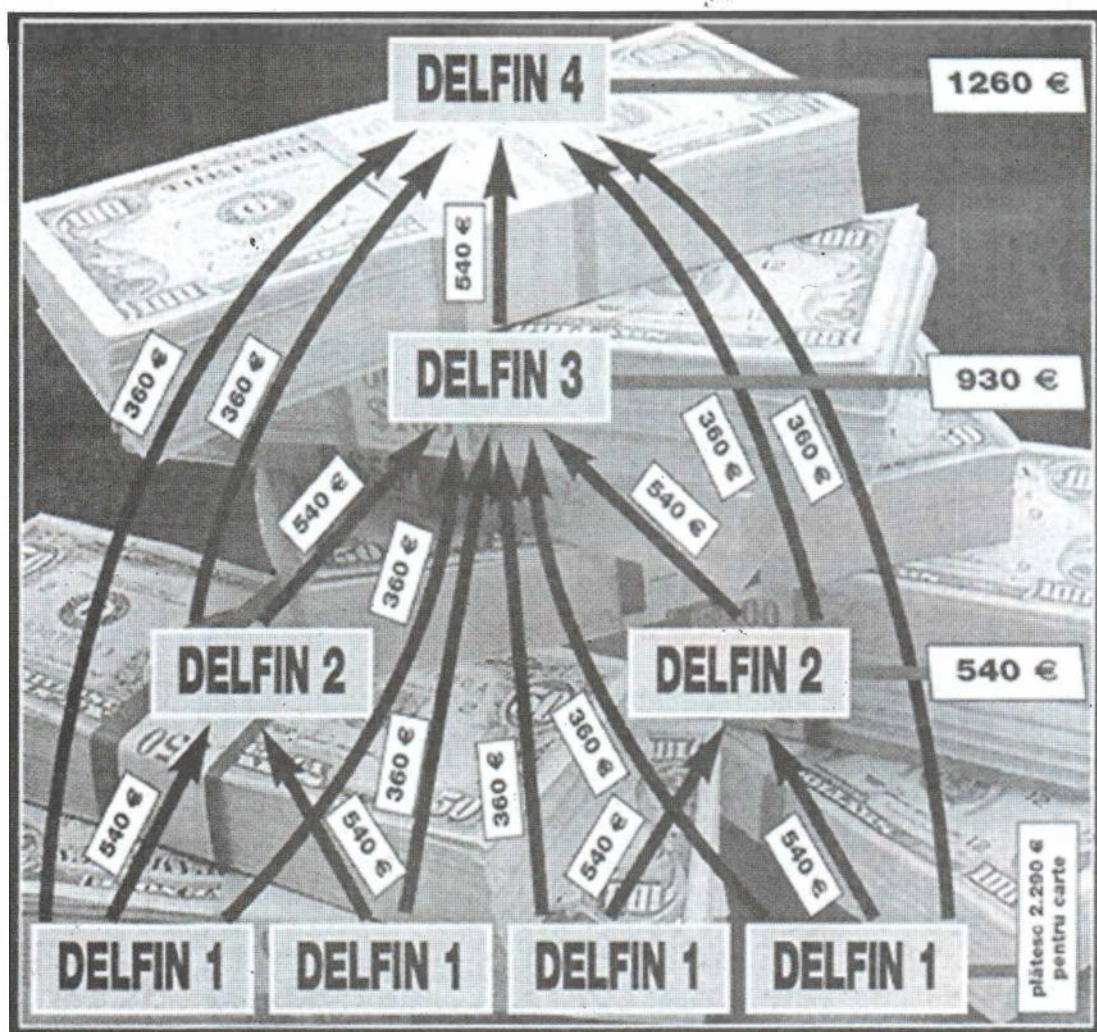
de Urgență, prin Serviciul Control, compartiment abilitat să verifice activitatea inspectoratelor județene pentru situații de urgență, a efectuat mai multe cercetări privind aceste persoane. Unele din aspectele cercetate au fost definitivitate, dispunându-se măsuri disciplinare, și au fost sesizate instituțiile competente cu cercetarea și soluționarea acestora.

Potrivit solicitării Direcției Naționale Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor de corupție săvârșite de militari – din 24.01.2007, **instituția noastră a înaintat acesteia la data de 19.02.2007 toate materialele care cuprindeau verificări ale structurii de control a IGSU referitoare la cele trei cadre militare menționate, de la numirea pe funcțiile actuale și până în prezent**”, se arată într-un comunicat al IGSU.

Sistemul Delfinilor

Escrocheria cu Delfinii a apărut pentru prima dată în anul 2000 iar organizații afacerii își iau toate măsurile de precauție pentru a face slalom cu legea.

PIRAMIDA DELFINILOR

Interesant este faptul că în România, metoda a apărut la un an după ce compania americană Delfin International Inc., fondată de Leslie Finger, a fost închisă în urma unei anchete federale. Afacerea a fost continuată însă de firma Learning Frontier Technologies Inc. fondată de același individ care și-a mutat activitatea în Insulele Dominicane. În momentul în care o persoană este racolată semnează un contract de confidențialitate prin care se obligă să plătească 10.000 de euro în cazul în care vorbește despre ceea ce se petrece în spatele ușilor închise de la întrunirile organizației. Majoritatea racolatorilor își sfătuiesc oamenii să se îmbrace elegant și le promit câștiguri fabuloase. Pentru înscrierea în rețea, fiecare nou membru achită în jur de 2.500 de euro, urmând ca apoi să primească un anumit procent din banii pe care fiecare nou membru adus de el îi achită rețelei.

Delfini anchetați în România

Legăturile membrilor rețelei cu oameni din structurile care exercită autoritatea publică i-au scăpat de multe ori pe aceștia de brațul lung al legii. Cu toate acestea, în ianuarie 2004 poliția anunța primele capete de acuzare împotriva persoanelor implicate în rețeaua Delfinul. Un comunicat al poliției din Timiș arăta că, „Camelia Zachar (32 ani), din Arad, asociat și administrator la SC Business Center Consulting SRL Arad, Daniel Andreas Fasler (37 ani), administrator al firmei Delphin International LTD și al altei firme partenere din Gibraltar, domiciliat în Monaco, Emil Krutek (39 ani), din Cehia, inițiatorul jocului în țara de origine și în România, Felix Daniel Toana (31 ani), din Timișoara, și Silviu Bogdan Blidariu (24 ani), tot din Timișoara, manageri” erau acuzați de înșelăciune, evaziune fiscală și asociere în vederea comiterii de infracțiuni.

De asemenea, la Neamț, oamenii legii au confiscat aproape 75.000 de euro de la două firme care erau implicate în aceeași rețea. Constantin Nistor, șeful Gărzii Financiare din Neamț, a tras concluziile în cazul Clubului Delfinilor: „Activitatea acestor agenți economici care s-au ocupat de racolarea de clienți nu poate fi considerată infracțiune, deoarece articolul 80 din Ordonanța de Guvern 99/2000 stabilește că este contravenție ce poate fi sancționată cu maximum 100 de milioane de lei, întrucât organizarea jocurilor piramidale este interzisă în România. Noi vom monitoriza, în continuare, activitatea «Delfinilor» pentru că avem convingerea că totul nu este decât o înșelătorie.”

Text: Mihai Belu

Sardinia

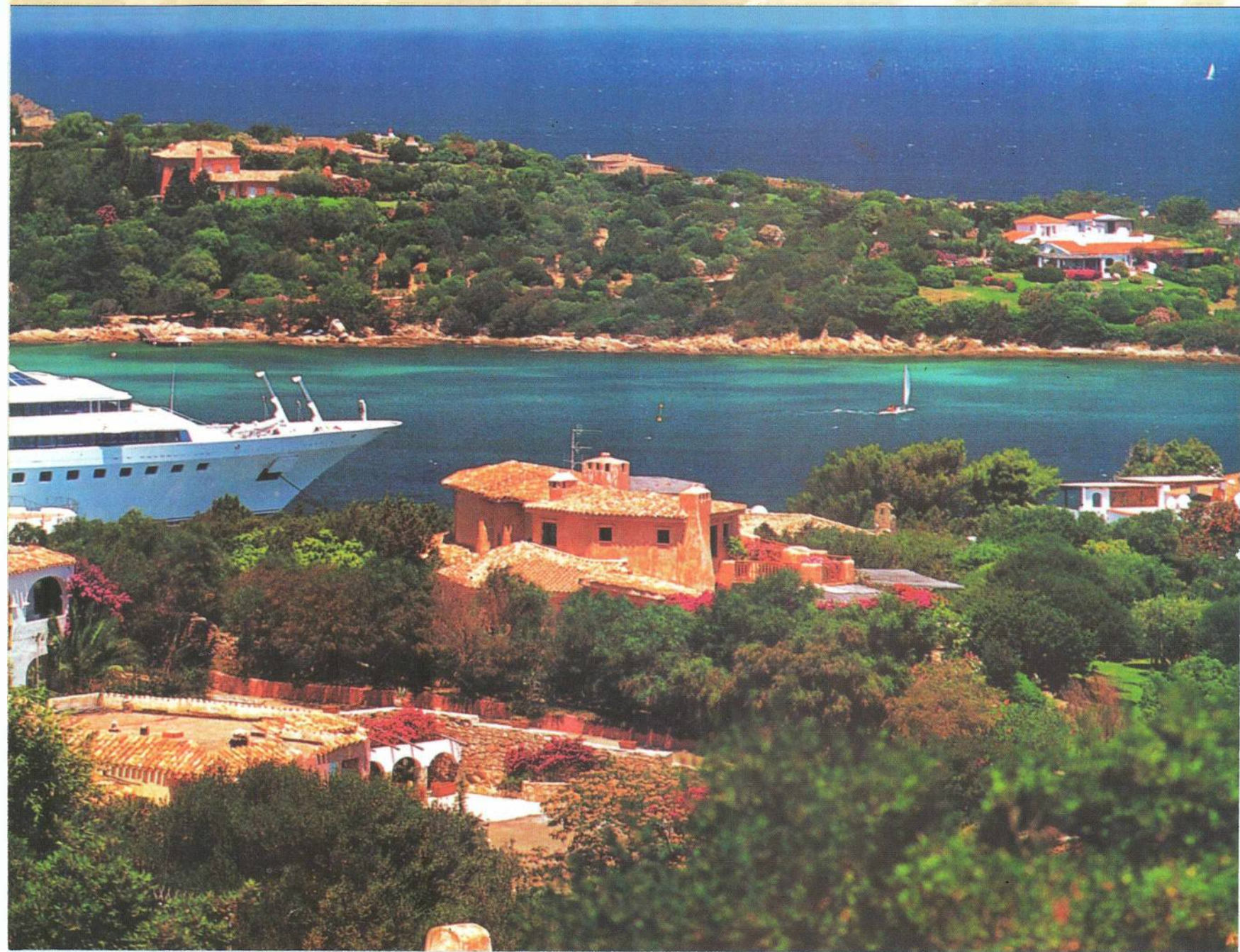
și marea ei turcoaz

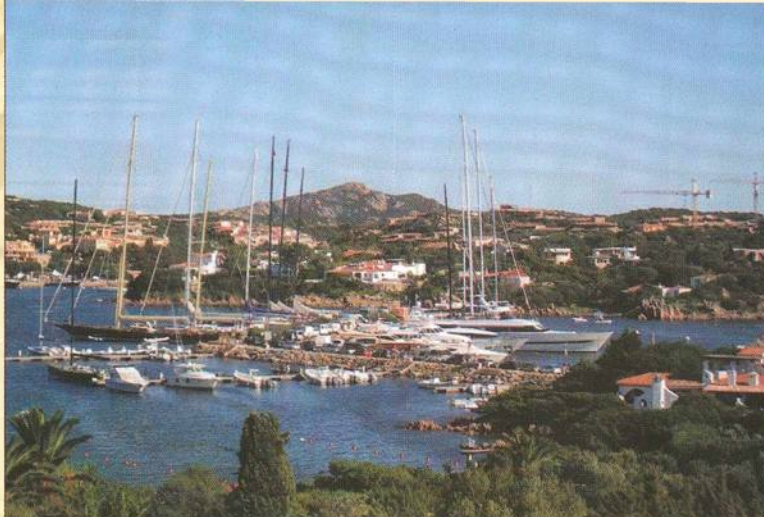
Cum bate un vânticel de vară, gândurile mele, nebunele, o iau razna și prind doruri de ducă, poftesc la locuri unde pot sta cu burta la soare și e rost de sporturi acvatice. Iar dacă marea ăre culoarea smaraldului, așa, ca-n Sardinia, mă pierd de tot cu firea și nu mai vreau altceva decât să ajung acolo.

Am citit că, pe vremuri, sardinienii evitau să locuiască pe țărmul Mediteranei, din cauza invadatorilor, care, neîndoielnic, veneau de pe mare. Așa că au ridicat foarte puține așezări de-a lungul coastei, cele mai multe în perioada dominației romane, și câteva, înainte, pe vremea fenicienilor. Mi se pare important de spus – urme umane există în Sardinia de aproximativ 150.000 de ani. Turismul în

Sardinia a început să se dezvolte prin anii '50 ai secolului trecut datorită mării fabulos de albastre și a coastei de o frumusețe specială. Acum este una dintre ramurile principale ale economiei sardiniei, alături de pescuit și de transporturi. Și uite-așa, a devenit o destinație care a intrat în gusturile unui număr din ce în ce mai mare de turiști.

Marea din jurul acestei insule este de

o frumusețe și o transparentă aparte. Cea mai turistică zonă, Costa Smeralda, se întinde de-a lungul a 55 de kilometri și numără nu mai puțin de 80 de golfuri. Plajele ei au nisipul alb-trandafirii și un parfum idilic, ca-n filmele cu pirai. Pe multe nu se poate ajunge decât cu barca, dar sunt și locuri unde mașinile au acces ca pe promenadă. Drumurile înguste, de provincie, urcă și coboară șerpuit, încon-

jurate de niște peisaje dumnezeiești. De pe plaja Liscia di Vacca puteți să vă delectați privind unele dintre cele mai spectaculoase parcuri naționale, situate pe insulele Maddalena și Caprera. Sunt multe,.... mărunte și nemaipomenite. La Maddalena este, de fapt, un arhipelag frumuseț alcatuit din 7 insule mari și 20 mai mititele, și toate sunt parcuri naționale pentru că Dumnezeu le-a dotat cu o faună și o vegetație sălbatică și unice. Din Palau puteți lua un feribot care vă duce până pe insula cea mai întinsă a arhipelagului, un paradis seducător, care are niște golfuri de senzație (pot fi explorate perfect dintr-o barcă închiriată).

Cel mai nordic punct al insulei este Capo Testa (culmea e că Testa înseamnă tot cap ca și Capo). E un loc bătut de vânturi, care au săpat realmente artistic în imensele roci de granit. Turistii care merg acolo își pun la bătaie imaginația, recunoscând ba un animal, ba o catedrală gotică sau un profil al vreunui mare vip. Destul de aproape se distinge un far bătrân, iar mai încolo niște stânci albe care marchează intrarea în portul Bonifacio. Mergând spre est, către Cala dei Corsari, apa este atât de transparentă încât columnele romane de granit pot fi văzute până la baza lor, pe fundul mării. Și imediat, vine un sat de pescari, Santa Teresa di Gallura, care iese în evidență grație impozantului său turn aragonez, un punct turistic foarte drăguț. Tot acolo există și un port natural, croit de-a lungul unui fiord, unde sunt ancorate iahturi și bărci moderne, care aproape ascund bărcuțele pescărești. Santa Teresa este, de altfel, și locul de unde se poate lua feribotul către Corsica. Cine-și dorește locuri liniștite, poate încerca să se relaxeze pe plajele Rena Bianca sau Marmorata.

Porto Cervo este kilometrul zero al Coastei de Smerald, un centru vibrant, cu parcuri minunate, butikuri elegante și o viață de noapte excitantă. Cele mai frumoase bărci din lume intră și pleacă din acest port, unul dintre cele mai echipate

și moderne din întreaga Mediterană. Venind din larg, cine are ochii ageri poate vedea jucătorii de golf de la Pevero. Cine nu, se poate delecta cu vilele luxoase în care locuiesc businessmen-i, artiști și staruri de cinema. În afară de plimbarea prin marina cu iahturi scumpe, merită să faceți o vizită la Stella Marina, o biserică unde se află un tablou de-al lui El Greco. La numai 20 de minute de Porto Cervo se află un golf desăvârșit, Porto Rotondo, care este ceva mai mic, dar la fel de faimos. Șoseaua de pe coastă oferă imagini panoramice incredibil de frumoase ale mării care strălucește demențial cu reflexele ei turcoaz.

Sunt multe de văzut în Sardinia. Vă spun repede că merită să faceți o vizită în capitala Cagliari pentru Parcul celor 7 frați, amfiteatrul roman și ruinele de la Nora; dar și băile termale de la Oristano sau grota lui Neptun de la Sassari sunt interesante. De asemenea, nu ratați Grota albastră de la Nuoro, unde nu puteți ajunge decât cu barca (se închiriază, simplu, din port). În spectaculoasa peșteră marină se mai văd și azi (deși foarte rar și numai în anumite locuri) exemplare ale fociei călugăr. Tot acolo există urme care atestă prezența omului încă din Neolitic, peștera fiind, în vremurile acelea imemorabile, loc de cult.

text **Ciprian Enea**

Cele mai bune oferte

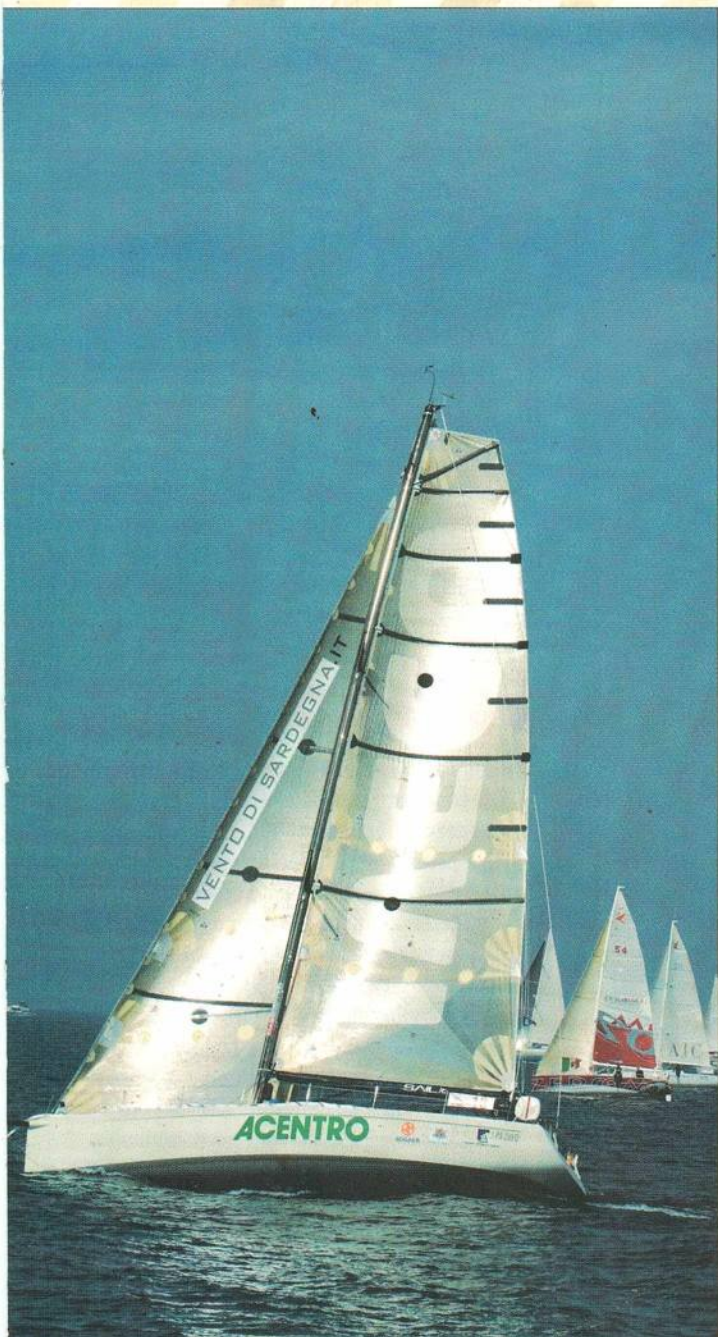
Agencia Prompt Service,
www.promptservice.ro,
tel.: 021/319.77.94

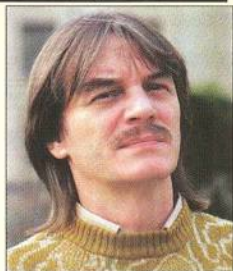
● Hotel Del Porto 3 * plus – de la 687 euro/persoană.

Agencia Prestige Tours,
www.prestigetours.ro, tel.: 021/319.77.94

● Hotel Laconia 3 * – de la 699 euro/persoană

Pachetele includ: transport cu avionul, transfer aeroport – hotel – aeroport, 7 nopți cazare cu mic dejun, asistență turistică.

Tudor Călin Zarojanu

Corneliu Vadim Tudor aplaudat de PD, Călin Popescu Tăriceanu aplaudat de PSD

Vă las puțin să vă pătrundeți de sosul acestei duble imagini, dincolo de care n-ar prea mai fi de spus nimic.

Pentru a doua oară în 15 ani am simțit imboldul de-a renunța naibii la presă, ori măcar la apucătura de a scrie despre politică. Prima dată mi s-a întâmplat în vara lui 1996. Ajuns, printr-o întâmplare miraculoasă, să lucrez la biografia lui Corneliu Coposu, reușind – la fel de uimitor – să obțin accesul la arhivele Securității, am descoperit acolo, în cei doi metri de dosare ale Seniorului, o lume paralelă, în care oameni adevărați – nu numai ei – au sacrificat totul și au fost hăituiți o jumătate de secol pentru o idee, o credință, un gând pe care au refuzat să-l abjure. Petreceam zilnic câteva ore în acest univers tulburător, scufundat în paginile îngălbenite, apoi ieșeam amestecat afară, în lumina soarelui, dar și în mijlocul unei lumi care devenise pentru mine penibilă. Cum Dumnezeu să mai scrii despre ce moșii i-a aruncat Ghiță lui Făniță, sau invers, ambii așezați comod pe bancheta câte unei limuzine, după ce ai aflat tot ceea ce-ai aflat!? Cum

să te mai joci de-a ziaristul?

Firește, am continuat să mă joc... Inerția e cea mai puternică forță care acționează asupra noastră. Și apoi, sunt o mie de alte motive și justificări, între care cele de ordin material nu vin pe ultimele locuri...

Acum, din nou, am senzația că sunt parașutat. Să mai spunem o dată: „Corneliu Vadim Tudor aplaudat de PD, Călin Popescu Tăriceanu aplaudat de PSD”. Cum vi se pare?

Ocazia contează prea puțin, totuși, *for the record*, s-o menționăm: prezentarea noului guvern, parțial color, că nici măcar bicolor nu se poate numi. Democrații s-au bucurat că are cine să-l înjure, întrucât ei nu se puteau coborî până acolo, orișicât. Ce bine e să ai pe cineva care face urât în locul tău! Oare când am mai întâlnit chestia asta? Aha! În primii 15-16 ani din cei douăzeci Dumas-Brucan-ieni, cu PSD în locul PD și Vadim în locul lui Vadim. Ce vremuri...

La rândul lor, social-democrații s-au bucurat pentru că... așa... s-au bucurat și ei. Ei, las' că

știau ei de ce se bucură, nu atât pentru ceva nasol care li se întâmplase democraților, cât pentru ceva mișto care urma să li se întâmple lor. Și nici n-au avut mult de așteptat! O săptămână mai târziu, două proiecte legislative susținute de PSD au fost protejate de liberali. Primul este acela prin care statul va fi obligat să acorde locuință celor care trebuie să părăsească locuințele naționalizate și nu-și pot permite o chirie la nivelul pieței. Foarte nobil, dar rămâne de văzut unde vor fi cazați. Al doilea proiect elimină incompatibilitatea dintre funcția de manager de spital și cea de profesor universitar. Vă mai amintiți de războiul Nicolaescu-Opreșcu? Uite c-a învins Opreșcu!

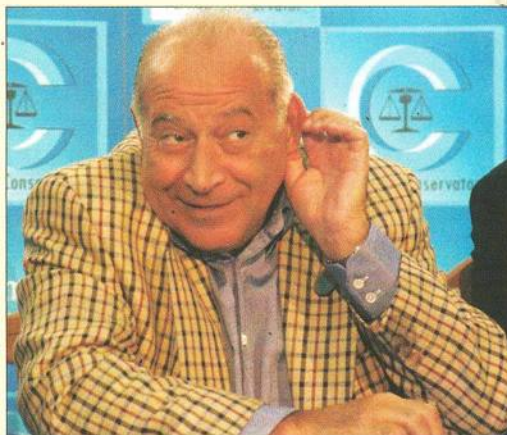
Nu-i vorbă că și premierul se ține tare – dar nu în lupta cu presupusa opoziție, ci în aceea cu Uniunea Europeană, în care abia ce furăm admiși (dați-mi voie să brevetez acest drăguț calambur). La taxa de primă înmatriculare nu renunțăm nici morți!

Vorba e: da' morți?

Mini guvern

Premierul Călin Popescu Tăriceanu și-a tras guvern fără PD. În ciuda agitațiilor și mega-analizelor, noul cabinet a trecut fără emoții prin Parlament. E și normal, căci toată lumea avea de câștigat: democrații au acum în față un an și jumătate până la alegerile în care se vor putea prezenta mai curați, mai uscați; PSD e departe de-a se simți capabil să guverneze din nou; PC cochetează cu Tăriceanu și se simte bine în opoziție; PRM n-a vrut niciodată altceva decât să poată critica; UDMR, ca de obicei; restul nu contează. De fapt, cam nimic nu

contează.

leșiri din rând

La doar câteva zile după ce presa a semnalat că, în ciuda eforturilor de mușamalizare, unii lideri PC nu-l mai înghit pe Dan Voiculescu, Biroul Politic a decis excluderea din partid a vicepreședintelui Mircea Chelaru și a secretarului general adjunct Codrin Ștefănescu. Adică dacă tot s-a aflat, hai măcar să scăpăm de ei. Acum nu că ar fi niște pierderi umane majore, dar, orișicât, o înjumătățire a numărului de membri...

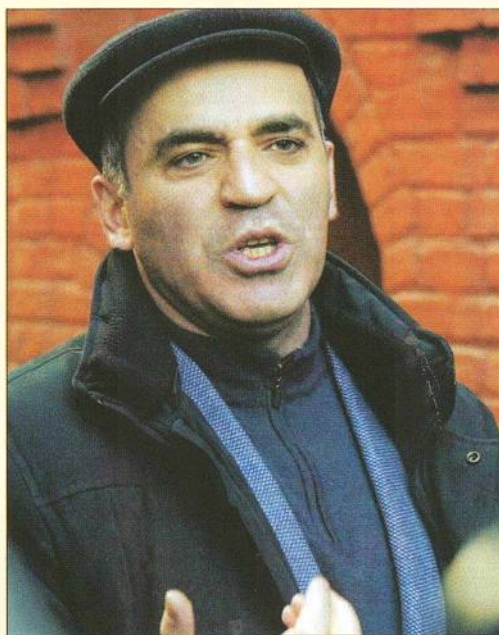
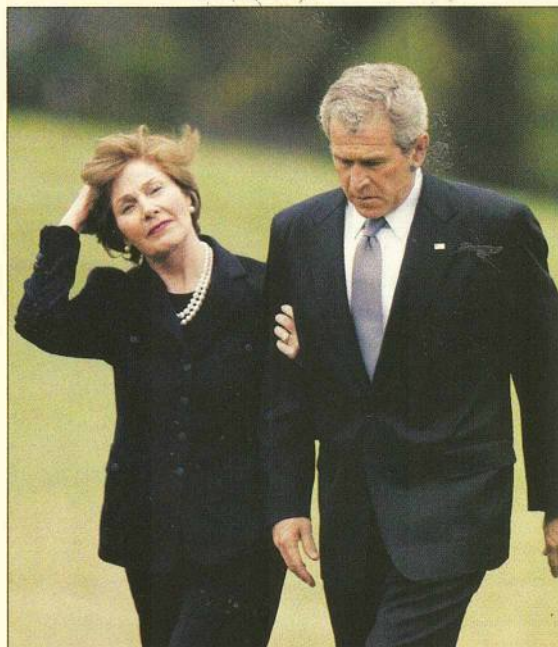
Un caz extrem de interesant

Președintele și premierul s-au aflat de aceeași parte a baricadei, învinși însă de masa politică: Parlamentul a amendat o lege pentru combaterea corupției și a decis dezincriminarea unor fapte precum încălcarea normelor bancare de creditare și folosirea creditului în alte scopuri decât cele pentru care a fost contractat, dacă nu este garantat din fonduri publice. Călin Popescu Tăriceanu a dat aviz negativ inițiativei, elaborată de trei deputați PSD, iar Traian Băsescu a retrimis legea spre reexaminare. Parlamentul i-a ignorat însă pe amândoi și a publicat legea în Monitorul Oficial. Comentariile vă aparțin.

Între cereale și divorț

Președintele american are probleme energetice, alimentare și familiare. Administrația Bush a făcut public primul plan pentru introducerea în economia americană a combustibililor alternativi. Mai multe organizații umanitare și pentru protecția mediului se opun însă proiectului, pentru că acesta presupune utilizarea unor... resurse alimentare (mai exact, cereale). Colac peste pupăză, presa susține că Laura Bush vrea să divorțeze, geloasă pe... Condoleezza Rice. Vedeti că prea mult timp la serviciu strică familia? ■

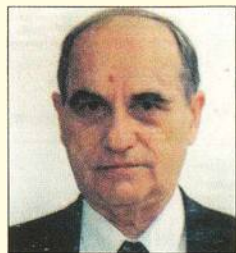
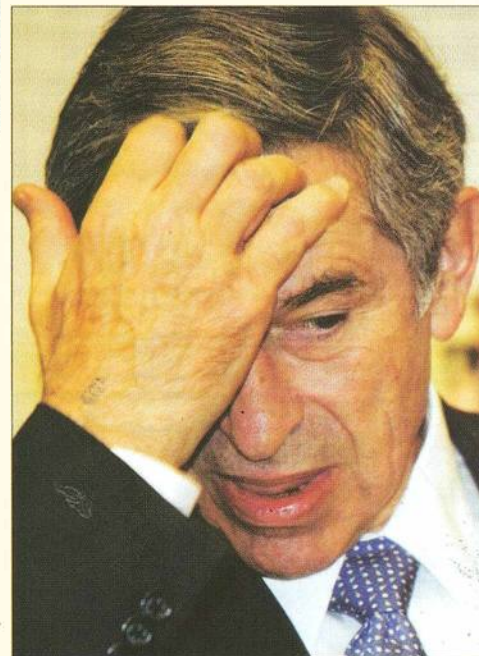
Șah. Și mat?

Am trăit s-o vedem și pe asta: fostul campion mondial la șah, Garry Kasparov, arestat la Moscova în timpul unei manifestații anti-Putin! Evenimentul s-a petrecut la câteva zile după ce miliardarul rus Boris Berezovski declara într-un interviu pentru cotidianul britanic *The Guardian* că îi pregătește liderului de la Kremlin „o puternică lovitură”, pentru care a luat deja legătura cu lideri politici din Rusia. Berezovski consideră că Vladimir Putin poate fi înlăturat doar prin forță. Președinția rusă a calificat afirmațiile sale drept „crimă”. Ce-o mai fi, om mai vedea. ■

Zgârcenie mondială

Președintelui Băncii Mondiale, Paul Wolfowitz, i s-a cerut să demisioneze, după ce a recunoscut că i-a mărit salariul unei angajate a instituției, Shaha Riza, cu care are o relație amoroasă. Evident, problema nu e relația amoroasă, ci felul în care a fost recompensată: nu putea să-i dea din banii lui!

Dar dacă ne amintim că vorbim despre același președinte al Băncii Mondiale (cu un venit anual de 170.000 de dolari) fotografiat cu găuri în ciorapi... ■

Basil Ștefan

Virginia Tech de-a pururi?

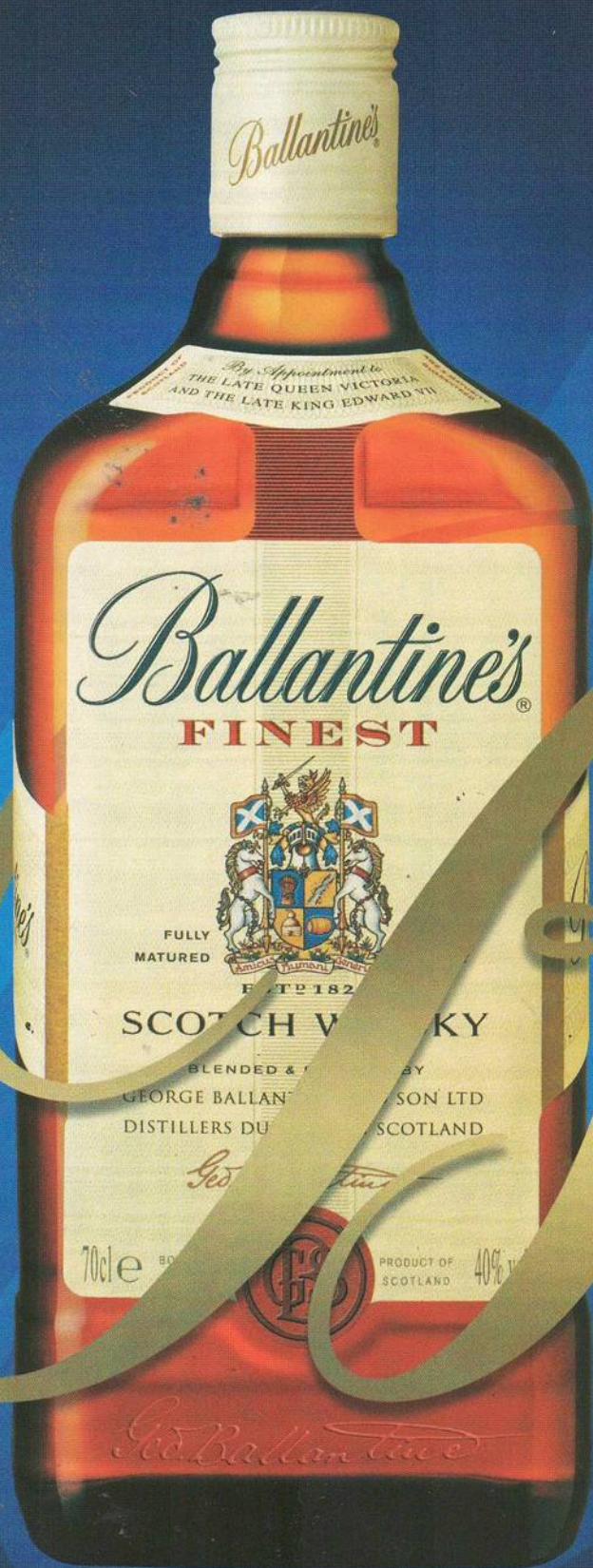
Masacrul demential de la Politehnica din Virginia i-a lăsat pe americani în stare de șoc, mulți dintre ei întrebându-se înmărmuriți, ca și restul lumii, de ce nu se face nimic pentru a se pune capăt seriei de asemenea grozăvii, care le bântuie țara cu frecvență cutremurelor sau uraganelor, deși nu este vorba de o calamitate naturală, implacabilă. Din păcate, deși eliminarea acestui flagel depinde de ei înșiși, cetățenii Statelor Unite, este clar că nici tragedia de la Virginia Tech nu va fi ultima de acest fel prin care trebuie să treacă. Deși, la prima vedere, totul pare extrem de simplu, deoarece nu ar fi nevoie, în principiu, decât de o singură măsură riguros aplicată: interzicerea deținerii de arme de foc de către persoane particulare.

Simplu, oriunde în lume, dar nu și în America de Nord. Îmi amintesc, de pildă, cât de ușor le-a

fost comuniștilor români, după instaurarea dictaturii, să interzică posesia de arme de către particulari și să-i oblige pe deținători, sub amenințarea cu pușcări, să predea în cel mai scurt timp ceea ce reprezenta nu atât un pericol social, cât o sfidare la adresa puterii lor totalitare. Bunicului meu, de pildă, care achiziționase și el cândva, de teama hoților, un pistol pe care îl ținea într-o adâncitură mascată, deasupra tocului ușii din dormitorul său, i-a venit foarte greu să se despartă de acest mijloc de apărare, dar nu a avut încotro. De ce îi fusese frică n-a scăpat: doi ani mai târziu, hoții au dat lovitură, lăsându-ne în casă doar saltelele goale pe paturi. Au fost prinși, în cele din urmă, dar nu am mai recuperat decât o mică parte din lucruri. Deși urmarea exclusiv consolidarea puterii comuniste, „predarea armelor” a fost atunci, pe

termen lung, benefică. Nici nu vreau să mă gândesc, de exemplu, la numărul victimelor revoluției din 1989 în condițiile existenței unui număr considerabil de arme de foc în mâini particulare. Am fi avut, probabil, un lung și sângeros război civil, cu zeci sau sute de mii de victime.

Problema constă în faptul că, pentru tranșarea unei asemenea probleme, într-o dictatură este suficient un decret al dictatorului. Într-o democrație, e ceva mai greu. Mai ales în America, a cărei Constituție prevede, încă de la adoptarea ei, în 1791, dreptul fiecărui adult de a deține arme (în scopul autoapărării) și unde, pe cale de consecință, există atât o lungă tradiție în acest sens, cât și un veritabil arsenal aflat în mâini particulare. ■

Antiques

THE SCOTCH

*Dacă urmăriți
de luni până
vineri Știrile
de la ora 17.00
de pe PRO TV,
nu se poate să
nu o
cunoașteți pe
Monica
Dascălu. Iar
dacă nu, o știți
măcar de la
PRO TV
Internațional
fiindcă o întâl-
niți zi de zi în
Știrile de la
ora 13.00 sau
în emisiunea
Week-end cu
Monica
Dascălu.
Nu se poate să
o ratați!
Frumoasa
ardeleancă e
prezentă peste
tot și are în
fiecare zi ceva
de spus.*

Monica Dascălu:

„Sportul și dragostea mă țin în formă”

**Între
Știrile de
la ora
17.00 și
Week-end
cu M.D.**

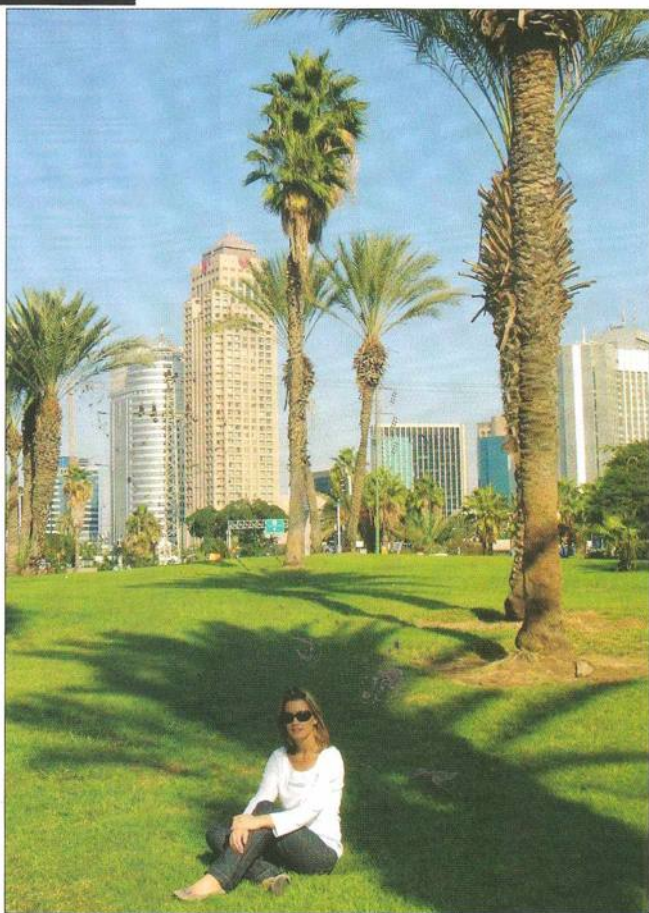
Pe pagina oficială a PRO TV, biografia Monicăi Dascălu e scurtă: s-a născut pe 30 martie 1978, la Târgu Mureș, a terminat Facultatea de Sociologie și Asistență socială, la 19 ani a început să lucreze pentru PRO TV Târgu Mureș, iar după o perioadă scurtă, a venit la PRO TV, în București. Nu crede în zodii. Dincolo de aceste câteva rânduri seci se află Monica Dascălu, femeia în carne și oase, cu sentimente, gânduri și un stil aparte care o fac să se distingă în multitudinea de prezentatori de știri ai PRO TV și nu numai. Deși prezintă o emisiune de știri hard – *Știrile de la ora 17.00* – informații despre o Românie în care se întâmplă lucruri greu de digerat pentru un om cu scaun la cap, povești terifiante sau în tot cazul triste, Monica Dascălu îndulcește amarul știrilor prin prezența și felul său de a fi. „*Știrile de la ora 17.00* reflectă o realitate care există

din păcate în România. Poți regăsi în *Știrile de la ora 17.00* chiar și un exemplu educativ. Oamenii văd că se întâmplă ceva negativ în viața altora și pot să învețe să nu facă asta. Sau de multe ori se întâmplă ceva rău, o instituție sau un polițist nu ia atitudine față de un anumit lucru, prin intermediul știrilor de la ora 17.00 autoritățile se sesizează. Se prinde criminalul, se închid hoții. E jurnalul unei realități care există, nu putem să o dăm sub presă și să spunem că nu există violență, copii ai străzii etc. Există!”, crede Monica Dascălu despre emisiunea informativă pe care o prezintă.

La PRO TV București, Monica Dascălu a venit în aceeași perioadă cu Elena Lasconi, Cristian Tabără sau Ioana Moldovan. „Am fost așa o gașcă de ardeleni care a venit atunci la București și s-a integrat foarte bine aici, nici nu am simțit diferența. Lumea

spune că oamenii sunt într-un fel în Ardeal și altfel aici. Persoanele pe care le-am întâlnit la București am avut norocul să fie exact ca în Ardeal”, povestește Monica. „Suntem ca o familie acum. În general, mă înțeleg bine cu toată lumea, dar mai ales cu cei pe care îi întâlnesc în intervalul orar în care lucrez. În speță Amalia Enache, Raluca Arvat sau Andreea Esca. Faptul că suntem de atâția ani aici înseamnă că suntem ca o familie”, declară Monica. În *PRO TV Internațional* a intrat pe post de mai bine de doi ani, iar emisiunea ei despre românii din Israel a făcut furori, în special în rândul românilor care trăiesc în afara granițelor țării. Atât de mult a prins emisiunea, încât, pe pagina sa de site, Monica s-a trezit zilnic cu sute de mesaje călduroase, plus cereri repetate în căsătorie. „Era un domn, nu mai știu exact dacă era din Italia sau din Israel care-mi trimitea constant mesaje de genul: *Monica, vrei să fii soția mea?* Am primit des mesaje că X sau Y ar dori să mă întâlnească sau că le place rochia mea etc. Alții îmi trimiteau mesaje obiective, despre ce vedete ar vrea să vadă, vorbeau despre necazuri personale ș.a.m.d. Publicul român din afara granițelor țării e mult mai apropiat și mult mai cald. Cât am stat în Israel anul trecut în noiembrie și am făcut emisiunea, primeam frecvent flori. Oamenii voiau să mă atingă, erau înnebuniți de tot ceea ce înseamnă România.” *Week-end cu Monica Dascălu* e așadar o abordare cu tentă de divertisment. „Sunt extrem de norocoasă să fac atât știri, cât și să dau o tentă socială, umană asupra realității prin interviurile și informațiile de la *Pro TV Internațional*. Să prezint ceea ce se întâmplă frumos în lume acolo unde sunt români, care sunt festivalurile ori concertele, petreceri, lansări de carte în țările unde există o comunitate românească”, susține Monica.

O zi de muncă pentru Monica Dascălu începe la ora 11.00. Atunci ajunge în redacție, și se informează despre tot ceea ce se întâmplă în ziua respectivă. „Se stabilesc subiectele, se merge la machiaj, apoi urmează orele de pregătire de dinaintea

„Nu mă atrage lumea mondenă. Nu mă consider vedetă, ci doar persoană publică, iar din acest punct de vedere sunt ușor atipică, prefer ca timpul scurt pe care îl am la dispoziție să-l petrec liniștită cu prietenul meu.“

jurnalului, cu o pauză de două ore, iar apoi jurnalul de ora 17.00 care-mi ocupă timpul până la ora 19.00. După aceea fac sport și merg acasă.“ Monica se menține în formă prin alergat și înot, nu trece o zi fără sport. Puținul timp liber îl petrece alături de iubit sau cu prietenii.

Nu o întrebați pe Monica despre persoana dragă, care îi stă alături. Nu sperați să vă spună amănunte din viața ei personală. Acestea sunt toate tabuuri pentru mass-media. Se va mulțumi să vă răspundă doar atât: „Pot să vă spun că sunt iubită și iubesc. E cel mai frumos lucru care îmi se poate întâmpla unui om. Persoana cu care sunt nu e o persoană publică și nu dorește sub nici o formă să intre în lumea mondenă. Cred că sunt cea mai norocoasă femeie din lumea asta. Ne e foarte bine așa cum sun-

tem. Avem mai mult decât și-ar putea dori orice cuplu. Și eu și el. De ziua mea am fost într-o vacanță cu niște prieteni apropiați și mergând pe străzi sau intrând în muzee, mă gândeam: *Doamne, totul e prea frumos de câtva timp bun!* Știi, există legea compensației, dacă totul merge de foarte, foarte mult timp bine, te aștepti apoi să se întâmple ceva. Sper să ne fie bine așa!“ Cu toate că nu-i place să dea definiții sau să catalogheze, Monica este de părere că „Dragostea adevărată e atunci când sădești și primești. Primesc mai mult decât aș putea să îmi imaginez vreodată. Suntem două personalități foarte puternice. El fiind avocat are exercițiul discursului și al argumentării foarte bine dezvoltate, eu, la fel, sunt o persoană foarte încăpățânată atunci când cred că am dreptate. Dar, avem norocul să nu ne lovim decât foarte, foarte rar. Când mă supăr, dacă am argumente lupt. Dacă nu le am, stau, interiorizez, încerc să-mi rezolv cu mine însumi conflictul, după care îl expun când am argumente. Și asta, în general, nu doar în ceea ce privește relația de cuplu. Nu sunt absurdă.“

Provenind dintr-o familie în care i-au fost inspirate valorile familiei și ale tradiției, Monica Dascălu știe să gătească încă din adolescență. „Știu să fac de la mămăliguță sau tort ardelenesc la gulaș. Tot ceea ce vrei. Cea mai mare bucurie a mea e să aștept persoana dragă cu ceva bun pe masă. Mâncărurile mele preferate sunt salatele cu tot felul de combinații, supa de pui cu tăiței de casă și cu smântână și pătrunjel, clătitele cu caramel, vanilie și ciocolată. Nu-mi fac probleme cu silueta. Alergatul, înotul și dragostea mă țin în formă“, susține mai în glumă, mai în serios, Monica Dascălu.

Dacă o întrebi ce film îi place se va feri să dea un nume motivând că nu face clasificări deoarece în fiecare film, carte sau melodie încearcă să descopere lucruri interesante. Și totuși! Filmul care i-a plăcut foarte mult și pe care l-a văzut de curând este *science-fiction*-ul *Sunshine*. „Îmi plac SF-urile care ne aproprie mai tare de viitor, în care găsești lucruri din trecut, din prezent, dar și dintre cele proiectate în viitor.“ Ascultă muzică pop, rock, de orice fel, dar o admiră pe Madonna, U2, Sting și Céline Dion. „Madonna îmi place foarte mult și mi se pare că întrunește toate calitățile unui artist complet, abordează stiluri de muzică diferite. E artistul care nu are vârstă nici în ceea ce privește fizicul, nici în ceea ce privește talentul. Îmi plac artiștii care rămân de-a lungul timpului.“ În privința literaturii, prezentatoarea știrilor de la ora 17.00 abordează toate domeniile: SF, religie, sociologie, sănătate, psihologie. „Cu cât aria de domenii e mai largă, cu atât înțelegi mai

bine ceea ce se întâmplă. Citesc cam ceea ce mă reprezintă, de exemplu Mircea Cărtărescu – îmi plac poeziile lui, volumul *De ce iubim femeile*, are abordări interesante. De asemenea, îmi mai plac Mircea Eliade, Gabriel Liiceanu și Octavian Paler. Poeziile lui Paler sunt absolut superbe, iar la Liiceanu abordările sale obiective despre realitate mi se par geniale“, susține Monica Dascălu.

Deși nu este o victimă a bijuteriilor, Monica Dascălu poartă cu plăcere bijuteriile care au o anumită semnificație și vin din partea cuiva drag. La capitolul vestimentar preferă vestimentația semnată *Valentino*, întrucât colecția *Valentino* este caracterizată de feminitate și eleganță, sunt haine ușor de purtat, iar feminitatea o reprezintă. Monica adoră să se îmbrace în alb și negru, uneori gri. „Eu sunt pentru stilul clasic și încerc să găsesc în modă tendințe în tot ceea ce mă reprezintă pe mine. Când mă îmbrac în roz mi se pare că e ceva ciudat, că lumea se uită la mine, că sar în evidență. Negrul și albul sunt clasice și nu ies în evidență. Din adolescență provin preferințele mele vestimentare, din vremea când purtam discuții interminabile cu mama mea, care îmi cumpăra haine roz, albastre, mov și mie nu-mi plăceau. Am fost din această perspectivă o adolescentă atipică“, crede Monica. La capitolul parfumuri, Monica Dascălu are o întreagă colecție. „De mică am fost obsedată de mirosuri. Încercam să descopăr parfumul ideal, care să mă reprezinte pe mine. În orice călătorie întreprind, oriunde merg și văd un parfum nou, îl iau. Adesea, după ce l-am luat, îmi dau seama că nu mi se potrivește. Asta e! Uite așa am o colecție întreagă de parfumuri. Ultimul parfum pe care l-am achiziționat, dar despre care cred că mă reprezintă, e *Mont Blanc*. Un parfum clasic care nu iese în evidență. Ador mirosurile parfumate, de primăvară-vară. Idealul meu la parfumuri este să se inventeze un parfum care să imite florile aproape perfect. Îmi plac foarte mult florile de magnolie, de vanilie, sunt discrete și foarte plăcute.“ În materie de sofă, cu tot traficul din București, Monica Dascălu nu ezită să vină la *PRO TV* cu mașina personală, un *Hiunday coupé*, de culoare neagră. „Îmi place foarte mult să conduc, mă eliberează. Când sunt la volan mă simt liberă, conduc și ascult muzică foarte tare. Am o mașină sport neagră, pentru oraș, dar când ies pe șoselele din afara Bucureștiului sunt adeptă mașinilor sigure. La drum lung, eu și prietenul meu folosim o mașină de teren. Siguranța înainte de orice! Însă, cincizece minute până la *PRO TV* e O.K. și o mașină sport. Chiar dacă în traficul din București e dificil, eu mă bucur de sofă.“

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tibăr

TRITONIC
PREMIUM

O B I E C T E

A S C U Ţ I T E

În librării din 25 mai

Electrolux îți aduce echilibru în casă

Bucătăria *Distinctive* – un loc în

perfectă armonie cu universul

„Cel
care trăiește
în armonie
cu el însuși,
trăiește
în armonie
cu universul”
— Marcus
Aurelius.

Într-o lume în care zgomotul, stresul și grijile sunt la ordinea zilei, momentele de liniște reprezintă o adevărată comoară pentru fiecare dintre noi. Căminul este acel loc deosebit în care armonia elementelor nu reprezintă un concept ci un sentiment de bine, întâlnit la tot pasul și care se concretizează în stări de spirit precum încrederea în sine, siguranță, liniște și echilibru. De aceea așteptăm cu nerăbdare sfârșitul de săptămână cu zilele sale plăcute, petrecute acasă alături de cei dragi.

Electrolux aduce armonia Feng Shui în casa ta prin intermediul bucătăriei *Distinctive*. Veche de mai bine de 5.000 de ani, știința Feng Shui provine din îndepărtatul Orient. Chinezii au învățat să trăiască în armonie cu natura și mediul din jurul lor, coordonându-și energiile cu cele ale Universului pentru a avea un cămin fericit și pentru a fi sănătoși. Astfel, bucătăria ta nu mai reprezintă doar o încăpere ascunsă musafirilor, ci o parte importantă a căminului ce vine în ajutorul gazdelor.

Cel mai revoluționar concept cu care *Electrolux* vine în întâmpinarea acestor nevoi este cel al bucătăriei integrate *Distinctive*: acum poți avea cuptor, plită, cuptor cu microunde, hotă, frigider, refrigerat de vinuri, mașină de spălat vase,

dozator de apă și gheață, LCD și mașină de cafea complet încorporate în mobila de bucătărie.

Cuptorul cu abur combină funcțiile clasice cu prepararea cu abur, oferind posibilitatea de a folosi cele două elemente pentru a obține atât de râvnitul rezultat: moale în interior, crocant în exterior. Preparate astfel, fripturile vor fi cu adevărat demne de performanțele unui bucătar de elită. Cuptorul cu abur oferă totodată și alternativa ideală pentru persoanele care trebuie să respecte un anumit regim alimentar, garantând prepararea alimentelor în cele mai bune condiții, păstrând toate vitaminele.

Prin **plita Infinite**, *Electrolux* îți aduce în casă avantajele gătitului cu inducție, cel mai sigur și mai eficient mod de pregătire a alimentelor. Extrem de practică, plita *Infinite* este adaptabilă aproape tuturor dimensiunilor de vase. Căldura este generată în interiorul recipientului utilizat și astfel nu se mai irosește energie electrică. Mai mult decât atât, acest dispozitiv este foarte sigur, încălzirea fiind oprită automat în momentul în care vasul este îndepărtat, iar reziduurile alimentare căzute nu se vor arde.

Atunci când nu ai timp pentru o cină elaborată, **cuptorul cu microunde** de la

Electrolux te scutește de orice efort. Dotat cu un programator cu control electronic și cinci nivele de putere microunde, acesta se adaptează perfect nevoilor tale, oferindu-ți posibilitatea de a face altceva în acea perioadă.

Și pentru ca ambientul să fie perfect, ai la dispoziție hota *Electrolux*. Foarte silențioasă și la fel de estetică, aceasta te ajută să menții un aer curat în bucătărie, prin îndepărtarea tuturor particulelor de grăsime din aer într-o clipă. Dotată cu halogen atât în interior cât și pe suprafața superioară, aceasta va completa în mod cât se poate de reușit bucătăria dumneavoastră *Electrolux*.

Electrolux Cool Center – soluția ideală de refrigerare. Acest sistem este definit prin eleganță și soluția ingenioasă 3 în 1 adică: frigider, congelator și refrigeratorul de vinuri cunoscut și ca *side-by-side-by-side*. Menține un nivel optim al temperaturii și răcește orice dorești.

Frigiderul și congelatorul, special proiectate pentru mai mult spațiu, au o capacitate mare de depozitare. Nu va trebui să îți faci griji dacă ai sau nu destul spațiu de depozitare. Mai mult, frigiderul este prevăzut cu un sertar culisant destinat depozitării sticlelor de dimensiuni mari. Sistemul *No Frost* al congelatorului te va scuti de problemele decongelării.

Refrigeratorul de vinuri încorporabil reprezintă metoda convenabilă și sigură de a avea propria vinotecă în căminul tău, acesta dispunând de spațiul necesar depozitării a 83 de sticle. Temperatura și nivelul de umiditate din interiorul acestuia sunt păstrate constante. Vinul tău va fi protejat atât de posibilele fluctuații de temperatură cât și de razele UV, datorită ușii din sticlă cu protecție împotriva acestora.

În armonie totală cu restul aparatelor din bucătărie, mașina de spălat vase **ESI 68850X, Global Design**, are un interior stilat, iar toate elementele sale se asortează cu gri și argintiu. Dotată cu suport pentru pahare de vin, opt programe de curățare, coșuri **FlexiForm** și un suport rabatabil și ajustabil pentru cești, aceasta poate spăla cu ușurință atât pahare de vin cât și tigăi. Astfel, vasele tale vor străluci, fără ca tu să fi depus vreun efort.

Și pentru ca totul să fie desăvârșit, facilitățile încorporate te scutesc de eventualele probleme cu spațiul din bucătărie.

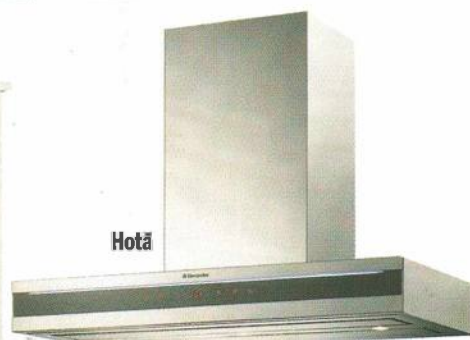
Cafetiera încorporabilă Espresso 4You dotată cu dispozitiv de măcinare a boabelor îți va aduce cafeaua italiană chiar în bucătăria ta. Astfel, vei putea servi prietenilor tăi o cafea preparată din boabe proaspăt răsnite.

Dacă nu sunt foarte mulți amatori de cafea, nu-ți face nici un fel de probleme. Există **Spring4You** – un dozator de apă și gheață încorporabil ce te va ajuta la pregătirea limonadelor și a cocteilurilor exotice.

Cu ajutorul **televizorului încorporabil TV4You** cu ecran **LCD** nu vei pierde nici unul dintre programele favorite. Televizorul este susținut de un braț care poate fi rotit cu ușurință, astfel încât oriunde ai fi în bucătărie vei beneficia de o vizionare perfectă. Atunci când știi că până și cel mai mic detaliu este perfect, ești mai încrezător, iar o gazdă încrezătoare este totodată o gazdă de excepție.

Refrigeratorul de vinuri

Hotă

Mașină de spălat vase

Mașină de cafea

Cuptor electric

Limfodrenaj pentru edeme

Apropierea verii, respectiv a temperaturilor ridicate, este, de când lumea, un factor agravant pentru suferinzi de edeme. Așa că ar fi cazul să aflăm cum se tratează. Am apelat la specialiștii **Centrului Medical Medimir**, din zona **Timpuri Noi**, și surpriza a fost totală. În loc să ne recomande medicamente, ceaiuri sau cine știe ce alte tratamente naturiste, medicii ne-au arătat o femeie îmbrăcată în costum de cosmonaut. Mă rog, asemănător. Ca să nu rămânem cu gura căscată definitiv, ne-au și explicat. Tocmai asistăm la o ședință de limfodrenaj.

Edemele, sau umflăturile, mai pe înțelesul nostru, sunt produse de creșterea cantității de lichide din țesuturi, în special din cele ale pielii. Și asta se întâmplă pe fondul unor tulburări în circulația sângelui sau a limfei. Tot la capitolul cauze, medicii mai amintesc bolile de rinichi, inimă și ficat, dar și o alimentație dezechilibrată, săracă în legume și fructe. Edemele pot fi întinse, cuprinzând întreg corpul, sau localizate într-o anumită regiune, de regulă la membrele inferioare. Dacă nu este tratată, această afecțiune produce, în timp, o deteriorare gravă, a stării de sănătate. Picioarele devin grele și dureroase, circulația sanguină și limfatică se înrăutățește, afectând întregul organism, pot apărea noduli limfatici, în special la femei, în zona sânilor.

Așa stând lucrurile, medicul Stela Emurachi, de la Centrul Medical Medimir, ne recomandă terapia prin limfodrenaj: „Este vorba despre un aparat de masaj foarte complex, care

Un pont ca să nu aveți probleme cu edemele: evitați poziția de stat picior peste picior, care încetinește circulația sângelui și a limfei

cuprinde întregul corp deodată. Pacientul îmbracă un fel de costum prin intermediul căruia aparatul pompează și trage aer, efectuând, astfel, un masaj în profunzime. Edemele pot dispărea destul de repede, dar, pentru o vindecare completă, ar fi necesare cam 10-12 ședințe”.

O „porție” de limfodrenaj, respectiv o ședință, costă 35 RON. Partea bună este că acest masaj ne tratează „la pachet”.

Pe lângă edeme, scăpăm și de celulită, toxine, kilograme în plus sau probleme de digestie. De asemenea, limfodrenajul previne trombozele, intensifică circulația periferică și restabilește elasticitatea pielii.

Text: **Liliana Petruș**

Foto: **Octavian Tîbăr**

Terapie țintită molecular în oncologie

La sfârșitul lunii aprilie s-a desfășurat, la **Phoenicia Grand Hotel**, din București, **Cursul Molecular targeted therapy in oncology: hopes, facts and further promises** (Terapie țintită molecular în oncologie: speranțe, fapte și promisiuni viitoare). Evenimentul medical a fost organizat de **Fundația Renașterea**, în parteneriat cu **Universitatea de Medicină și Farmacie Carol Davila**, din București, **Institutul de Oncologie Alexandru Trestioreanu** și **Societatea Română de Radioterapie și Medicină Oncologică**. Cursul a beneficiat de creditul și suportul **Societății Europene pentru Medicină Oncologică**. Lectorii invitați să susțină prelegeri despre cele mai noi abordări terapeutice ale cancerului sunt nume sonore ale oncologiei medicale românești și internaționale, dintre care îi amintim pe profesorii **Rodica Anghel**, **Anca Lupu**, **Doru Paul**, **David Vesole** și **Jean Yves Blay**.

Așa cum v-am anunțat, **Laropharm** a lansat pe piață două linii importante de produse, **Linea Sana** și **Linea Vita**. **Ginkgo Biloba** este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. **Spirulina** este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. **Bilaforte** este un produs folosit în afecțiunile bilei. **3Digest** este echivalentul **trifermentului** conținând pancreatină. **Tusogal** curăță sângele și este indicat în bronșite, **Vitamisol** permite aportul de vitamine și calciu pentru menținerea tonusului.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 30.05.2007
Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

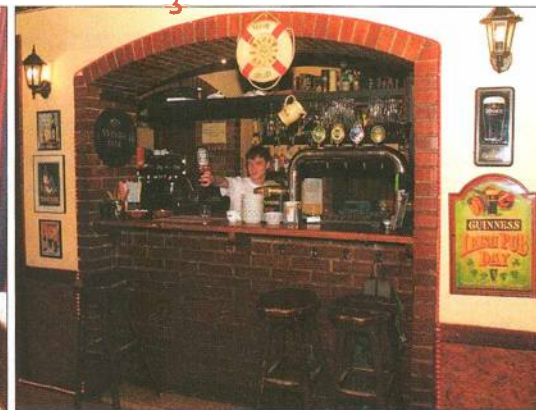
Concurs
Laropharm

JACK DANIEL'S
TENNESSEE WHISKEY
vă recomandă

Trafalgar Pub

mănânci și bei zdravăn

În 1999, în plin centrul Bucureștiului, la doar trei minute de Piața Romană, se deschidea un nou pub. **Trafalgar Pub**. Patronul, Gheorghe Mircea, un împătimit fan al **Liverpool Football Club**, a rămas absolut încântat de pub-urile din Marea Britanie, așa că și-a deschis unul după modelul englezesc în Capitală. Artistul plastic Valeriu Cara a decorat pereții pub-ului cu picturi reprezentând celebra bălăie de la Trafalgar din 1805 și pe amiralul britanic Horatio Nelson care a ieșit atunci învingător al flotei franco-spaniole.

D

eu, după nume, la **Trafalgar Pub** te-ai aștepta să deguști pe lângă bere o porție mare de *pudding* englezesc sau măcar ceva

dintr-un meniu din țara Majestății sale Elizabeta a II-a, în acest local poți servi un veritabil meniu internațional sau chiar unul tradițional românesc. Salate aperitiv, gustări calde și reci, grătare, ciorbe dar și deserturi, meniul **Trafalgar** este foarte variat. Puteți servi o salată thailandeză, salată de ton flamand cu sos vinegrette, busuioc, roșii, boabe de porumb, ceapă, usturoi etc., o gustare rece Napoleon cu *Camembert*, *Mozzarella*, *Swizer* și sos *Gorgonzola*, dar și specialitatea casei – salata **Trafalgar** (salată verde, porumb, ou fiert, somon fume și țelină prăjită). Nu ratați mușchiul de vită cu sos de piper verde *Pfeffersteak* sau tigaia picantă pe lipie țărănească (mușchi de vacă, mușchi de porc, bacon, ciuperci, piept de pui, cârnăciori, totul pe lipie).

La **Trafalgar Pub** trebuie neapărat să încercați ciorba de fasole servită în pâine cu ceapă roșie lângă ea ori puil în țepușă cu cartof copt umplut cu sosul casei. Sunt pur și simplu delicioase! Dincolo de aspectul culinar, **Trafalgar Pub** are ceva din aerul unui pub englezesc. Ca aranjament, decorațiuni, dar și din punct de vedere al băuturilor oferite, ai zice că ești într-un veritabil pub

Ciorbă de fasole în pâine – dintr-o pâine pe vatră se taie un capac, se scoate o parte din miez și se pune ciorba de fasole cu verdeță tocată mărunt deasupra în interior. Ciorba are consistență pentru a nu pătrunde rapid pereții pâinii și a da pe dinafară.

Pui în țepușă – pieptul de pui este trecut prin trei țepușe din lemn și fript pe grătar, se servește cu un cartof umplut cu sosul casei.

englezesc. Ba mai mult, **Trafalgar** e locul ideal de întâlnire al celor care vor să vadă un meci la televizor, cu prietenii. Întocmai ca la englezi! Și, evident, printre clienții frecvenți ai pub-ului veți întâlni mulți englezi. Mari consumatori de bere la draft. Da, la **Trafalgar Pub** – cu program de la 11.00 la 1.00 noaptea – veți găsi întodeauna o bere *Guinness*, *Carlsberg* sau *Tuborg*, cele mai cerute tipuri de bere din local. Nici la capitolul cocteiluri, pub-ul nu e mai prejos. Cele mai cerute sunt: *Bloody Mary* (vodcă, suc de roșii, sare, piper, sos *Worcester* și *Tabasco*), *Long Island Ice Tea* (vodcă, tequila, gin, suc de lime, cola, *Grand mariner* și rom alb) ori *Titanic* (bacardi, tequila, *Blue Curacao*, triple sec, suc de portocale și *whipped cream*). Dacă nu preferați cocteilurile, atunci poate doriți un whisky. Cine trece pragul **Trafalgar Pub** mai des, știe că are de unde alege! Whisky-uri *Chivas Regal*, *Johnnie Walker Black Label* sau *Red Label*, *Glenfiddich*, *Jack Daniel's*, dar și sortimente de whisky irlandez, precum *Jamesson* și *Tullamore*, oferta fiind

extrem de generoasă. Dintre vinuri se poate servi un *Murfatlar*, un *Cotnari* sau un *Jidvei*. Cu o capacitate totală de 150 de locuri, dintre care 70 în salon și restul pe terasă, **Trafalgar Pub** este locul unde vă puteți întâlni vedeta preferată. Aici iau masa sau servesc doar un pahar de bere cu prietenii Cristina Țopescu, Gabriel Cotabiță, Robert Turcescu, Mihai Dobrovolski sau chiar dr. Andrei de la *Antena 1*. Terasa mică este acoperită iarna, astfel încât puteți servi masa sau să beți o bere, iar vara geamurile se înlătură și rămâne pregătită pentru sezonul cald. La **Trafalgar** vin să urmărească meciurile cu asiduitate susținătorii clubului *Dinamo*. Pentru ei, terasa mică este vopsită în tradiționalele culori roșu și alb. Atunci când sunt meciuri aproape sigur că la **Trafalgar** nu veți mai găsi locuri libere la mese.

text: Alice-Claudia Gherman

foto: Octavian Tibar

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

Îmblânzit pentru șosea

Noul *Seat Leon Cupra* este cel mai puternic autoturism de serie fabricat vreodată de *Seat*, iar spaniolii îl recomandă ca pe un automobil cu atitudine de competiție, proiectat și dezvoltat însă și pentru uzul cotidian.

dalele cu finisare metalică reprezintă alte elemente distinctive care completează tușa racing a habitaculului noului model de top al mărcii spaniole.

Leon Cupra este echipat cu un motor impresionant – 2.0 TFSI de 240 CP – dezvoltat exclusiv de către *Seat*, care reunește cu succes două tehnologii avansate: injecția directă de benzină și supraalimentarea. Turbocompresorul este de ultimă generație, dispunând de o turbină și un compresor cu dimensiuni generoase. Pistoanele și biețele motorului sunt reproiectate pentru a rezista noilor solicitări termice și mecanice, ca și injectoarele și chiulasa.

Motorul 2.0 TFSI dezvoltă o putere care permite performanțe demne de o mașină de competiție: viteza maximă atinsă este de 247 km/h, iar sprintul de la 0 la 100 km/h se realizează în numai 6,4 secunde. Elasticitatea acestui motor este apreciabilă, timpii de repriză fiind de 6,4 s pentru intervalul 80-120 km/h în treapta a cincea de viteză și 8,2 s în treapta a șasea, ceea ce garantează depășiri mai rapide și mai sigure. Dar, prestația motorului nu ar fi fost nici pe jumătate la fel de impresionantă, dacă nu ar fi fost completată și de un sunet pe măsură. Inginerii de la *Motorell* au creat sistemul original de echipament *Seat Engine Sound*, care asigură o reverberație viguroasă a sunetului motorului, de la cele mai reduse turații. Esența sportivă a noului model poate fi astfel relevată și în cursul manevrelor efectuate la viteză mică de rulare.

În ciuda acestui enorm potențial sportiv, nivelul consumului mediu declarat de constructor este surprinzător de redus: 8,3 l/100 km.

Pentru noul model toate caracteristicile suspensiei au fost regândite, iar prin utilizarea a numeroase componente din aluminiu s-a reușit reducerea drastică a greutății constructive a acesteia.

Modificări importante s-au efectuat și la nivelul sistemului de servodirecție; acesta are o demultiplicare mai scurtă și implicit o precizie și un grad al feed-back-ului mult crescute.

Leon Cupra beneficiază de aportul ultimei generații a sistemului ABS, combinat cu sistemul de distribuție electronică a frânării EBD. Suplimentar față de acestea, *Leon Cupra* dispune în echiparea de serie și de un performant sistem electronic de stabilitate (ESP) care poate fi dezactivat, la dorință. Acesta include sistemele EBA (de asistență la frânarea de urgență), TCS (de control al tracțiunii) și alte câteva funcții suplimentare pentru asistența conducătorului. Una dintre cele mai inovative este *Driver Steering Recommendation* care ajută la menținerea automobilului pe traiectorie, în situații critice.

Atunci când senzorii sistemului ESP detectează

culoare a spoilerului față creează impresia unei guri averse să înghită cât mai mulți kilometri, accentuând linia agresiv-sportivă a părții frontale a noului *Leon Cupra*.

Partea posterioară a mașinii este dominată de difuzorul de culoare neagră plasat la baza barei de protecție spate, care are însă un rol pur estetic, nefiind creat pentru o aerodinamică superioară.

Leon Cupra are o gardă mai joasă decât cea a restului modelelor din gamă, dar diferența de 14 mm este abia sesizabilă.

Atmosfera cockpit-ului este una de competiție, subliniată de la primul contact vizual de elemente exclusive, specifice familiei *Cupra*. Scaunele stil racing, cu tetiere integrate în spătar, sunt special concepute pentru acest model și asigură o excelentă susținere laterală. Logo-ul de culoare roșie, brodat pe spătare, este în deplină armonie cu cusăturile de aceeași culoare ale tapițeriei scaunelor.

Fundalul alb al instrumentelor de bord și pe-

Ținând cont de liniile deja sportive ale gamei *Leon*, misiunea proiectanților *Seat* de a sublinia și mai mult calitățile dinamice ale lui *Leon Cupra* a fost dificilă. Cu destulă discreție, au reușit totuși să reprezinte o parte din pedigree-ul competițional specific versiunii *Cupra*.

Prizele de aer generos dimensionate, dispunând de grile-fagure, nu au doar un rol decorativ, aportul majorat de aer fiind necesar răcirii puternicului propulsor, dar și frânelor performante. În plus, suportul de culoare neagră al numărului de înmatriculare și porțiunea inferioară de aceeași

aparitia unei situatii critice datorate supravivarii, este transmis un semnal motorului electric al servodirectiei pentru stabilizarea vehiculului prin contracarare. Pilotul sesizeaza acest semnal si poate reactiona corespunzator pentru stabilizarea masinii. In conditiile rularii pe asfalt uscat, impulsul aplicat directiei este aproape inobservabil pentru pilot; eficienta acestui sistem este insa maxima pe drumuri cu diferente notabile de aderență – de pildă atunci când se rulează cu două roți pe asfalt uscat și cu două pe porțiuni ude.

Sistemul de frânare a fost și el adus la zi și dispune de discuri de frână mari, ventilate atât pe față cât și pe spate. Jantele turnate din aliaj ușor, cu un diametru de 18 țoli, au un design suplu care nu optează vederea către etrierile speciale, de culoare roșie.

Noul model nu și-a propus să-și trateze ocupanții în stil spartan și de aceea dispune de câteva opțiuni care duc la îmbunătățirea confortului sau creșterea siguranței. Din această ultimă categorie fac parte airbag-urile suplimentare pentru locurile din spate (care le completează pe cele șase din echiparea standard) și spectaculosul sistem de iluminare cu faruri xenon adaptive. Sistemul AFS primește informații de la senzorii de viteză și rotație, în scopul ajustării direcției fluxului luminos al farurilor în direcția virajelor parcurse. Mai mult decât atât, acest sistem reglează în mod automat și înălțimea petei de lumină a farurilor în

funcție de gradul de încărcare a automobilului, eliminând astfel necesitatea reglării manuale. Farurile bi-xenon asistate de sistemul AFS permit iluminarea unei suprafețe a drumului cu 30% mai mare în cursul parcurgerii curbilor și o creștere a distanței de la care pot fi observate obiectele din fața șoferului cu nu mai puțin de 68%. Astfel, la o viteză de 70 km/h, șoferul are la dispoziție un timp de reacție suplimentar de 1,8 secunde.

Pentru un nivel sporit de confort sunt disponibile: instalația de climatizare automată bi-zona, reglarea pe înălțime a scaunelor pilotului și pasagerului, oglinzile retrovizoare laterale reglabile electric și pliabile, geamurile față și spate acționate electric, computerul de bord, și instalația audio radio-CD compatibilă MP3. În plus, o cone-

xiune specială care permite integrarea unui iPod este disponibilă opțional pentru noul *Leon Cupra*, sau o conexiune de tip USB pentru orice accesoriu electronic dispunând de acest port. Acestea sunt amplasate sub scaunul șoferului.

La un preț de bază de 25.000 de euro cu toate taxele incluse, *Leon Cupra* este cu 2.000 de euro mai ieftin decât un *Golf GTI 30 Edition* (230 CP) și cu aproape 3.000 de euro mai scump decât un *Mégane RS* (225 CP). Dacă mai luați în calcul și modelul *Astra OPC* (240 CP, 26.800 de euro) atunci este evident că *Leon Cupra* se va confrunta cu o competiție acerbă pe care o va câștiga modelul cu cele mai bune performanțe, dar și cea mai bună imagine.

Text și foto: Mugurel Mărgărit

Citroën C4 îmbracă forme noi

Cu mai mult de jumătate de milion de unități vândute în întreaga lume, modelul *C4* reprezintă un succes pe care *Citroën* dorește să mizeze în continuare. Astfel, la finele lunii aprilie, constructorul francez a lansat producția la varianta berlină a lui *C4*, destinată țărilor din America Latină.

Automobilul se va fabrica în Argentina, la Palomar, în apropiere de Buenos Aires.

Pregătită pentru lansarea din luna iulie, berlina *C4* vine să întărească vânzările *Citroën* din această țară, care au crescut cu 30% în 2006, cu peste 15.000 de autoturisme vândute și o cotă de piață de 3,6%.

Cu o caroserie mai lungă (4,77 m), în trei volume, noul model se

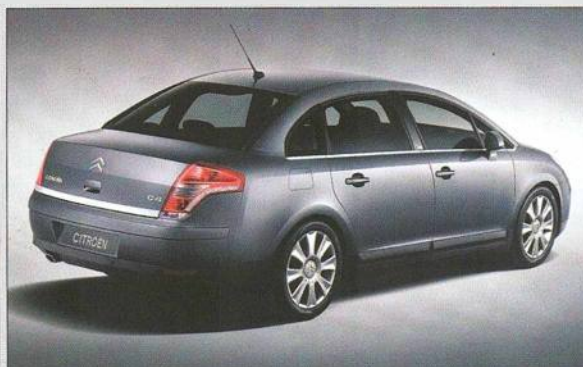
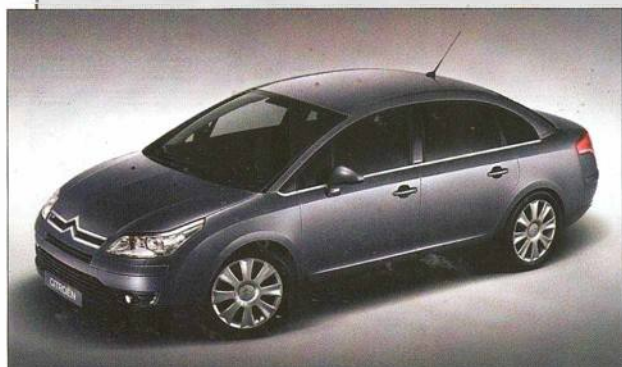
încadrează perfect în stilul preferat de clienții sud-americani. Noul vehicul păstrează caracteristicile de design ale versiunii hatchback, dar oferă un plus semnificativ de spațiu. *C4 sedan* oferă un portbagaj de 513 litri și posibilitatea creșterii acestuia datorită banchetei spate rabatabilă fracțional.

ABS-ul și asistența la frânarea de urgență sunt standard la toate echipările, în timp ce ESP-ul este oferit opțional.

În funcție de țara în care se va vinde, automobilul va fi disponibil cu două motorizări pe benzină de 110 CP, 1,6i și 143 CP 2,0i. Lor li se vor alătura motoarele diesel de 1,6 și 2,0 litri care dezvoltă fiecare 110 CP.

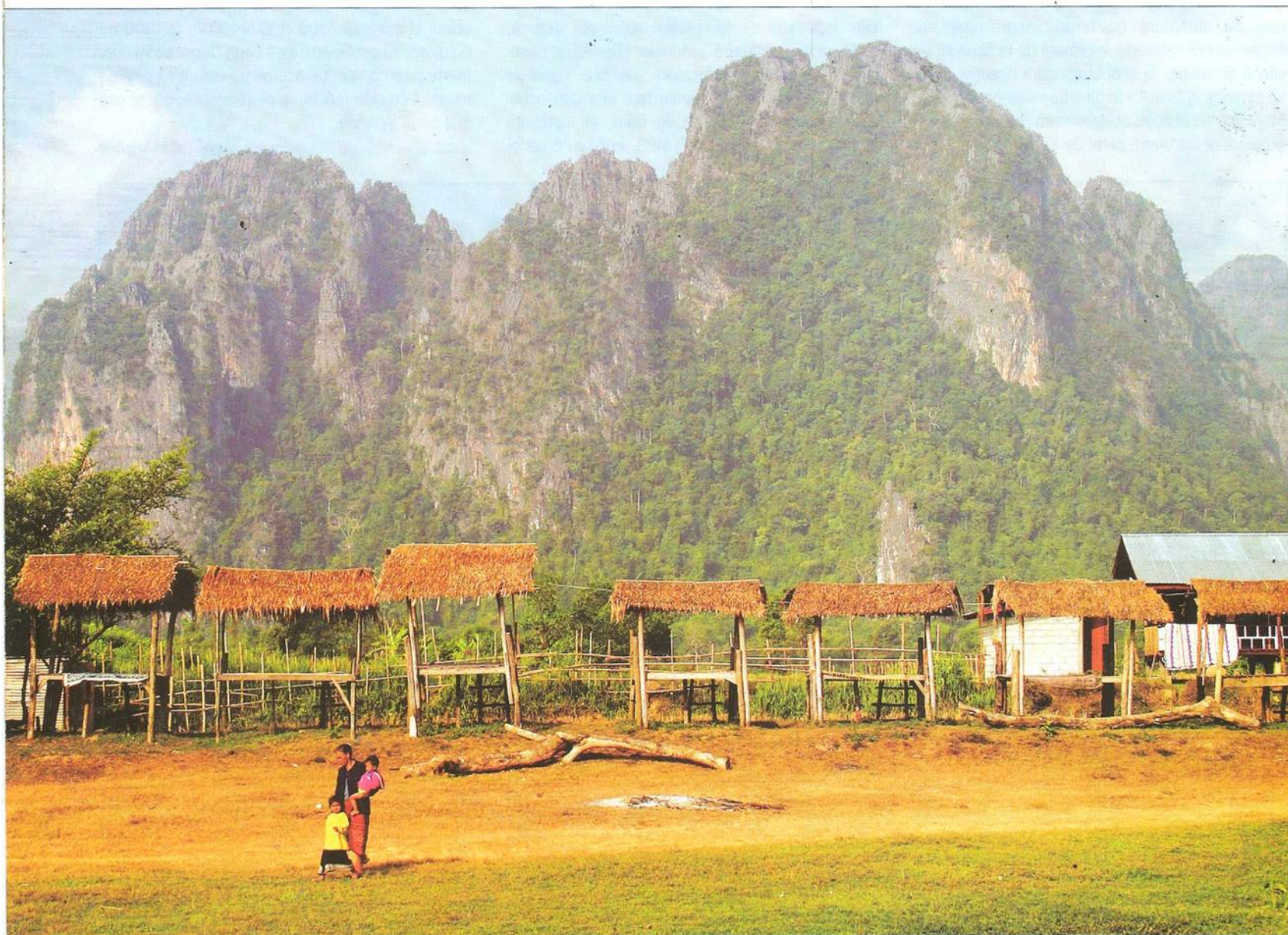
Vânzările *Citroën* în America de Sud au crescut puternic în ultimul an, atât în Argentina, cât și în Brazilia, unde *Citroën* a comercializat 35.000 de autoturisme. Vânzările cele mai importante le-au deținut modelele *C3* și *Xsara Picasso*.

Deocamdată nu este cunoscut dacă varianta în trei volume va fi disponibilă și în Europa Centrală și de Est, dar această posibilitate nu a fost exclusă de către oficialii *Citroën*. ■

Dincolo de Mekong

A fost odată când Regatul Siamului – actuala Thailanda – era cel mai mare din sud-estul Asiei. Regii siamezi, majoritatea numiți Rama, luptând ei înșiși de obicei, de pe spina unui prea-sfânt elefant alb, la conducerea armatei regale, nu fuseseră NICIODATĂ învinși. Regatul Siamului era așadar cel mai tare și cel mai mare, cuprinzând provincia Laos în nord-est. Expansiunea colonială franceză a pus însă capăt acestei stări de lucruri, Regele de pe atunci, prevăzând un război inechitabil, a cedat, pur și simplu, provincia, Franței. Astăzi Vietnamul este cea mai mare țară sud-est asiatică, iar cei mai patrioți thailandezi plâng încă după gloria apusă, nu vor să audă de francezi – foarte prost văzuți în Regat, într-adevăr – și suspină după micul Laos, de care îi desparte Triunghiul de Smarald (zonă tip *No Man's Land*) și fluviul Mekong. Mă aflu în supra-aglomeratul Bangkok și, dinspre nord, numai iarna, mai bate un vânt ușor care aduce cu sine o adiere de *tropice triste* și un dor de ducă. S-a terminat iarna și a venit vacanța de primăvară, cu temperaturi de peste 40 de grade. Până aici mi-a fost; e timpul unei mici călătorii dincolo de Mekong.

Trăiască
Regele!

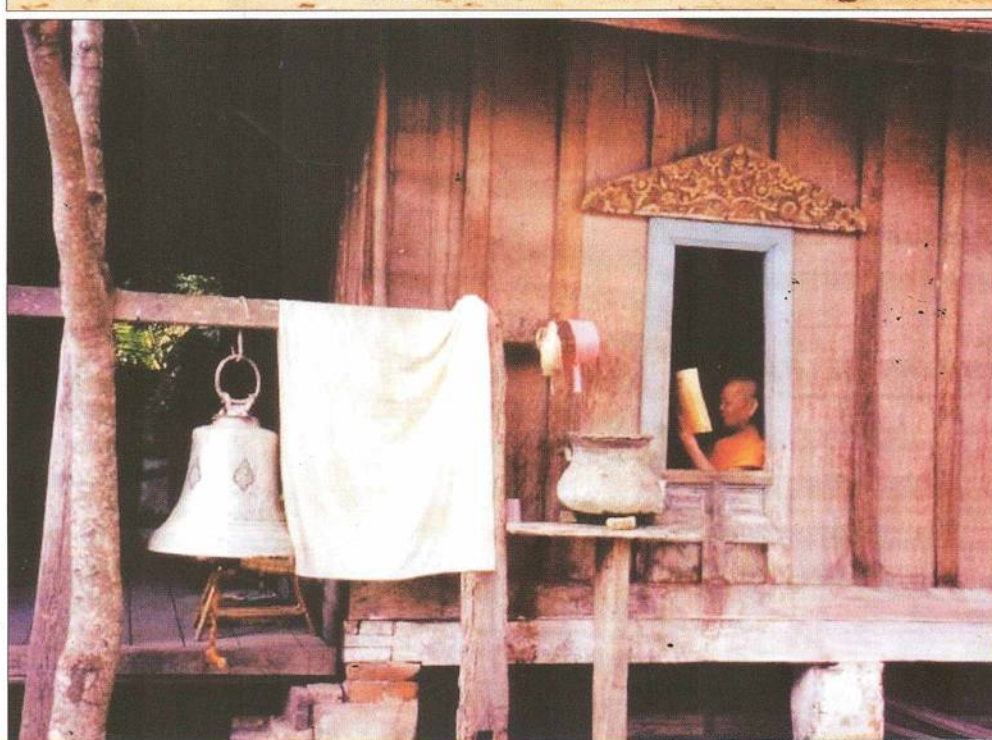
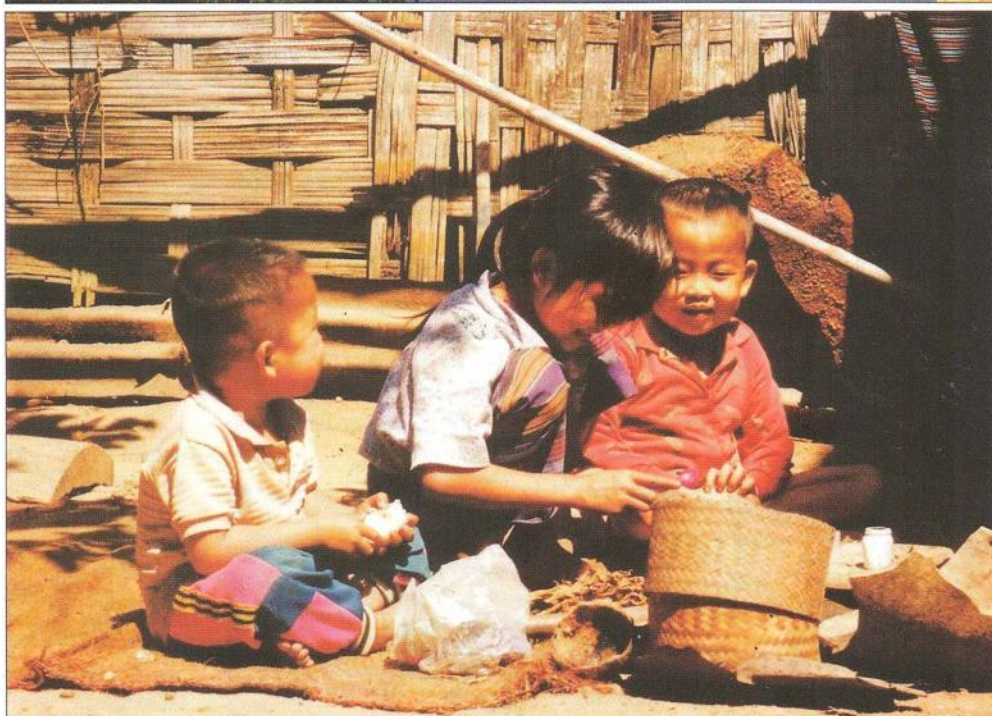
Traversând
Mekongul

Thailanda este și în prezent un regat, politic vorbind o formă tipică de monarhie constituțională. Regele Rama al IX-lea, Regina Siriphet și cele două Prințese sunt venerați și chiar iubiți. Multe dintre prevederile Guvernului te fac să te întrebi serios dacă Thailanda este chiar o democrație, așa cum se pretinde, și ziarele de limbă engleză de peste tot din Regat nu încetează să critice statu-quo-ul. Stop cadru. Thailanda se învecinează cu Malaezia, Cambodgia, Birmania și Laos, se află în regiunea Vietnamului, a musulmanei Indonezii și, cel puțin în zonă, **este** cel mai democratic stat. Dovadă că mulți locuitori ai țărilor vecine primesc aici azil politic. Așadar, oricând te afli în Thailanda și vrei să vizitezi o țară limitrofă, este bine să te gândești de două ori și să-ți asiguri măcar un *safe return* în ceea ce este totuși o oază a libertății și a siguranței în sud-estul Asiei. Mă bătea gândul, de exemplu, să fac o incursiune în Cambodgia, să văd ceva din capitala Phnom-Penh și absolut totul la templul din inima junglei Angkor Wat. Ghinion, trebuie s-o las însă pe mult mai târziu căci țara aceea continuă totuși să fie o dictatură militară, să-i trateze pe foștii khmeri roșii cu menajamente și este în general un butoi cu pulbere: iată, datorită unei chestii de nimic, o starletă thailandeză care a declarat la Phnom-Penh că toată Cambodgia ar trebui să aparțină Marelui Siam, cambodgienii s-au apucat să dea foc peste tot steagurilor thai, firmelor thai și în general să facă scandal violent pe străzile Capitalei, iar la frontieră este haos. Conform ziarelor, odată ce treci în Cambodgia, nu se știe dacă te vei mai putea întoarce în siguranță în Thailanda. *Snif*, Angkor Wat, va trebui să ne vedem altădată.

Îmi îndrept așadar atenția spre mult mai pașnicul Laos. Nu că aici libertatea ar fi în floare. Laosul este o țară comunistă, iar regimul este aproape la fel de rău precum cel ceaușist pe care nu-l regret nici cât un vâlătuc de smog dens pe care-l las în urmă părăsind Bangkokul. Tovarășii laotieni sunt totuși mai aparte. Comerțul este ceva între controlat și economia de piață, iar Partidul însuși îl respectă pe fostul Rege, despre a cărei întoarcere se discută. Siguranța nu pare să pună probleme aici și, în același timp, se trec cu vederea multe chestii gen de-astea așa mai *cool*.

Călătoresc cu Mike, un hippiot australian care chiar și le ia la purtător, eu neștiind nici măcar de ele până la punerea lor ulterioară sub nas, și, la bordul unui jeep, ne îndreptăm către nord-est.

Părăsim câmpia tropicală și trecem dealuri înverzite și chiar munți. Nu asta mă interesează însă. Sunt mai axată pe chestiunile materiale și ura! Nord-estul este paradisul *shoppingului*. Genți, crème, sarong-uri, țeale de toate felurile sunt la jumătate de preț aici față de Bangkok. Ubon Ratchatani, Khon Kaen – unde facem un detur spre a obține viza laotiană la un consulat mult mai puțin aglomerat decât cel din Capitală

Frenchy Savannakhet

—, Mukdahan, pe țămul Mekongului, sunt centre de aprovizionare pe care nu trebuie să le ratezi dacă punctul tău G este g-ul de la *shopping*. La Mukdahan ne lasă jeep-ul și stăm o noapte la hotel, căci este deja după-amiază și am ratat ultimul ferry din ziua aceea.

A plouat puțin de dimineață căci tocmai este început de anotimp ploios și cheiul este aproape curat, dar nu și Mekongul. Cel mai mare fluviu asiatic nu este nicidecum o *Dunăre albastră*, apele sale fiind mai degradă tulburi. Chihlimbarie: exact așa era lumina care venea dinspre Mekong. Urcăm în ferry la debarcader și, nici odată pe acesta, nu zărim mare lucru din țămul de dincolo. Lume mai mult săracă — nici o mașină —, cărând tot felul de papornice imense care îmi imaginez că sunt pline cu bunuri de larg consum inaccesibile în Laos. Nu știu ce-și imaginează *businessman*-ul american la costum cu care ne băgăm în seamă, ca toate fețele albe naufragiate în această parte a globului: el nu a cunoscut comunismul și acel mic trafic îi este probabil cu totul străin. Începe să plouă din nou și toată lumea își deschide umbrelele. Melancolie, *spleen*, un peisaj demn de impresionisti sau măcar de o stampă japoneză. Văd în sfârșit țămul celălalt, un frunziș dens de un verde întunecat.

O oră și jumătate: atât a durat traversarea sau poate chiar atât de mult mi s-a părut sub trista ploaie tropicală. Un mic debarcader și o pancartă care anunță că ne aflăm în orașelul portuar pe care voiam atât de mult să-l văd: Savannakhet.

Verificarea pașapoartelor nu durează mult și trecem repede de frontieră în ceea ce este o adunătură de buticuri cu haine. Îmi cumpăr două topuri super șic la un preț de nimic. *Shopping*-ul nu pare a se fi terminat în nord-estul Thaiandei; aici este chiar mai ieftin. Un *tuk-tuk*, motocicletă cu un compartiment atașat pentru clienți, adică un pur taxi sud-est asiatic, ne conduce la motelul *Sans-Souci*.

— Ce-o însemna?, m-am întrebat întotdeauna!

— *No Care*, îi explic lui Mike care a fost aici de mai multe ori, fără să se scalde totuși în sauna culturală franceză. Recepționarul vorbește franceza și doar puțină engleză, iar, după cum văd pe culoarele din afara camerelor noastre, și paznicii sunt la nivel de *comment ça va? Comme ci, comme ça*. Nu stau mult să mă conversez cu bodyguardii că apare Mike din camera lui și vrea aparent să intre în a mea. „Avem de discutat”, anunță el. Discuția se reduce la expunerea unor chestii *cool*, anume câteva *jointuri* de *ganja* — marijuana din Triunghiul de Aur — cu care Mike a trecut Mekongul. „La dracu’!”, îi spun. „Cât pe ce să putrezim într-o închisoare comunist-regalistă!” „*They never check*” (nu verifică niciodată), afirmă Mike cu acel rânjet tipic de hippot australian mai *lay back* chiar decât de regulă. Și întotdeauna plăcerea unui *addict* este să împartă iarba cu altcineva și care alta decât mine. Pufăim fiecare câte două *jointuri* și, cum tocmai este ora prânzului, pornim apoi veseli și infometaji în căutarea unui bistro. Mike îl are în vedere pe unul anume care servește *sandwich baguette-pathé*. *Oh la la*, deja zece ani de când am părăsit Parisul și un an de când mi-am luat la revedere de la Micul Paris, așa că n-am mai mâncat de foarte mult timp așa ceva.

Dar, până să ajungem acolo, avem de străbătut câteva străzi. Toate sunt asfaltate cu caldarâm și nu trece nici măcar o motocicletă sau bicicletă. Casele sunt toate în stil francezesc și totul degajă liniștea importată dintr-o străveche Europă. În Thailanda, totul este extrem asiatic, pe alocuri cu fașon american, dar aici harta globului pare a fi luat-o razna. Astfel, după două *jointuri*, mă întreb ce caută toți acești asiatici în pașnica suburbie Limour de la nord de Paris unde mi-am petrecut atâtea weekenduri. Ah, da, suntem în Laos, îmi dau seama când în sfârșit trece un *tuk-tuk* pe lângă noi. Și totuși, este atât de *Frenchy*.

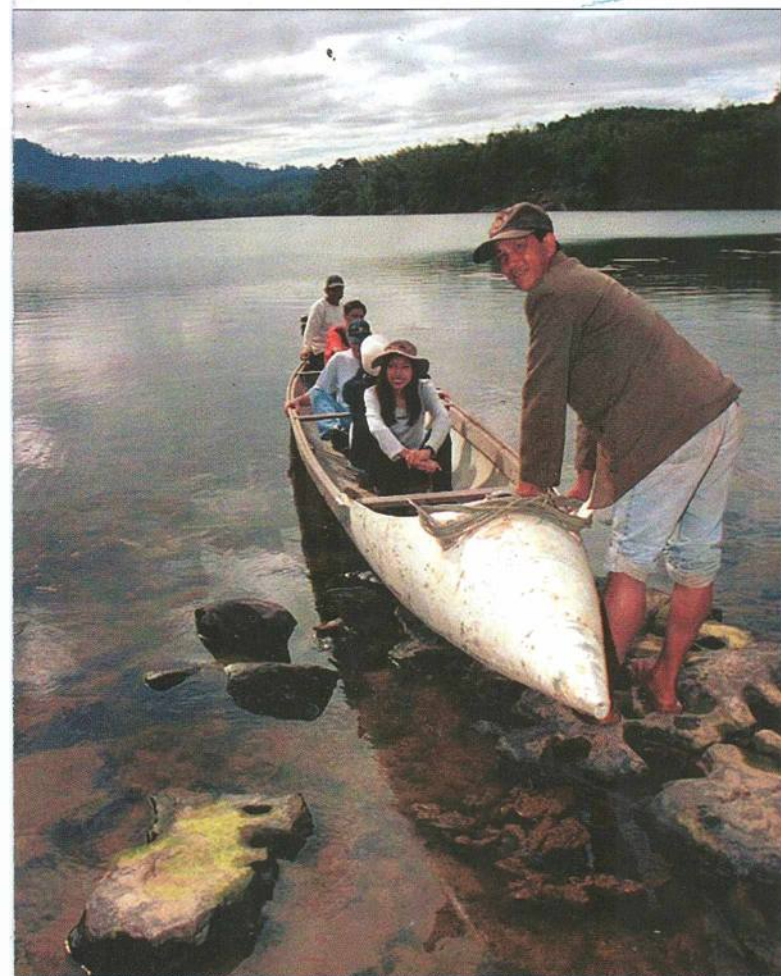
Frenchy este și bistro-ul unde ne instalăm în vederea *pathé*-ului. Este unul original de ficat de gâscă. Gustul nu înșală; a fost fără îndoială obținut în stil francez. Și știți care este stilul francez de obținere a ficatului de gâscă? Ei, bine, este atât de barbar încât mi se face pielea de gâscă

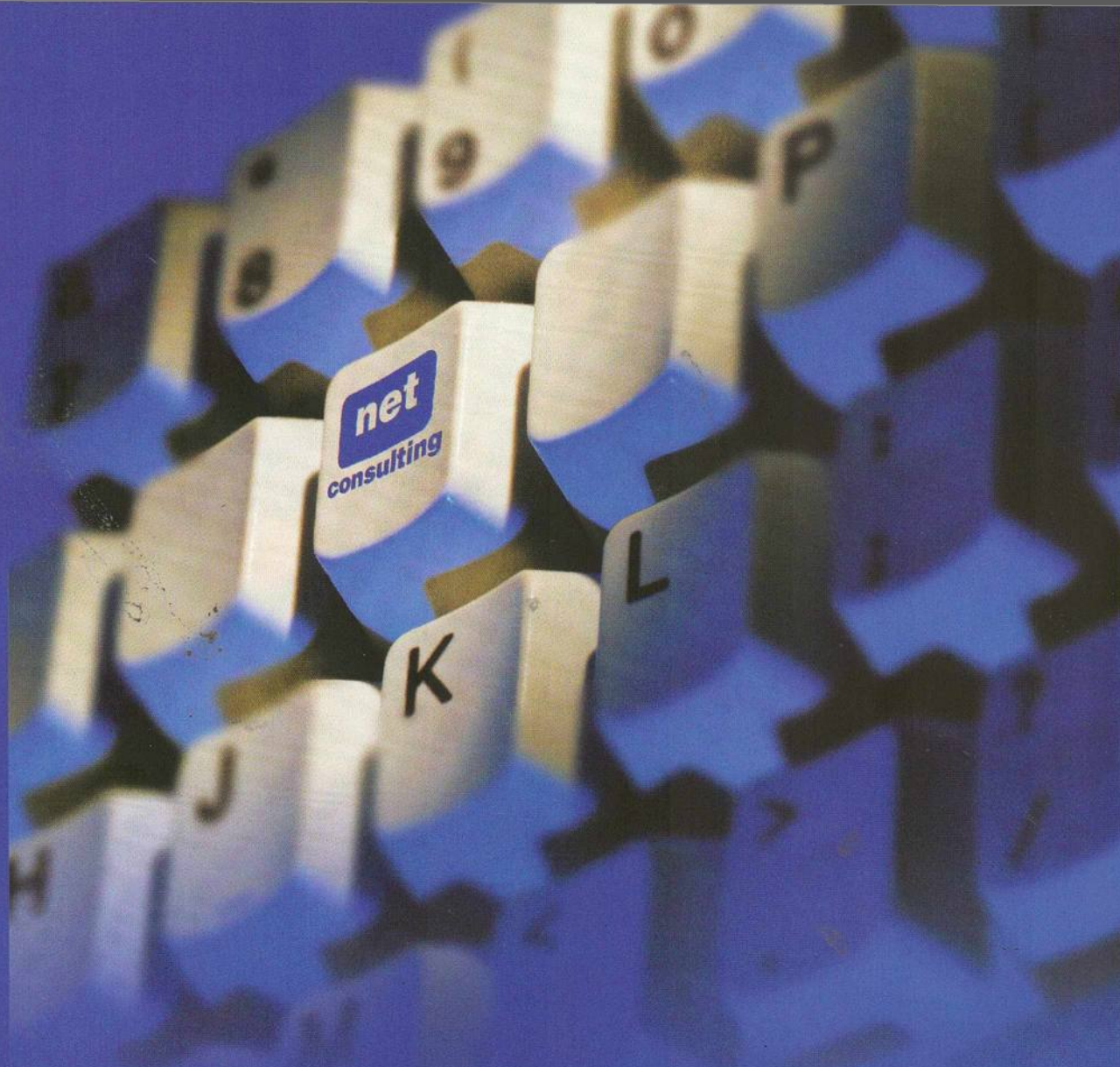
atunci când mă gândesc și n-am să-l descriu aici. Of, fie! Bieteți găște i se dau de îngurgitat atâtea castane de i se apleacă și până când ficatul i se îngrașă și explodează. Brr, ce moarte! Adevărat *horror* și adevărate brute francezii ăștia! Mă gândesc însă la cu totul altceva când gust din sandwichul de baghetă.

Propun să menținem stilul francez și să servim desertul și cafeaua la un alt bistro. Trecem de catedrala catolică în jurul căreia mișună câțiva misionari, de alte străduțe stil suburbie pariziană și, în plină stradă, ne așezăm pe terasa unui local cochet. Înăuntrul, pe pereți, reproduceri cu postere ale lui Toulouse-Lautrec și veioze franțuzești cu abajururi roșii. Cer un *mille feuilles* și un *café serré*. Și, nu, hotărât lucru, nu mă simt în Asia, ci pe undeva prin Europa renascențistă.

Ne îndreptăm apoi către *shopping* și aici, printre tarabe și prețuri de nimic, este fără îndoială Asia. Nu mai este însă nimic când se lasă seara și luminile încep să se stingă. Ne interesăm despre programul discotecilor, căci vreau să-mi etalez cel puțin unul dintre topurile sexy pe care le-am achiziționat. Comunismul dracului, îmi zic când aflu că toate dau mai ales disco laotian și închid la 10:00-11:00. Asta este, nu ne mai rămâne decât să luăm masa de seară. Creveți în sos *bechamel* și rocquefort: *c'est la vie à Savannakhet*, plătim consumația — o nimica toată — și ne întoarcem pentru alte două *jointuri* la *Sans-Souci*. Laos-ul este totuși *cool*, îmi zic atunci când îmi dau seama că paznicii nu au făcut nimic deși, pe sub ușă, din camera mea, mirosea puternic a *ganja*. Hotărâm însă să mai petrecem încă o zi aici, în orașelul portuar, în loc să ne ducem la Vientiane, Capitala, ale cărei poze le-am studiat cum ilustra niște imobile de locuințe foarte asemănătoare ghetourilor ceaușiste, pantelimoane tropicale, către care nu mă atrage nimic.

După alte câteva zeci de ore suntem înapoi la Mukdahan, pe teritoriul Regatului, și aici, pot în sfârșit să-mi etalez topul cyclamen cu motive argintii într-una dintre discotecile de pe țărm, mult după miezul nopții. Of, Mike strică cheful tuturor căci a fumat prea multă *ganja* și acum s-a urcat pe scenă, a înșfăcat o chitară și lăleie *Oceans Apart*. Hm, îmi zic... Un singur fluviu poate separa lumi complet diferite. Mekong: Thailanda / Laos — Lumină și Terenbre, Exuberanță și Melancolie, Libertate, comunism. Și încă a fost atât de plăcut la Savannakhet, departe de îndocrinata Vientiane, în portul cu aerul său atât de galic și nonșalant: Dincolo de Mekong, în fosta colonie minionă, unde totul părea lipsit de griji, departe de viitor și chiar de prezent.

Soluții integrate pentru afaceri

■ **Continuitatea proceselor de afaceri**

Tehnici de recuperare a datelor după dezastre și gestiunea resurselor IT.

■ **Automatizarea proceselor de afaceri**

Eficientizarea introducerii datelor în sistemele de aplicații.

■ **Proiecte de infrastructură**

Servicii profesionale, aplicații mesagerie, soluții ERP, soluții de management de proiect.

■ **Dezvoltare software**

Expertiză .NET, XML, J2EE, dezvoltare baze de date, Content Management, Total Business Integration.

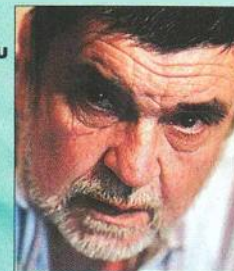

Str. Știrbei Vodă, nr. 150, sector 1, București, Tel.: 021 206 45 00; Fax: 021 312 41 99;
E-mail: office@netconsulting.ro; Website: www.netconsulting.ro

by
oriflame

natural swedish cosmetics

Horia Pătrașcu

Agentția secretă

„The Good Shepherd” – SUA, 2007 –

125 de minute

Distribuit de: MEDIA PRO PICTURES

Cunoscutul actor **Robert De Niro** – acum și producător, alături de **Francis Ford Coppola**! – trece pentru a doua oară în spatele aparatului de filmat, semnând și regia acestui film (după marele succes din 1993, *Povestiri din cartierul Bronx*). Scenariul este semnat de **Erich Roth** (Oscar pentru *Forrest Gump*), iar distribuția este de-a dreptul uluitoare, însumând nume sonore ale nominalizațiilor și chiar câștigătorilor premiilor Academiei de Film Americane, precum: **Alec Baldwin**, **Angelina Jolie**, **Matt Damon**, **William Hurt**, **John Turturro** sau **Joe Pesci**...

O distribuție – într-adevăr – de vis...! Atâta doar că filmul lui De Niro derutează, fiind cu totul și cu totul altceva decât cele cu care ne-am obișnuit a-l vedea pe marele actor: este nu doar un film politic, cât, mai ales, despre **paranoia politicii mondiale!** Subiectul analizei: **agenția americană de investigații CIA** („care a început, înainte de cel de-al doilea Război Mondial, cu 17-18 oameni – iar azi are **29.000!** – printre care membrii familiei Bush, din care fostul președinte, George Bush, a fost chiar conducătorul CIA!).

Acțiunea se desfășoară pe o lungă perioadă (al

doilea Război, eșecul acțiunii americane din 1961 în Cuba, „momentul” Hrușciov, în care acesta a afirmat: „O să vă îngropăm!” etc.). Eroul filmului, un tânăr idealist (interpretat de **Matt Damon**), constată că din momentul angajării în serviciile secrete, misiunea sa se erodează: între patriotism și duplicitate, șansele de a rămâne un om CINSTIT sunt extrem de firave...!

La solicitarea lui **De Niro**, un fost ofițer CIA – Milt Bearden – devenit, ulterior, consultant al filmului! – a fost de acord să-l ia pe Marele Actor într-o călătorie documentară **de studiu**, în care să exploreze zonele ascunse ale muncii de spionaj: au „făcut” așadar Afganistanul... apoi frontiera cu Pakistanul... apoi Moscova etc. etc. Rezultatul (adică prezent pe ecran!) este, repet, derutant...!

„Filmul este o împletire de evenimente reale și personaje fictive – **afirmă De Niro** – dacă ne-am fi lăsat prinși în nevoia de acuratețe în privința acestor evenimente, am fi realizat un alt gen de film!”...

(**N.a. – ...și are perfectă dreptate!** Păi, cum să concureze cinematografia americană – care face, anual, **zeci de filme** în care **își critică Președintele**,

Senatul, Politica Națională, Serviciile de Securitate etc. – față de **miile de pelicule**, ce au invadat piața mondială a filmului, în care **Moscova sau Beijingul, Phenianul sau Luanda** etc. – își critică **sistemul și conducătorii**, dând dovadă nu doar de o mare transparență morală, afirmând că „au greșit” uneori... dar și de... dar și de... **dar și de!** ■

Colo

„Mon colonel” – coproducție

Franta/Belgia/Algeria – 2007, 111 minute

Distribuit de: TRANSILVANIA FILM

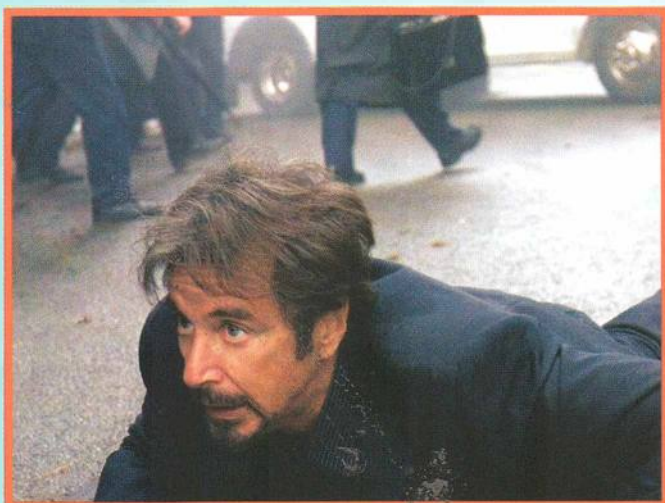
Pe cine, oare, ar mai interesa, **astăzi**, războiul franco-algerian din anii '50 (care i-a dat atâta bătaie de cap generalului De Gaulle, supunându-l chiar la atentate cu moartea din partea unor ofițeri francezi care – împreună cu un François Mitterrand, pe atunci ministru de Externe – aderaseră la formula: **Franta fără Algeria nu ar mai fi Franța?!!**); dacă, **astăzi**, ai pune această întrebare de pildă tinerilor care ies de la Disco sau se duc la un meci de fotbal, s-ar putea ca aceștia să creadă că i-ai înjurat de mamă...!?

Iată însă că renumitul regizor (aici în calitate de producător și scenarist – având la bază un roman „negru” semnat de **Francis Zamponi**) – mă

88 de minute

by
oriflame

natural swedish cosmetics

„88 Minute's” – SUA, 2007 – 100 de minute
Distribuit de: MEDIA PRO PICTURES

Câteva „perle” absolut aiuritoare, aparținând unor vedete sau realizatori, extrase din Caietul de presă al filmului: „Este AMUZANT să vezi cum (eroul) se trezește în fața momentului în care trebuie să ia o decizie care să-i salveze viața”, „88 de minute este structurat într-un fel care îți accelerează bătăile inimii și îți crește adrenalina”, sau „Cel mai dificil lucru este să transpui pagina scrisă în imagini pe ecran” (Ha-ha – n.a.)...

Scenaristul, regizorul și producătorul **Jon Avnet** (autor a peste 50 de filme, clipuri sau filmulețe TV!), vine cu un „thriller” destinat a ne tăia respirația – nu ne taie decât pofta de a mai vedea vreun alt film semnat de domnia sa!

Un ucigaș în serie (intrat în pușcărie după prima crimă), le comandă pe următoarele prin telefonul mobil; maniera asasinatelor este aceeași:

victima (întotdeauna o tânără fermecătoare!) este atârnată de tavan de glezna unui picior, zace cu capul în jos și cu degetele mâinilor abia atingând dușumeaua (deci poponețul i se află cam la înălțimea candelabrelor!)... este **VIOLATĂ în mod barbar** (Dumnezeule!, CUM poate fi violată o femeie într-o astfel de poziție?! S-a spânzurat oare

și asasinul de un picior, pentru a ajunge la „obiectul muncii”?!)... apoi crestată sadic cu bisturiul, pe coapse, pe pântec și pe ce mai are, sămăna, încât sângele scurs îi acoperă frumoșii ochi... **picurând pe covor...**!

Firește că, după asemenea atrocități, **TREBUIE** să apară și un justițiar: în cazul nostru, un medic psihiatru, alcoolic și având niscaiva legături cu Poliția (amenințat cu moartea de către exact asasinul aflat în pușcărie – asasin care, aflat în iminența execuției capitale, **vorbește permanent la telefon...!**), și căruia bestia de după gratii îi acordă un timp de doar **88 de minute** până la...

Ei, aici e aici: SINGURA opțiune veritabil-artistică (sau strict comercială?!) a mândrului regizor a fost distribuția în rolul principal, fără nici o noimă de altfel!?, a unuia dintre **cei mai mari actori ai cinematografiei americane**: și mă refer la **uluitorul Al Pacino!**

Ce face Al Pacino în acest sângeros, pseudo-terifiant, dar, oricum, cretin-film?! Păi, jumătate din durata proiecției **e pus să alerge, bezmetic**; în cealaltă jumătate, **vorbește disperat la telefonul mobil**; iar printre astea două – **trage cu pistolul!**

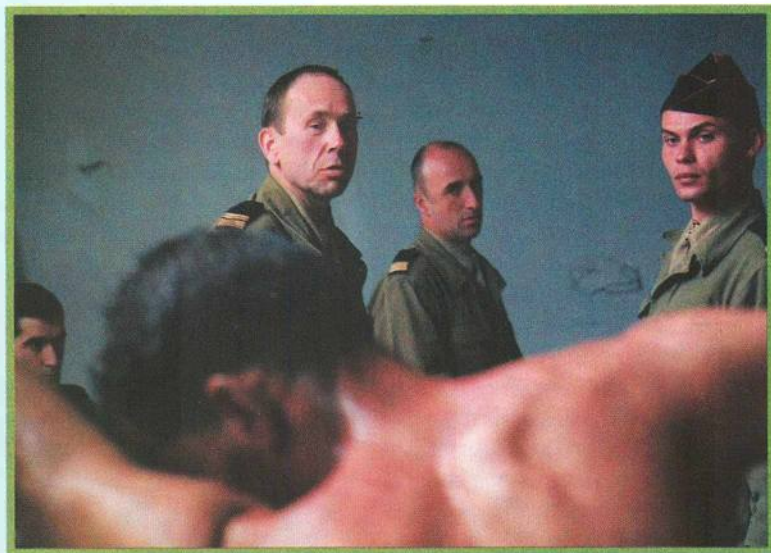
Fără acest actor (vreau să spun că dacă, în rol, ar fi fost distribuit un „altul”!?) – filmul ar fi fost **un dezastru!**

Cine sunt însă **CRIMINALII**?! Militari francezi aflați într-o fostă colonie, dar, totuși, o țară străină?! Patriotii mahomedani care provoacă atentate cumplite în care mor zeci de civili?!... Războiul în sine, religiile intolerante, imbecilitatea unor politici dirijate... sau, **cine?**!

Interpretarea este pe măsură (ca în orice film ce poartă semnătura Costa Gavras!): **Olivier Gourmet, Robinson Stevenin** și – **să nu râdeți!** – **Charles Aznavour...**

P.S. – Mă întrebam, la începutul acestor rânduri, „pe cine ar mai interesa astăzi...” etc. etc. Aflăm cu stupoare, de pe toate posturile TV, că recent, în Alger au avut loc două aten-tate sinucigașe oribile

revendicate de aripa algeriană a Al-Quaida, în care au murit zeci de civili și răniți sute... **anunțându-se a mai urma și altele!** .E LINIȘTE așadar în Algeria... ca și în întreaga lume. **Pe cine mai interesează...?**

nelul

refer la **Costa Gavras** – îndrăznește să se aplece asupra acestui întunecat subiect, aparținând deja Istoriei – **și o face CU BRIO!**

În anul 1957, colonelul **Duplan**, comandând garnizoana Saint Amand din estul Algeriei – deși fost deportat antifascist! – folosește cele mai abjecte metode (înscenări, tortură, delațiuni între rude), în scopul de a anihila mișcarea de eliberare a patrioților mahomedani; întâmplător, este asistat de un tânăr locotenent, **Rossi**, cu care intră în conflict, cel din urmă fiind adept al Legii; Rossi va dispărea fizic în timpul conflictului... iar colonelul Duplan, ajuns **astăzi** un pensionar prosper și liniștit... va fi împușcat mortal, în apartamentul său. Deci: **CRIMĂ!** Și urmează **ANCHETA**... (cea care compune, de altfel, și filmul: admirabil filmat **color** pentru secvențele actuale, și **alb-negru** pentru cele din timpul cumplitelui și trecutului conflict...

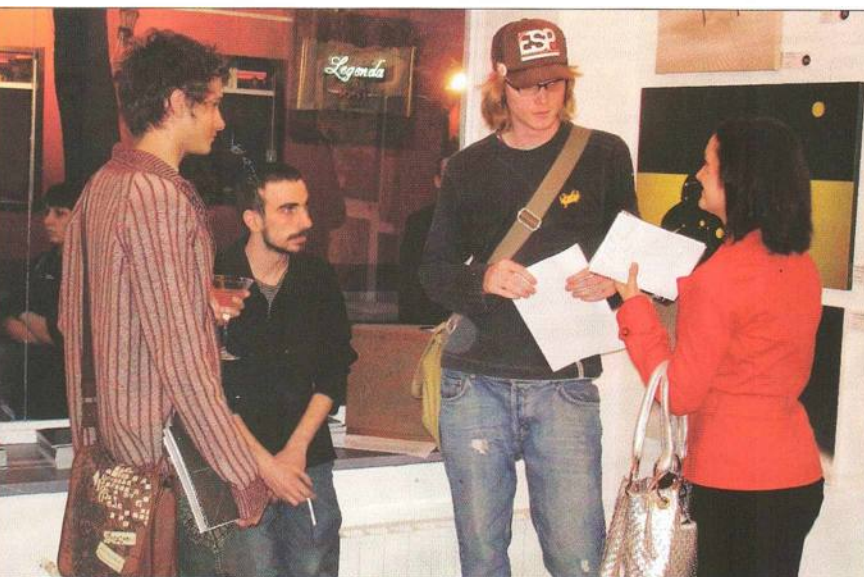
Art: PartTwo, un regal al artei digitale

Artă digitală? Poate exista așa ceva? Este „artă” ceva făcut la un computer? Ba bine că nu! Arta e acolo unde sunt artiști, oameni care știu să vadă în prezent și în viitor oportunități de a-și exprima liber sentimentele, trăirile, modul lor de a vedea lumea înconjurătoare. Și totul prin imagine, prin grafică și desen. Imagini realizate nu cu pensula și șevaletul în mână, ci prin metode moderne, în fața calculatorului, cu mouse-ul și tastatura plus un program grafic adecvat. Exact asta au făcut cei 91 de artiști din 34 de țări reuniți la 115 – Galeria de Artă Digitală, la expoziția intitulată Art: PartTwo. Dintre aceștia zece artiști sunt din România.

Doamnelor și domnilor, am intrat într-o nouă eră! Era artei digitale. Prima expoziție de artă digitală deschisă vreodată în România sau în Europa de Est vă așteaptă să-i treceți pragul în str. Mihai Eminescu nr. 115. Vernisajul expoziției a avut loc luna trecută, cei peste 100 mp ai încăperilor care au găzduit expoziția au părut neîncăpători pentru numărul mare de vizitatori prezenți la manifestare. Expoziția va fi deschisă timp de șase luni. Intrarea nu costă nimic. Aveți numai de câștigat.

Inițiatorii proiectului Art: PartTwo: Dorin Stana, Matei Apostolescu, Irina Stana și Silvana Bratu – proiect deschis la 115 – Galeria de Artă Digitală – speră să obișnuiască și să educe publicul în spiritul noilor tendințe în artă. „Ne-am gândit pur și simplu să introducem conceptul de artă digitală și în România pentru a aduce arta digitală acolo unde îi este locul. A fost o muncă serioasă, pregătită timp de cinci-șase luni de zile. Scopul nostru a fost să descoperim talente din toată lumea și să găsim clasicii de mâine astăzi. Colecția Art: PartTwo nu are o temă prestabilită și nici altă limitare decât calitatea lucrărilor alese. După prospectări extinse și o selecție atentă suntem mândri să expunem lucrări create de 91 de artiști din 34 de țări. Este o colecție de lucrări concepute folosind diferite tehnici digitale, care acoperă o mare varietate de stiluri de creație. Credem că adună unele dintre cele mai diverse și mai bune lucrări din întreaga lume și sperăm să vă transforme în fani ai artei digitale. Nu a fost făcută o selecție în funcție de o temă anume. Noi am vrut să

Românii sunt destul de deschiși noii forme de exprimare artistică. Astfel, chiar din prima zi cineva a achiziționat cu 900 de lei lucrarea intitulată Gigi, un tablou semnat Radu Pop. De altfel toate lucrările prezente la Art: PartTwo aveau prețuri situate între 700 și 4.500 de lei.

la Art: PartTwo, Matei Apostolescu se numără printre inițiatorii expoziției. Cunoscut peste hotare, aproape necunoscut în România – una dintre lucrările sale a dat coperta revistei Computer Arts în numărul despre cei mai buni zece artiști digitali din lume – și lucrează pentru clienți foarte mari din toată lumea –

fie o colecție de introducere în arta digitală și de inițiere în ceea ce înseamnă artă digitală și posibilitățile acestei arte. Mai exact, este vorba despre o artă care trece prin calculator sau prin tehnici computerizate, asta nelimitând artistul exclusiv la calculator. Sunt foarte multe tehnici care implică scanarea unui desen deja făcut sau a unei picturi clasice din arta tradițională, dar care, în final, pentru a ajunge la final, trece și prin computer”, a spus Silvana Bratu, unul dintre curatorii expoziției. După șase luni de zile, cei de la 115 – Galeria de Artă Digitală intenționează să realizeze și alte proiecte de promovare a artiștilor digitali. Dintre cei zece artiști români care participă cu lucrări

Matei Apostolescu își motivează prezența sa în galerie: „Ne-am gândit să adunăm foarte mulți artiști de pe internet, să expunem lucrările lor și să arătăm românilor ce se întâmplă cu arta vizuală în plan internațional. Este prima mea expoziție la care particip și probabil a foarte multora dintre participanți. Mai puțin cei din afara țării. Expoziția este urmărită prin web-camera de circa 300-400 de artiști străini care au expus.” Dacă vă întrebați cât poate să dureze în timp o imagine printată și vă faceți griji în privința durabilității lucrărilor de acest gen, Dorin Stana, un alt pilon al proiectului Art: PartTwo ne-a declarat: „Ne-au ajutat foarte mult HP cu imprimarea lucrărilor. Este o tehnică foarte performantă de imprimare care garantează 200 de ani de viață a printurilor. Lucru, care, din punctul meu de vedere, a fost cel mai important factor în luarea deciziei de a deschide o asemenea expoziție. Până acum un an lucrările durau patru-cinci ani, maximum 15 ani, acum deja avem lucrări care pot să rămână la aceleași culori și standarde sute de ani.”

text Alice-Claudia Gherman

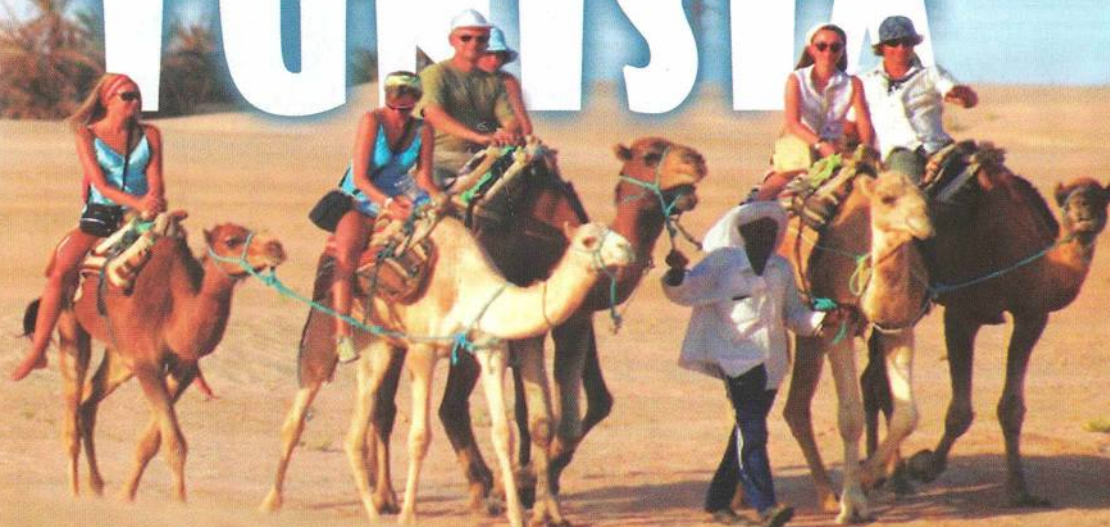
cupon
REDUCERE -10%

Pentru prezentarea la înscriere cu
revista ce conține acest cupon

Detalii pe:

www.besttourism.ro/cupoanereduceri

TUNISIA

ÎNCEPÂND DE LA 198 EURO

Marhaba Club 3* - 275 euro Houria Palace 4* - 288 euro Le Royal 5* - 476 euro

Toate pachetele includ:

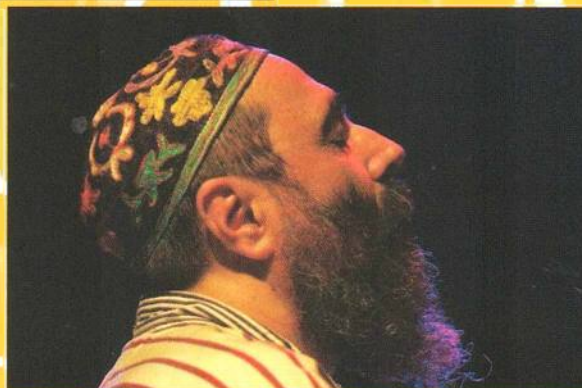
- transportul cu avionul;
- transferurile;
- 7/14 nopți cazare cu
mic dejun/demipensiune/all inclusive;
- asistență turistică

VinVest

Când Sibiul, capitala culturală amintea românilor și nu numai de Emil Cioran și promova nume ca Thomas Ciulei, iar Bucureștiul, capitala circului politic, suspenda, îndemna la calm ori chema poporul în stradă, Timișoara se pregătea să devină a treia capitală în aceeași săptămână: capitala vinului românesc.

Ultima zi a Concursului Național de vinuri și băuturi alcoolice *VinVest 2007* a adus medalii pentru 16 producători români. Cele 40 de vinuri și băuturi alcoolice premiate de juriul condus de prof. Dorin Popa, vicepreședinte al ADAR-ului, au fost prezentate, degustate și povestite apoi, timp de trei zile, la standurile și în degustările profesionale ale celei de a IV-a ediții a *Salonului Internațional VinVest*. Organizat la Centrul Regional de afaceri și cu sprijinul direct al Camerei de Comerț, Industrie și Agricultură Timiș, salonul rămâne în continuare cea mai selectă manifestare de gen din România, singura cu ținută europeană. Dintre marii actori de pe piața internă au fost *Murfatlar, Vincon, Vinia* și *Recaș* lipsind la această ediție producători precum *Halewood, Agricola Stirbey* ori *Alcovin Măcin*. Cu toate acestea, publicul s-a întâlnit cu excelente vinuri de *Segarcea, Vânu Mare, Opișor, Ceptura* ori *Miniș*, cu dulcele *Cotnari*, statornicul *Jidvei* (în bune și rele) ori cu minunile nepământeste ale *Casei DaVino*.

Combinatii de jazz

La sfârșitul lunii aprilie, pianistul Harry Tavitian a concertat la Institutul Cultural Român din Viena, în duo cu saxofonistul Wolfgang Puschnig, unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai scenei de jazz austriece. Atât muzica lui Tavitian, cât și cea a lui Puschnig sunt emblematice pentru spațiile spirituale cărora le aparțin. Dialogul dintre cei doi muzicieni, aflați amândoi la maturitate artistică – și care au cântat pentru prima dată împreună – a fost primit cu entuziasm de publicul și critica din Viena. Despre istoria combinațiilor Est-Vest, Harry Tavitian ne-a declarat: „Eu am cântat cu muzicieni din Vest, în România, înainte de 89, în ciuda tuturor riscurilor la care ne expuneam. Mărturie stă LP-ul *East-West Creativ Combinations*, înregistrat acum 20 ani, la

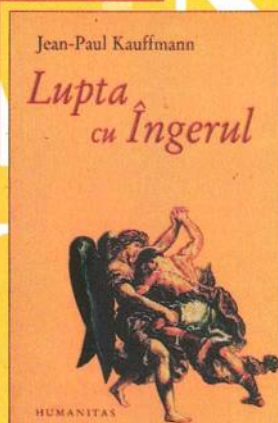
Costinești. Din păcate, motivația multor astfel de *lipituri* care se fac acum în România este una fără semnificație spirituală, ci o simplă metodă de a încerca să se facă rost de concerte în Occident, pe sistem *barter*. Ca să nu mai vorbim de faptul că acele două lumi au început deja să se amestece iar ideea însăși a unui astfel de dialog va fi, foarte curând, depășită de vremuri.

Dialogul meu cu Wolfgang s-a aflat sub semnul comunicării spontane, pentru că amândoi facem un jazz liber, dincolo de structura lui clasică“.

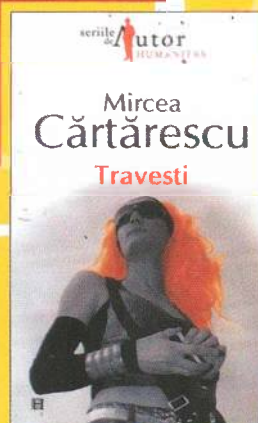
Isabel Allende
Povestirile Evei Luna

Ni se propune nu doar o singură carte, ci chiar o serie de autor. Au apărut, deja, la aceeași editură, încă alte zece volume, sub aceeași semnătură. Dintre ele, cele mai cunoscute, poate, *Casa Spiritelor*, *Țara mea inventată* sau *Eva Luna*. Primul lucru care te uimește la povestitoarea chiliană este stăpânirea miraculoasă a stilului.

Jean-Paul Kauffmann
Lupta cu îngerul

Temă grea. Încărcată de referințe. Care abundă și în spațiul cultural românesc. Cine n-a luptat măcar o dată cu îngerul, propriul său înger sau daimon? În fond, aici e cea mai grea luptă.

Mircea Cărtărescu
Travesti

Orice adolescent ar trebui, cred, să înceapă lectura lui Mircea Cărtărescu cu această carte. Ar intra mai bine atât în pielea personajelor dar, deopotrivă, și în pielea autorului, unul dintre, incontestabil, cei mai mari scriitori români în viață. Lectură obligatorie.

Gabriel Liiceanu
Om și simbol

O carte pe care autorul o reia, pe altă buclă existențială. Este nemulțumit de ea, așa că taie, completează, reinventează. Propria sa nemulțumire este ocazia unei exigențe personale cum nu întâlnim foarte ades în literatura română contemporană. De citit musai, chiar dacă ai văzut și celelalte bucle, fragile & diafane, ale celorlalte ediții.

Eximbank susține mediul de afaceri și IMM-urile

1. Stimată doamnă Președinte Carmen Radu, care sunt condițiile pe care trebuie să le îndeplinească creditele pe care le garantați?

EXIMBANK pune la dispoziția exportatorilor o garanție la creditele acordate de bancă pentru realizarea producției de export.

Garanția se emite pentru o sumă reprezentând până la maxim 80% din valoarea creditului contractat de exportator și acoperă riscul de nerambursare a creditului. Acordarea garanției EXIMBANK se face în completarea necesarului de garanții reale/personale constituite de exportator, preluând o parte din riscul asumat la contractarea creditului.

Am lansat anul acesta noi produse: Garanția de export pentru mărfuri generale adresată de asemenea exportatorilor, precum și Microgaranția, Garanția pentru IMM-uri și Compensația de dobândă, produse destinate în special IMM-urilor.

Microgaranția este un produs de garantare care vine în întâmpinarea solicitărilor de finanțare atât ale IMM-urilor cât și a altor agenți economici care desfășoară proiecte ce se încadrează în domenii ce privesc infrastructura, dezvoltarea regională, cercetarea-dezvoltarea, ocuparea forței de muncă, proiectele de mediu etc. Acest produs facilitează accesul la finanțare, venind în completarea garanțiilor proprii până la nivelul solicitat de băncile comerciale pentru obținerea creditelor.

Compensația de dobândă se acordă IMM-urilor pentru acoperirea unei părți a cheltuielilor cu dobânda plătită la creditele contractate în lei de la bănci. Produsul își propune să stimuleze utilizarea creditelor în scopul susținerii și mai ales dezvoltării activității întreprinderilor mici și mijlocii.

Garanția de export pentru mărfuri generale pe care o emite EXIMBANK va constitui o contragarantă la scrisorile de garanție pe care băncile comerciale le emit exportatorilor români pentru participarea la licitații internaționale și pe timpul derulării contractelor externe.

Carmen Radu, Președinte Eximbank

2. Există un specific al garanțiilor emise de EXIMBANK?

Garanțiile emise de EXIMBANK se constituie în contragarantă la scrisorile de garanție pe care băncile comerciale le emit exportatorilor români pentru participarea la licitații internaționale și pe timpul derulării contractelor externe. Garanțiile acoperă până la maxim 80% din valoarea garanției bancare și se acordă pentru obiective complexe și producția cu ciclu lung de fabricație.

EXIMBANK a lansat la începutul acestui an **garanția pentru creditele contractate de exportatori de la băncile comerciale.**

Garanția se acordă în completarea necesarului de garanții reale/personale constituite de

exportatori pentru creditele contractate în scopul realizării producției de export și preia o parte din riscul asumat la contractarea creditului. În acest fel exportatorii își pot alocă timpul și resursele pentru realizarea unor produse din ce în ce mai competitive, iar banca finanțatoare are o garanție **irevocabilă și necondiționată** emisă de EXIMBANK în numele statului, care îi crește solvabilitatea și îi permite eliberarea de capital pentru noi finanțări.

3. Ce ne puteți spune despre strategia de viitor a EXIMBANK?

O instituție de credit își păstrează reputația, este stabilă și operațională și își asigură un segment indispensabil de clienți eligibili și fiabili doar dacă standardele de etică și profesionalism adoptate se aplică consecvent.

EXIMBANK își dorește adoptarea unei atitudini bivalente: **focalizare pe produs și concentrare pe client.** Printre altele, acesta din urmă poate fi atras chiar de calitatea demonstrată a produsului și de gradul său de aplicabilitate practică.

Subliniem că succesul activității EXIMBANK este strâns legat de segmentarea pieței de desfacere, de identificarea publicului țintă și de construirea strategiei de atragere și convingere a celor trei tipuri de clienți (actuali, aspiranți și potențiali).

Camuflaj

O carte semnată de Joe Haldeman,

apărută la Editura Nemira, Colecția Nautilus/Fantasy, Premiul Nebula 2005

Camuflaj este o fuziune de hard SF și antropologie aplicată: două creaturi rătăcesc de secole pe Pământ. Cele două creaturi nu știu aproape nimic despre originile și scopul lor. Una dintre ele supraviețuiește prin adaptare, cealaltă – numai prin uciderea celor care o amenință. Anul 2019 și descoperirea unui artefact le aduce pe cele două creaturi împreună. Ele caută să descopere semnificația obiectului și rolul acestuia în trecutul lor.

Un fragment din carte:

Monstrul își avea originea pe una dintre nenumăratele planete din roiul de stele situate la zece mii de ani lumină, pe care oamenii îl numesc Messier 22. Un milion de stele cu zece milioane de planete – toate, cu excepția uneia, fiind lipsite de orice formă de viață.

Această parte a spațiului nu este favorabilă vieții. Toate planetele acelea se află pe orbite instabile, iar stelele se apropie atât de mult una de alta, încât își fură planetele, și le redistribuie, ori le înghit.

Acest lucru dă naștere unor modificări geologice și climatice de neînchipuit; majoritatea planetelor seamănă cu niște bile sterile de biliard ori aglomerări gazoase ce amintesc de atmosfera de pe Jupiter. Însă, pe singura planetă unde a reușit să se înfiripeze o unică formă de viață, aceasta este cu adevărat o luptătoare.

Și capabilă de adaptare. Ce fel de organisme ar putea trăi pe o lume având temperatura planetei Mercur, care se trezește brusc la o distanță de

soarele său, ca și Pluto de al său.

Această formă de viață supraviețuiește grație simplității ei – dormitează până când revin condiții corespunderătoare. Cu toate astea, forma dominantă de viață se bazează preponderent pe schimbare. Vorbim de o creatură ce-și poate impune propria evoluție – nu prin selecție naturală, ci prin mutație artificială, modificându-se în funcție de modul în care variază condițiile. Devine ceea ce trebuie să fie – iar după milioane de modificări produse la intervale tot mai scurte, se transformă în ceva ce nu mai moare.

Prețul eternității a fost o viață fără altă noimă decât simpla conservare a existenței. În condițiile în care planeta gonea demențial prin roiul de stele, creatura își petrecea timpul târându-se prin deșert și rozând roci, traversând porțiuni de gheață ori scufundându-se în noroale, pentru a căuta orice fel de mâncare ce nu reușea să-i fugă din cale.

Lumea ei a răătăcit de ici, colo, până când forțele aleatorii au azvârlit-o într-un târziu către marginea roiului, departe de vâpaia neîncetată a milioanele de sori – ajungând pe o orbită stabilă: o lume pe care mările îngăduitoare au favorizat diversitatea. Zecile de specii au devenit milioane, iar animalele au ieșit târâș din

marea caldă pe pământul ce începuse a înverzi, gemând de forme de viață.

Cum viața a devenit ușoară peste noapte, creaturile nemuritoare s-au liniștit. Au ridicat privirile spre noapte și au descoperit stele.

Treptat, au devenit curioase; au dezvoltat filozofia, apoi știința. La vreme de zi, priveau printre gene spre cerul unde, orbitor, sclipeau mii de sori. Iar în bezna nopții, dincolo de oceanul spațiului, ovalul rece și vălurit al Căii Lactee a apărut îmbietor.

Unele dintre ele au construit nave și s-au azvârlit, odată cu ele, în noapte. Aveau să călătorească milioane de ani, însă ele se zbatuseră mai mult decât atât pentru a ajunge să trăiască, astfel că aveau răbdare.

Cu un milion de ani înainte de apariția omului și de nașterea istoriei sale, o astfel de navă a coborât în Oceanul Pacific. S-a scufundat adânc, parcă urmând instinctul firesc de a se ascunde. Creatura pe care o adusese pe Pământ a ieșit din navă, a evaluat situația, apoi a luat forma corespunderătoare care să-i poată asigura supraviețuirea.

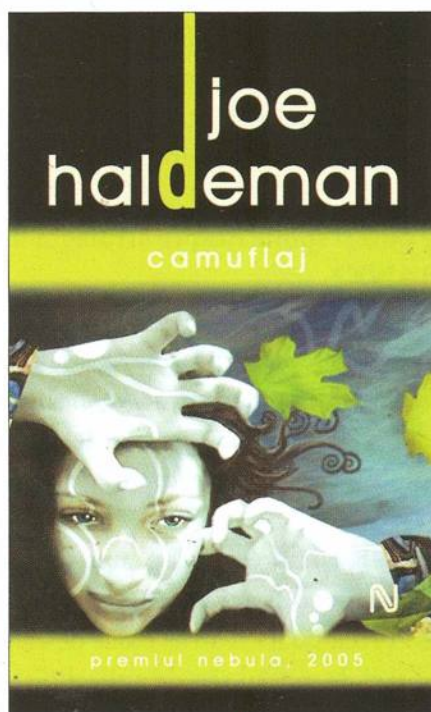
Vreme îndelungată, a trăit pe fundul întunecat al oceanului, sub kilometri și kilometri de apă, uriașă și invincibilă, analizându-și șansele. În cele din urmă, a abandonat viața anaerobă și a căpătat forma unui rechin, marele alb, viețuitoare situată în vârful lanțului trofic, după care a pornit în explorare, în timp ce cea mai mare parte a esenței sale a rămas în siguranță, înăuntrul navei.

Multă vreme a ținut minte unde se afla nava, locul din care a venit și motivul acelei călătorii. Pe măsură ce secolele s-au scurs, și-a amintit tot mai puține lucruri. După zeci de milenii, s-a mulțumit să trăiască, să observe și să se modifice.

Confruntându-se cu umanitatea, a remarcat superioritatea pe care a dobândit-o – dar și situarea acesteia, chiar dacă trecătoare, în vârful oricărui lanț trofic. Apoi a devenit o balenă ucigașă, după care, delfin, iar apoi a ieșit pe țarm ca înotător, gol-goluț și neștiutor.

Neștiutor, dar dornic să învețe.

„Arta lui Haldeman nu este nici pe departe o fugă de realitate, ci re prezintă o devastatoare retrospectivă a unei perioade întunecate din istoria Americii. Este limpede că Vietnamul rămâne în centrul existenței și al coșmarurilor americane.”
(Publishers Weekly)

Joe Haldeman (n. 1943) a absolvit astronomia la Universitatea Maryland în 1967; în același an a fost înrolat în armată și a luptat în Vietnam. A revenit la studiile universitare (matematică și calculatoare), pe care le-a abandonat după doi ani în favoarea carierei literare. Actualmente predă tehnici de scris la Massachusetts Institute of Technology. Romanul lui de debut, *Anul războiului*, a apărut în 1972 și a fost inspirat de experiențele personale din Vietnam. I-a urmat în 1975 *Războiul etern*, care a obținut cele două mari premii SF: *Hugo* și *Nebula*. Haldeman a repetat dubla în 1998 cu romanul *Pacea eternă*, dar a câștigat premii SF

(Hugo, Nebula, Ditmar, John W. Campbell, World Fantasy etc.) la toate aproape categoriile literare, inclusiv pentru poezie – în anii 1984, 1991 și 2001 a primit *Rhysling Award*. Romanul *Camuflaj* (2004) a fost răsplătit cu premiile *Nebula* și *James Tiptree*. Hobbyurile declarate ale lui Haldeman sunt călătoriile, lecturile și jocurile de cazinou (în 1989 el a câștigat un turneu de poker în Nassau).

ROLLING STONES: Bigger Bang 2007

Cel mai recent album al formației britanice *Rolling Stones*, *A Bigger Bang*, a fost lansat pe 6 septembrie 2005 și a ajuns pe locul doi în topul britanic și pe locul trei în cel american. Turneul mondial *A Bigger Bang* a început în august 2005 și formația a vizitat Statele Unite, America Latină și Asia de Est. La sfârșitul anului, turneul atinge un record al încasărilor de 162 milioane de dolari, *Rolling Stones* bătăndu-și propriul record stabilit în 1994. Trupa a revenit în America pentru o nouă rundă de concerte și în 2007 au început turneul european. Acesta este până acum cel mai bănos din istoria muzicii, cu încasări de 437 de milioane de dolari până la începerea turneului european. Așadar, dacă pe 17 iulie veți fi pe stadionul *Lia Manoliu*, veți avea ocazia să vedeți cel mai mare turneu al tuturor timpurilor și totodată o formație despre care s-a spus că este recomandat să o vezi măcar o dată în concert cât timp trăiești.

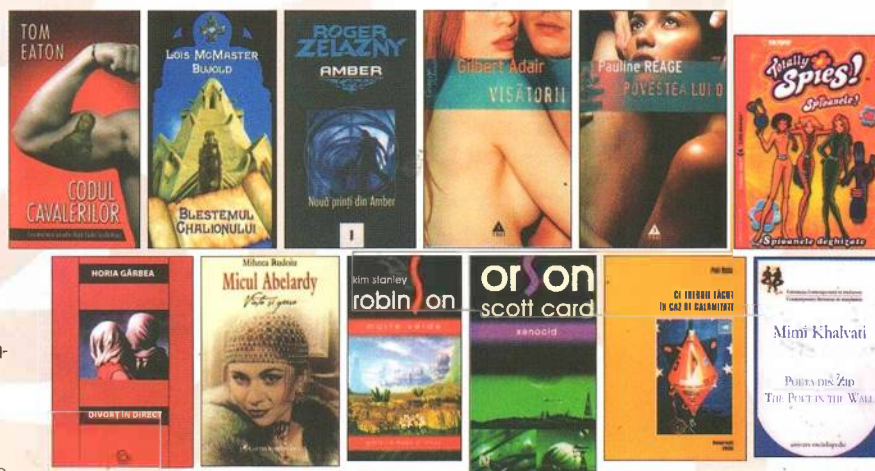
Trooper deschide concertul Blind Guardian

Trupa germană de metal-simfonic-progresiv *Blind Guardian* va concerta luna aceasta, în premieră în România, la Arenele Romane. Concertul va

cuprinde piese de pe albumul *A Twist in the Myth* (lansat în septembrie 2006), dar și piese de referință de pe albumele anterioare. Formația românească *Trooper* a fost invitată să deschidă concertul *Blind Guardian*. *Trooper* a fost înființată în 1995, la Târgoviște, și are trei albume de studio și peste 100 de concerte la activ. Cel mai recent album al lor este *Electric* (lansat în noiembrie 2006), fiind foarte apreciat de către rockerii români.

Oglinda cărților

TRITONIC. Tom Eaton, Codul cavalerilor. Se subintitulează *Cea mai tare parodie după Codul lui Da Vinci*. O parodie care se apucă să relice, chiar și formă (vezi datarea, orele etc), faimosul *Cod Da Vinci*. Cred că e aproape să susțină, dacă luăm în considerație că, totuși, cinci milioane de oameni sunt convingiți că au fost răpiți de extraterestri, 20 de milioane au cumpărat *Codul lui Da Vinci*, iar 2.000 de oameni (cel puțin!) cred că Pământul este plat – că nimeni nu e normal. Și au dreptate. **Lois Mc Master Bujold, Blestemul chalionului.** O carte care e, parcă, un retro-SF. Dintr-o specie pe cale „de dispariție”, dar, neîndoișor, savuroasă. **Roger Zelazny, Amber, Nouă prinți din Amber, Armele din Avalon.** Iată, începe seria Amber, cea cu care Zelazny și-a cucerit consacra în SF – și nu numai. Era și timpul unei asemenea serii, pe care *Tritonic* are inspirația de a ne o propune. **TREI. Gilbert Adair, Visătorii.** O carte care, între 2004 și 2006, a fost ecranizată de Bernardo Bertolucci. Și care a raportat o bine meritată vâgă. **Pauline Reage, Povestea lui O.** Oooo, o tipă chiar e sechestrată. Și antrenată într-o poveste erotică. De aici, fiecare cititoare are libertatea de a accepta sau rejecta îndrăzneț „propunere indecentă” a cărții! **CORINT. Spioanele deghizate, Fugarele.** Două volume din seria SPIOANELE! Se pare că TOTALLY SPIES „prinde” la generația tânără. Avem și cadou: oua, un orar de spioană. Copiii noștri vor fi, desigur, cei cucerți, pentru că aceste cărți, atenție (ar trebui să punem pe ele o bulină roșie sau violetă cu „INTERZIS PESTE 16 ANI!”) au restricție de vârstă precum bolizii limită de viteză! **PALIMPSEST: Horia Gârbea, Divorț în direct.** O carte spumoasă, așa cum Gârbea ne-a obișnuit. Am asistat la lectura piesei *Bolnavul închipuit*. E o piesă savuroasă, dar mie mai mult mi-a plăcut *Balcania XX*, care pare mai serioasă, are substanță, comportă și suportă o lectură „dublă”. **POLIROM: Dan Perșa, Cu ou și cu oțet.** Pentru cine (încă) nu știe, Dan Perșa, aflat la a cincea carte de autor, este una dintre propunerile de valoare pe care proza românească le face la acest moment. **CARTEA ROMÂNEASCĂ: Mihnea Rudoiu, Micul Abelardy.** Un nume încă (aproape) necunoscut pentru mine, deși știu că (aflându-se în pragul celor 30 de ani) a mai publicat cel puțin un roman (primul, *la Humanitas*), debut girat de prestigiosul scriitor și coleg de Casa Scânteii, Radu Paraschivescu. Merită urmărit. **NEMIRA: Kim Stanley Robinson, Marte verde.** Marte, dacă nu ai aflat încă, nu mai este, de multă vreme, o planetă roșie. Ci una care a ajuns de-a dreptul verde. Din deșert de piatră seacă, a ajuns o grădină a făgăduinței. Un fel de preliminar pentru a rescie, altfel, *A fost o dată în America... Orson Scott Card, Xenocid.* În continuarea a ceea ce se numește SAGA LUI ENDER. Deja sunteți pe o planetă nouă, Lusitania, proiecție a noului Eden. În pofida acestei accepții paradisiace, aici bănuie descolada, un virus care decimează oameni... Premise destule pentru o lectură palpitantă. **Jim Nisbet, Codex Siracuză.** Un thriller anunțat drept „machiavelic”, cu un nume pe cât de incitant pe atât de vand-

abil.

Ken Grimwood, Replay. Un SF de generație mai recentă. Autorul, mort acum patru ani, la nici șaiszeci de ani, este și părintele scenariului după care s-a făcut celebrul film *Ziua Cârtiței*. Poate vă interesează... **Paul Matei, Ce trebuie făcut în caz de calamitate.** Un ghid pentru cei care sunt interesați de catastrofe. Deliciu pentru panicați. Autorul, unul dintre acei inventatori excentrici și acrobioși, a răscolțit prin arhivele Vaticanului și a întors lumea cu fundul în sus numai ca să afle ceva despre momentele care au constituit falii ale lumii noastre. **UNIVERS ENCICLOPEDIA: Ruth Fainlight, Autorul la rampă.** Cartea apărută în colecția prestigioasă LITERATURA CONTEMPORANĂ ÎN TRADUCERE, coordonată de Lidia Vianu, beneficiază de traduceri excelente, e poezie pură, ca drogul, ca heroina. **Mimim Khalvati, Poeta din zid.** O carte care mi s-a furat din primă. Ceea ce spune ceva despre tentații. **Paul Doru Mugur, Scutul lui Perseu.** Titlul m-a dus cu gândul la Mircea Bârsilă, dar, hei, atenție, nu este o carte de poezie. Ci una de aforisme. Semnată, e drept, de un poet – și un traducător valoros. **HERALD: Pistis Sofia.** Este vorba despre manuscrisul unei scrieri gnostice (spun asta mai cu seamă pentru că nu toți știu la ce se referă cartea) care a fost achiziționat de către *British Museum* cu mai bine de două sute de ani în urmă) și se referă la învățăturile lui Iisus către ucenicii săi. **Apocalipse apocrife ale Noului Testament.** Cartea se compune din multe apocalipse care nu se pot afla din Biblie și face pereche/pachet atât cu *Pistis Sofia* cât și cu *Evangheliile Gnostice*, apărute, acestea din urmă, la mai multe alte edituri. Cuprinde: Apocalipsa lui Moise, a lui Ezdra, a Sfântului Pavel, a Sfântului Ioan Teologul, Adormirea Maicii Domnului, Apocalipsa lui Petru, Apocalipsa Sfintei Fecioare și Apocalipsa lui Zedra.

Text: Mihail Gălățanu.

mihail.galatanu@revistaflacara.ro,

Royal Caro

Colier din perle
de cultură și briliante
Preț 835 lei

Inel Batticuore,
marca Donna Oro
din aur de 18 k
și briliant 0,34 k
Preț 1.660 lei

Cercei din aur de 18 k
cu aquamarine și briliante
Preț 1.357,67 lei

Ceas
Alviero Martini
- Prima Classe
Preț 579 lei

Ceas
de aur
cu briliante,
cadran detașabil
Preț 16.569 lei

Ceasuri marca
Paco Rabanne
Preț 797,88 lei

Ceasuri marca
Cover
Preț 1.436,8 lei

Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 4/2007:

Tul-Karem
Furcuță Raluca
jucl. Dâmbovița

Europa Travel
Alexandru Antonică
Brașov

Laropharm
Averescu Vasile
București
Cereș Loredana
Arad

Peggy Sage
Ciobanu Dorina
Bacău
Pataki Andrea
Alba Iulia
Bratu Meletina
București

Tritonic
Predan Napoleon
București
Stănculescu
Elizabeta
București

Peggy Sage

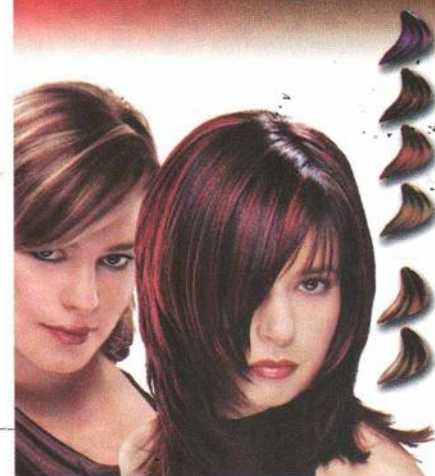
Peggy Sage a creat Subtil, o vopsea profesională care se aplică ușor și simplu atât pe părul natural, cât și pe șuvițe colorate. **Crema color pentru mese** decolorează și colorează părul într-o singură aplicație. Sunt zece nuanțe atrăgătoare pentru toate stilurile, de la cel mai avangardist la cel mai conservator: caramel, cacao, cupru, roșu, coacăză neagră, magenta, miere, cafea, espresso, maro, paprica.

Peggy Sage este un salon destinat îngrijirii manichiurii și pedichiurii, situat în str. Olari nr.43, sector 2, București

Peggy
Sage
PARIS

subtil mèches

Intrebare concurs: **Care este adresa salonului Peggy Sage?**

Premii oferite: **Trei premii, fiecare constând într-o bluză și un set pentru manichiură franceză.**

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 30.05.2007

Concurs
Peggy Sage

oriflame

natural swedish cosmetics

Un ten frumos și sănătos este una dintre dorințele tuturor femeilor din lume. Respectînd tradiția îngrijirii naturale a pielii, cercetătorii de la Oriflame au creat gama de produse Natural Skin Care. Destinate îngrijirii oricărui tip de ten, indiferent de vîrstă, aceste produse sunt apreciate în special datorită modului în care proprietățile benefice ale extractelor de plante sunt păstrate nealterate, acționînd împreună pentru a menține frumusețea și tinerețea oricărui tip de ten în parte. Substanțe ca uleiul de floarea soarelui, aminoacizii din grâu, uleiul de primulă sau extractul de mușețel, împreună cu vitaminele A și E alcătuiesc acest program complet și eficient de îngrijire a pielii, care transformă promisiunea unui ten perfect în realitate.

Night Enrichment

Cremă bogată de noapte

Cremă bogată de noapte, cu un conținut ridicat, bazat pe amestecul natural de aminoacizi din grâu, ulei de primulă și vitamina A, ce revigorează pielea uscată în timpul somnului. Se aplică în fiecare seară pe fața curată. 100 ml

Scrub Cleanser

Demachiant abraziv

Demachiant abraziv delicat, cu pulbere din sămburi de migdale dulci, ulei de avocado și extract de mesteacăn, care lasă pielea mătăsoasă și strălucitoare. Se masează delicat pe pielea umedă și se clătește abundant cu apă. 100 ml

Moisture Concentrate SPF 15

Hidratant concentrat FPS 15

Cremă bogată de zi, un amestec natural eficient de ulei de primulă, extract de mesteacăn și filtre UV care protejează tenul uscat, indiferent de vreme. Se aplică în fiecare dimineață pe fața curată. Cu FPS 15. 100 ml

Rich Intensive Moisturiser

Hidratant intensiv

Cremă bogată de zi, cu ulei de floarea soarelui, ce împiedică deshidratarea și vitamina E hrănitoare, pentru o piele mătăsoasă și netedă. Se aplică în fiecare dimineață pe fața curată. 100 ml

Cleansing Refresher

Demachiant răcoritor

Demachiant eficient, dar delicat și loțiune tonică într-un singur produs, cu extract de alun și mușețel, care curăță pielea în profunzime, o catifelează și o împătează. Se aplică folosind un tampon demachiant, apoi se clătește cu apă. 150 ml

Soothing Eye Contour Gel

Gel calmant pentru zona ochilor

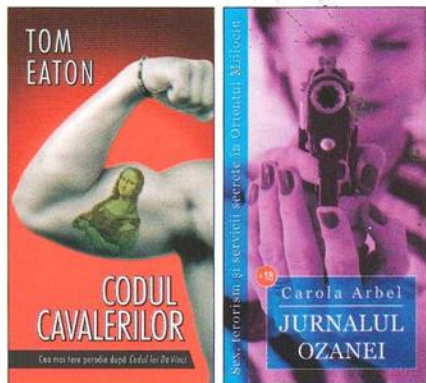
Gel revigorant pentru zona ochilor, cu extract calmant de mușețel și vitamina E, care ajută la diminuarea pungilor de sub ochi. Se aplică delicat dimineața și seara de jur împrejurul ochilor. 15 ml

O crimă îngrozitoare. Un asasin masochist. Un secret străvechi. O polițistă frumoasă. Când CC Langa - deținător al Premiului Nobel, fizician, specialist în semiotică, zeu al dragostei - este chemat pentru a cerceta o crimă misterioasă în Galeriile Naționale din Cape Town, devine ținta principală a unui complot misterios, care va schimba destinul istoriei pentru totdeauna. Sau cel puțin până data viitoare, când destinul istoriei va fi din nou schimbat. Poate în volumul următor. Deocamdată, acesta este *Codul Cavalerilor* de Tom Eaton.

Răspunde corect la următoarea întrebare și poți obține de la *Codul Cavalerilor* împreună cu *Jurnalul Ozanei* - Sex, terorism și servicii secrete în Orientul Mijlociu.

Cine a scris *Codul Cavalerilor*?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 30.05.2007

Premiile se vor acorda prin tragere la sorți.

Flamingo

Consola Sony PlayStation 3
Preț 1.999 lei

Boxe Sony
Preț 185,90 lei

Camera video Sony Preț 2.999 lei

Camera foto Sony Preț 1.399 lei

horoscop

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04)

Perioada se anunță foarte agitată, mai ales în ceea ce privește situația materială. Este adevărat că vei avea și ceva câștiguri, dar cheltuielile vor depăși așteptările. Relația cu prietenii va evolua într-un fel care te va avantaja. Chiar dacă vor mai exista unele neînțelegeri, ele se vor rezolva rapid.

Taur (21.04 - 20.05)

În prima jumătate a intervalului starea ta generală va fi bună, energia fizică la limita superioară, ceea ce îți va permite să rezolvi tot ce ți-ai trecut în agendă. Relația cu ființa iubită te preocupă în mod special; nu vor lipsi ocaziile de a-ți petrece timpul liber în mod plăcut în compania acesteia.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Reacțiile impulsive te pot costa mult, mai ales în relațiile cu șefii. N-ar fi exclus ca prin locuință să se strice câte ceva, situație care te va costa nervi, bani și timp. Prudența trebuie pusă pe primul plan, asta dacă dorești să treci cu bine de această perioadă.

Rac (22.06 - 22.07)

Vei reuși să te mobilizezi cu mult mai multă ușurință și vei reuși să rezolvi o bună parte din activitățile în care ești implicat. Din punct de vedere intelectual funcționezi la capacitate maximă. În plan sentimental este foarte posibil să ai parte de o surpriză.

Leu (23.07 - 23.08)

Traversezi o perioadă destul de dificilă, mai ales că ai ajuns la capătul răbdării. În ceea ce privește timpul liber se pare că aici vei avea unele avantaje. Nu vor lipsi ocaziile de a te distra în compania celor dragi, ceea ce te va ajuta să mai uiți de nemulțumirile acumulate în acest interval de timp.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Din cauza impulsivității, relațiile dintre tine și rude s-ar putea deteriora. N-ar fi exclus nici ca unul dintre părinți să aibă o problemă pentru a cărei rezolvare va fi nevoie să cheltuești o sumă importantă de bani. Un plan al tău mai vechi ar putea fi pus în practică.

Balanță (23.09 - 23.10)

Vei avea parte de multă agitație pentru a realiza ceea ce ți-ai propus, dar rezultatele vor fi multumitoare. Ceva mai mare atenție va trebui să acorzi sănătății, care, în această perioadă, cam scârțâie. Colegii nu se vor arăta foarte săritori atunci când vei avea nevoie de sprijinul lor.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Îți va fi destul de greu să faci față stresului din prima jumătate a intervalului. În gospodărie va trebui să muncești destul de mult și nu va ieși chiar totul așa cum te așteptai. Activitățile sociale îți vor aduce satisfacții, așa că vei reuși să depășești destul de ușor neplăcerile cotidiene.

Caracteristicile lunii mai

În prima jumătate a lunii cuadratura Marte-Pluto ar putea aduce neplăceri de tot felul. Ar trebui evitate activitățile riscante, iar sănătatea controlată permanent. După data de 17 mai vor fi favorizate comunicarea și relațiile cu familia.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Pe cât posibil, nu te implica în activități care să te suprasolicite, deoarece ai putea avea unele probleme de sănătate pe fond nervos. Încetul cu încetul situația se va ameliora și starea ta se va îmbunătăți. În plan profesional vor fi multe de făcut, iar relația ta cu șefii nu va fi tocmai bună.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Vei munci mult pentru a te achita de sarcinile de serviciu, iar meritele îți vor fi apreciate așa cum se cuvine. Sănătatea ți-ar putea crea neplăceri și ar fi bine să faci o vizită la medic, măcar pentru un control de rutină. Ai putea primi vești surprinzătoare din străinătate.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Cheltuielile vor fi mari în această perioadă dar vei primi un ajutor de la cineva apropiat. Nu este exclus nici să apară posibilitatea unor investiții interesante, dar rezultatele nu se vor vedea imediat. Neînțelegerile cu partenerul de viață și-ar putea găsi o rezolvare.

Pesci (19.02. - 20.03)

Încearcă, pe cât posibil, să dai dovadă de prudență în tot ce faci, căci te pândesc pericole la tot pasul. La serviciu situația va fi destul de tensionată din cauza lucrărilor care par a nu se mai termina. Partenerul de viață ar putea avea unele probleme, iar sprijinul tău îi va fi de un real folos.

MALTA

€ 188 = AVION + CAZARE

Intercontinental

de la **539€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Solana

de la **317€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Bella Vista

de la **306€**
avion + cazare
cu demipensiune

Vivaldi

de la **396€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

cupon
REDUCERE

Croaziera
gratuita

Pentru prezentarea la inscriere cu
revista ce contine acest cupon

Detalii pe:

www.besttourism.ro/cupoanereduceri

Turul Siciliei **120€**

Este o excursie de 1 zi cu catamaran de mare
viteza. Calatoria intre Malta si Sicilia dureaza 90 min.
In cadrul acestei excursii se viziteaza 2 dintre
cele mai frumoase puncte ale insulei:
Vulcanul Etna si Taormina.

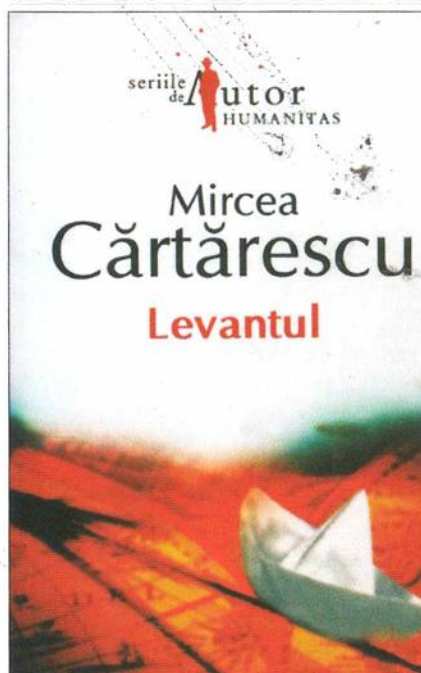
Vara 2007

Malta Travel - str. Pitar Mos nr. 29, et. 1, ap. 23, interfon 23C, sector 1, Bucuresti,
Cod fiscal: RO11702426 Reg.Com.: J40/3806/1999;
Capital social: 20.000 RON; Tel/Fax: 0040-21-318.59.92/318.59.93;
Mobil: 0722-62.69.03; E-mail: maltaltd@malta.ro; www.malta.ro

Cărtărescu, (ipocrit cititor, semenul meu) frate!

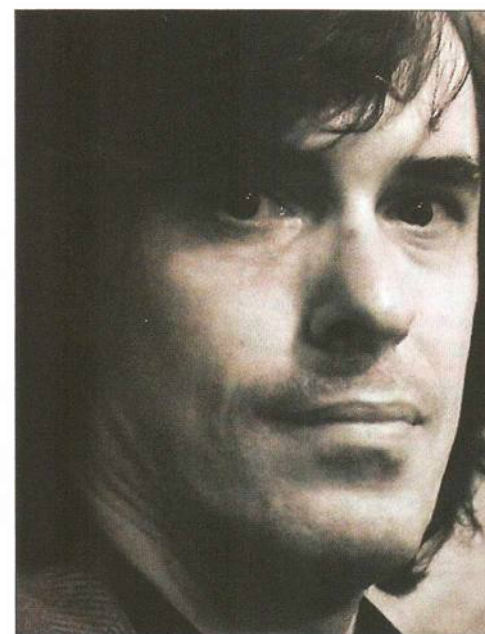
O, LEVANT, LEVANT FERICE!...

Apariția, la HUMANITAS, a calupurilor din *Visul*, prilejuiește și relecturarea separată a lor, ca și cum ele ar fi niște entități de proză care s-ar mișca singure în universul lor. Spre deosebire de construcția mai elaborată din *Orbitor*, nuvelele din *Visul* au o mai mare prospețime, specifică prospectării de noi teritorii.

Levantul este cel mai încheșat proiect apărut în literatura română și produs de generația '80. Fusesse vestit de *Totul* și *Poeme de Amor*, după o carte de debut, *Faruri, vitrine, fotografii* care, mai puțin ultima parte, era mai mult o operă post-stănesciană (model ce va fi renegat aproape cu furie, ca unul retardat, în *Post-modernismul românesc*, o carte nu întotdeauna dreaptă!). Singura carte-proiect la fel de coerentă – și aproape o capodoperă, oricum, a doua realizare majoră, notabilă, a poeziei optzeciste – ar mai putea fi *Câmp negru*, a lui Nichita Danilov. Celălalt din treime, Ion Mureșan, nu este omul unei singure cărți, ci el circulă mai „sfâșiat decât Morfeu”. Dar, înainte de *Levant*, reeditat, în 2006, de către EDITURA HUMANITAS (vezi coperta!), a mai fost o carte care constituie o marcă a generației '80 – și este, după gândul meu, cea mai bună carte a sa de proză, *Visul*. Și asta deoarece, în primul rând, conține, **in nuce**, toate cărțile de proză viitoare, un întreg evantai, restrâns

O capodoperă a generației '80 „în dublet”: în proză și poezie

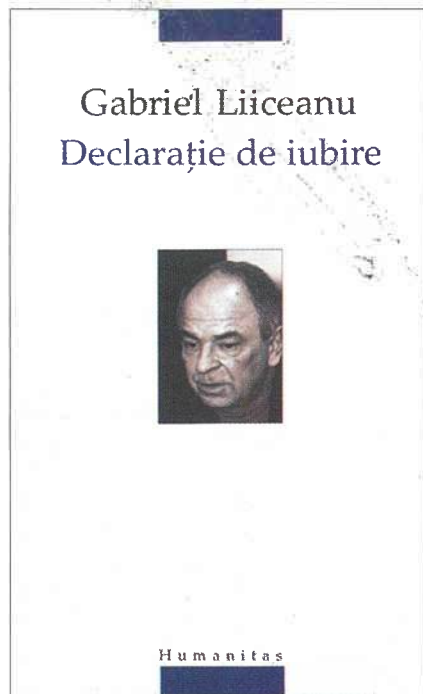
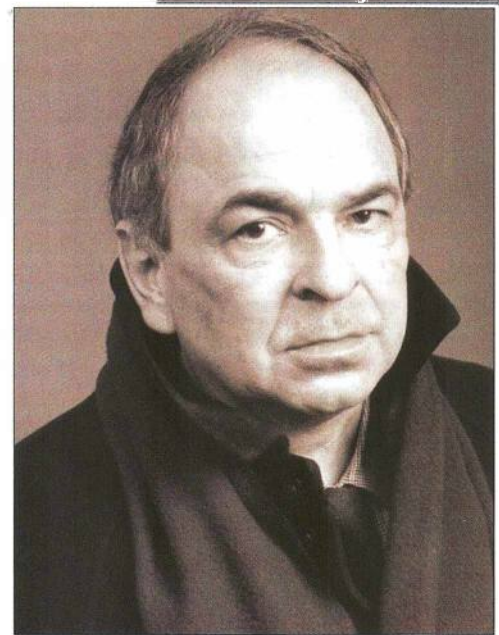
sub palma fragilă a unei gheșe. Admirabila nuvelă a *Mendibilului* (reeditată, și ea, de către EDITURA HUMANITAS, de curând), are deja **reflexul prozei lungi** pe care o va împleti, mai târziu, Cărtărescu. Ce formează profilul de scriitor complet al lui Mircea Cărtărescu? În primul rând, posibilitatea de a se regenera. De a sări dintr-o cracă în alta a genurilor literare. Când a epuizat experiența sa poetică personală, a trecut la nuvelă. A urmat, după un *poem-epopee*, primul roman, apoi, când nimeni nu se aștepta, ambițiosul proiect (riscant, în același timp) al unei trilogii, *Orbitor* (*Aripa stângă*, *Corpul*, *Aripa dreaptă*). Prin ele, Cărtărescu a devenit cel mai important scriitor optzecist, fără a fi, neapărat, cel mai mare poet, deși cu aceasta a început: cu poezia. Când proiectul *Orbitorului* a dat semne de oboseală, Cărtărescu s-a reinventat încă o dată, în ciuda celor care îi pronosticau o moarte subită, și a mai scos de sub joben *ceva*: *Jurnalul*. Și de notat că toate au apărut la aceeași editură, HUMANITAS, sub, deocamdată, infailibila rețetă a *marketingului personal*. Ba încă și mai mult: s-a hodinit cu *Enciclopedia zmeilor* (2003) și a luat o gură de oxigen cu *audio-book-ul*. Proteic. Capabil să se rescrie, să se reformuleze; deși, în toate cărțile, întâlnim **aceeași materie**. O **materie lirică**, așa cum a curs la început, *lava primă*, care ia formele momentului, se adecvează la diferiți timpi estetici. Sursa combustiei a fost una: din care au izvorât toate. Ne putem aștepta, atunci când *Jurnalul* sau *Orbitor* se vor fi epuizat ca experiențe literare (și nu numai), Mircea Cărtărescu să scoată din mânecă un alt proiect, nou-nouț, dar cu aceeași materie, cu același conținut. Culmea, deși el pare mai degrabă un iubitor al spațiului anglo-saxon, moda poetilor care au mare succes în proză poate fi revendicată, în tim-

puri mai apropiate de noi, din voga autorilor francezi. Un prim exemplu ar putea fi *Alain Bosquet*, poet, dar care a raportat un real succes cu o carte de proză, *Infernul tan-dreții*, iar ecurile ei au fost perceptibile și de la noi.

În timp ce *Jurnalul* sau *Orbitor* sunt cărți „de maturitate”, *Travesti* este o carte de tinerețe, parcă mai înrudită cu *De ce iubim femeile*. Deja știm, acum, din *Jurnal*, că auctorele s-a frământat multă vreme pe marginea *Travesti*-ului, supranumit și *Lulu*, că a avut îndoieli privind publicarea lui. Dar chiar și așa, avem în față o carte semnată Cărtărescu, una atipică, tribut plătit adolescenței. Ca om, am întâlnit întotdeauna în Mircea Cărtărescu o ființă **delicată**, care detestă să fie zgomotos, preocupat de dreapta măsură a lui și a scriiturii sale. **Arhitectura delicată, diafană**, este, de altfel, specifică tuturor cărților sale. Un scriitor care își montează amortizorul sonor pistolului cu care scrie. Pe de altă parte, un **zugrav**. Preocupat să **zugrăvească amplu scenele**. De a le supradimensiona, fie că e vorba de *Orbitor* sau de *Levantul*. El execută o mărire înfricoșătoare a lor, este gata să jure mai curând pe vise decât pe Dumnezeu (deși ultima perioadă îl apropie tot mai mult de pasajele Bibliei, care par a-l obseda – îndeosebi Sfântul Apostol Pavel). Mircea, ca om și ca personaj, trăiește într-o lume fragmentată, onirică, post-modernă cu adevărat (deși eu, unul, consider fenomenul post-modern epuizat la noi, chiar dacă într-o perioadă foarte scurtă), a fractaliilor, o lume degenerată, care a pierdut mult din sens și din Dumnezeu. Datorită distanței așternute în timp, *Levantul* pare a se îndepărta tot mai mult, se duce ca ochii în fundul capului, capul unui timp ce s-a oprit la lumea din „anterevoluție”.

Măsura în care *el este*

SERIA LIICEANU

Am promis, în barbă, când am scris, acum câteva luni, despre *DECLARAȚIE DE IUBIRE*, că am să revin asupra ediției revizuite și adăugite, din 2006, a cărții lui Gabriel Liiceanu. În nota asupra ediției, cu care se deschide cea de-a cincea ediție, Liiceanu vorbește despre propria sa „serie de autor”, pe care încearcă să o privească într-o mai mare detașare, sub înrăurirea timpului. Sub același semn al reevaluărilor se găsește și lucrarea *OM ȘI SIMBOL*, subintitulată *Interpretări ale simbolului în teoria artei și filozofia culturii*. Să aruncăm, însă, și o privire asupra omului Liiceanu – și

asupra a ceea ce îl caracterizează. Ar fi vorba de un anume gen de *febrilitate*. Ea se poate ghici în ritmul tânărului care, în zece ani, parcurge, mai întâi, *Filozofia*, iar apoi devine absolvent de *Limbi Clasice*,

ajungând, la treizeci și unu de ani, să fie înarmat cu două licențe și cercetător la Institutul de Filozofie, în pragul editării primei sale cărți, cea despre *TRAGIC (O fenomenologie a limitei și a depășirii)*. Încercarea limitelor devine obsesia lui Liiceanu. La 31 de ani, el e „în grafic”. Forțează limitele. Și le va forța întotdeauna. Așa cum va forța limitele „antiprezidențialilor” și, deopotrivă, a exasperatului lobby liberal, atunci când, cu mult mai în contemporaneitate, va semna platforma celor 50 de intelectuali. Forțarea limitelor va deveni specialitatea lui, iar Gabriel Liiceanu va reconstrui, de pe alte schele, lucrarea *POLITROPIEL*. Întorcându-se spre propriul său trecut, el se (re)găsește, uneori, *prea prețios*. Vrea să *simplifice* lucrurile și să meargă *spre esențe*. Dă noul titlu din „sâmburele” cărții, renunță la o parte din înveliș. Recitit după mai mulți ani, textul are o pornire inertioasă. Se articulează, însă, pe parcurs, cu mai multă suplete, discursul devenind din ce în ce mai coerent, mai articulat. De câte ori nu ne-am confruntat cu lectura mimetică?! Și, de câte ori, nu am încercat să găsim punctul de a omagia un profesor precum Henri Wald? Important e, în demersul din *DECLARAȚIE DE IUBIRE*, să găsim *aproximarea unui asemenea elogiu*. Târcolirea filozofică / și firosofică a unui *laudatio*, iată, de fapt, mai întâi, **problema filozofului**. Cum să te așezi? Care e unghiul? Care e strategia? Cum îți calculezi pașii? Care e poziția venerației? Tema este tangențată și în celelalte „exerciții de admirație”. Spun exerciții de admirație deoarece, dacă ne uităm, în acel curriculum vitae, la filmele realizate de filozof în cetate, o să vedem că ele aproximează potențiale modele, atât ontologice cât și de cunoaștere. Alături de Eugen Ionescu sau Cioran, *DECLARAȚIE DE IUBIRE* așază Noica, Bernea, Creția – și

Virgil Ierunca sau Monica Lovinescu. De la Henri Wald, însă, la Monica & Virgil, ce distanță! Wald este formatorul prin excelență, **premisă**, în timp ce Virgil și Monica dau samă despre **realizarea modelului cultural**. Sunt **îndeplinătorii**. Cei salvați, mântuiți prin demersul lor – sau prin *grația* culturii înseși. Cum este o experiență pe care am trăit-o deopotrivă, am să zăbovesc aici preț de câteva clipe. În 1994, am plecat, cu două burse (cea dintâi, a Guvernului Francez, a doua – a Comunității Europene), la Paris, să termin o școală post-universitară, de unde aveam să mă aleg cu un certificat în relații internaționale. Am sunat, în septembrie-octombrie '94, la reședința din François Pinton. Monica a fost cea care m-a îndrăgit din prima clipă și s-a purtat cu mine într-un fel cuceritor, deși nu meritam o asemenea tandrețe coplesitoare. Încerc, vreau să zic, să judec experiența lui Liiceanu de pe urma uneia trăită direct. Și, în acest caz, mărturisirea de credință (căci anume ce e dragostea, dacă nu o credință nestrămutată?) începe cu o frază care, ca și în cazul tâlcurilor lui Hemingway, rezumă **ce va să vie**, e o **cugetare trăită**: „Fiecare om își alcătuiește de-a lungul vieții un edificiu afectiv.” După care urmează o frază „tare”: „Măsura în care el *este* e dată de consistența acestui edificiu, de mâna aceea de oameni – ei nu pot fi mulți – pe care i-a preluat în el și pe care i-a iubit fără rest, fără umbră, și împotriva cărora spiritul lui critic, chiar dacă a fost prezent, e neputincios.” Deci, testul care trebuie trecut, al anticorpilor lucidității, este cel al spiritului critic. În cazul cuplului invocat, el, filozoful, are, întotul, perfectă dreptate. Pentru că el mărturisește despre ei. Să sperăm că, în această înlanțuire, se va găsi, întotdeauna, cineva care să mărturisească despre noi.

pagini realizate de **Mihail Gălățanu**

Băutura unui *lifestyle* mo

Sticla concepută de Frank Gehry, aroma, și rețeta originală a lui Hartwig Kantorowicz, sunt trei atribute care individualizează *Wyborowa* pe piață. Acest brand a fost și este încă un simbol pentru Polonia. Tot ceea ce ne rămâne de făcut este să o cumpărăm, să o degustăm cum se cuvine sau să o folosim în cocktail-uri sofisticate servite într-un bar șic. Nu vă gândiți la gradele de alcool din pahar, doar beți ceva bun!

**Exquisite,
un atribut
Wyborowa**

În Evul Mediu, băuturile spirtoase erau folosite mai ales în scopuri medicale și ca ingredient la producerea prafului de pușcă. În secolul al XIV-lea, ambasadorul britanic la Moscova a descris vodca, pentru prima dată, ca fiind băutura națională a rușilor, iar la mijlocul secolului al XV-lea s-a stabilit că aceasta este specifică pentru Finlanda și Polonia.

Vodca a fost produsă pentru prima dată în Europa de Est, iar numele său provine de la cuvântul rusesc *voda* care înseamnă apă. În secolul al IX-lea este atestată pentru prima dată existența acestei băuturi, însă despre prima distilerie se vorbește abia două sute de ani mai târziu, așa cum stă scris în *Vyatka Chronicle* de la 1174. Totuși, sunt voci care spun că în Polonia se producea așa ceva încă din secolul al VIII-lea,

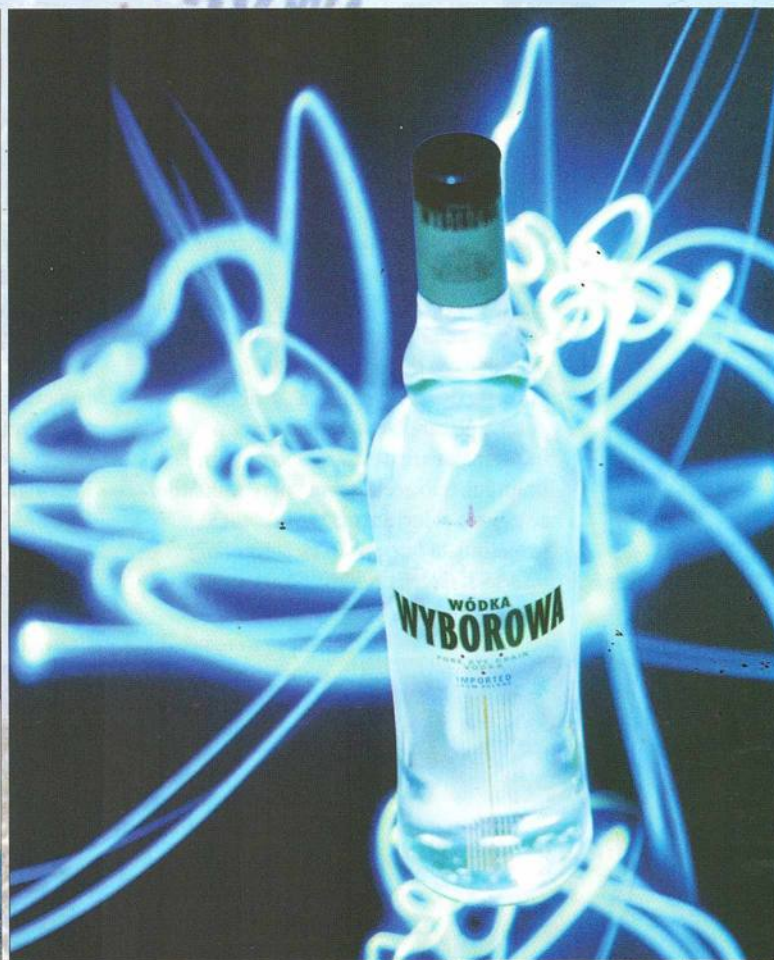
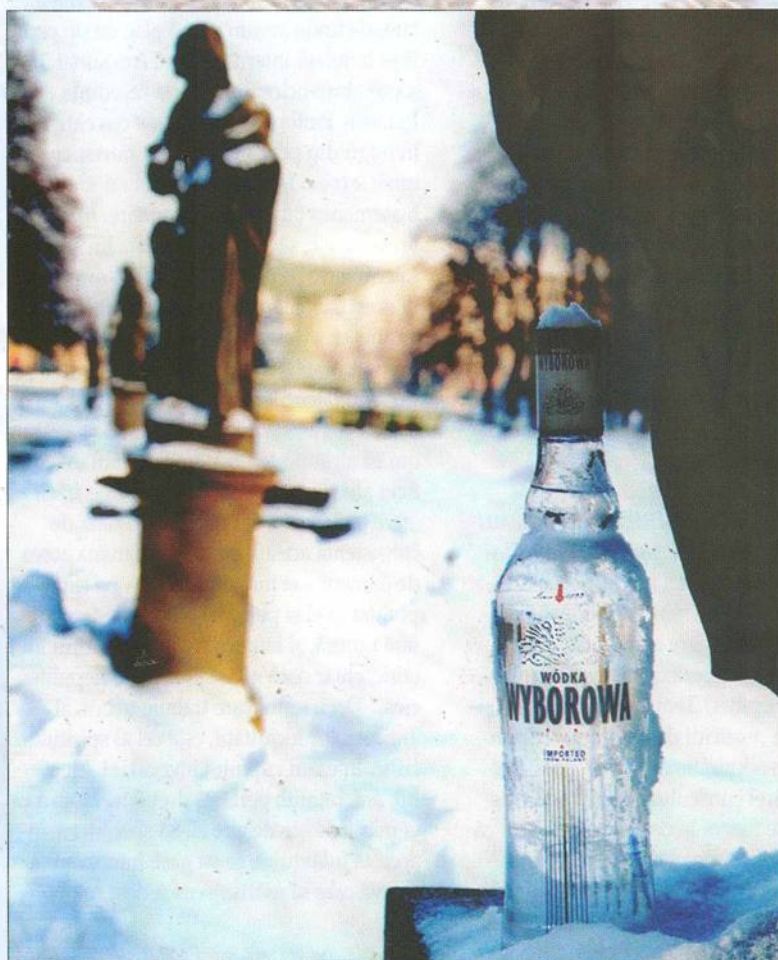
însă, deoarece se realiza prin distilarea vinului, licoarea obținută era mai degrabă cognac. Prima vodcă poloneză originală a apărut în secolul al XI-lea și era numită *gorzalka*, utilizată inițial ca medicament. Distilarea în scopuri comerciale a început în această țară în secolul al XV-lea, Poznań fiind unul dintre centrele cunoscute pentru această activitate încă din 1580. Două secole mai târziu, fiecare moșie de țară, fiecare fermă și chiar fiecare mănăstire aveau câte o distilerie pentru a obține vodcă. Secara era considerată ingredientul optim pentru obținerea unui alcool de cea mai bună calitate.

În scurt timp, vodca poloneză a devenit cunoscută în întreaga Europă, ea fiind exportată în Olanda, Danemarca, Anglia, Rusia, Germania, Austria, Ungaria, Ucraina

și țările din regiunea Mării Negre. La sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea, industria de distilare și-a continuat evoluția. Curând, distilierii au început să-și îmbutelieze produsele în sticle proprii. În prezent, multe distilării din Polonia, printre care se numără și cea unde se produce *Wyborowa*, continuă această tradiție.

În 1823, Hartwig Kantorowicz a înființat o distilerie nouă la Poznań. În același an, un ziar polonez a dat startul unei competiții pentru găsirea celui mai bun sortiment de vodcă poloneză. Când Hartwig și-a prezentat produsul, președintele juriului a exclamat în engleză: *Exquisite!* Unicitatea produsului este dată de folosirea secarei, de cele mai moderne metode de distilare și de

„Cele mai fantastice
trei lucruri din ultima
jumătate de secol
sunt blues-ul, cubis-
mul și vodca
poloneză“ (Pablo
Picasso)

lern

Un brand
Pernod
Ricard

Wyborowa
Exquisite,
cunoscătorii
știu de ce

experiența așa-numitului *Master Distiller*. În 1927, *Wyborowa* a fost primul brand de vodcă înregistrat internațional. A continuat să fie o marcă apreciată atât în țara sa de origine, cât și în străinătate. După ce a câștigat 22 de medalii de aur și mai multe trofee la cele mai prestigioase târguri din lume, *Wyborowa* continuă să fie apreciată la nivel internațional. Cele mai recente succese ale mărcii au fost: medalia de aur la *Monde Selection*, la Bruxelles în 2001, și dublă medalie de aur la Concursul mondial de băuturi alcoolice din San Francisco. În 2002, băutura a obținut Marea medalie de aur la *Monde Selection* de la Bruxelles.

Procesul de producție a fost îmbunătățit de-a lungul anilor, însă el respectă în continuare rețeta lui Kantorowicz din 1823. Recent, brandul a avut de înfruntat mai multe provocări, ceea ce a dovedit că poate face față turbulențelor economice și politice din secolul al XX-lea. În timpul regimului comunist, produsul a fost o emblemă, iar în prezent este unul dintre jucătorii importanți de pe piață cu vânzări de peste nouă milioane de litri în 2003.

După ce a fost integrată în grupul *Pernod Ricard*, această marcă a suferit un proces de rebranding în urma căruia a apărut un alt portofoliu al produsului, o nouă poziționare și o abordare a pieței cu totul diferită.

În prezent, cea mai bine vândută este vodcă poloneză premium, fiind disponibilă în peste 50 de țări la nivel internațional. În numai trei ani de la achiziționarea mărcii de către *Pernod Ricard*, *Wyborowa* a devenit un important jucător pe piața internațională de vodcă premium, fiind numărul unu în țări precum Elveția, Italia sau Mexic și pe locul trei în Franța, Germania, Olanda, Belgia și Austria. Lansată în 2002 și pe piața din România, vodcă *Wyborowa* este al patrulea jucător pe această piață, cu o cotă de peste 7%.

Vodcă *Wyborowa* este produsă integral din boabe de secară cultivată în regiunea Poznan din nord-vestul Poloniei, una dintre cele mai bogate și fertile zone din Europa. Are o aromă distinctivă, ușor dulce, considerată mereu „regina aromelor” când vine vorba de vodcă, și o textură catifelată. Această caracteristică excepțională o face să se remarcă în fața celorlalte produse de același tip și să fie apreciată de experți și cunoscători din întreaga lume.

Cel mai nou produs din portofoliul *Pernod Ricard* pe segmentul de *white spirits*, *Wyborowa Exquisite* este un produs super-premium cu distribuție exclusivă pe *horeca*. Conceptul combină trei atribute fundamentale: ingredientele, expertiza și materia primă.

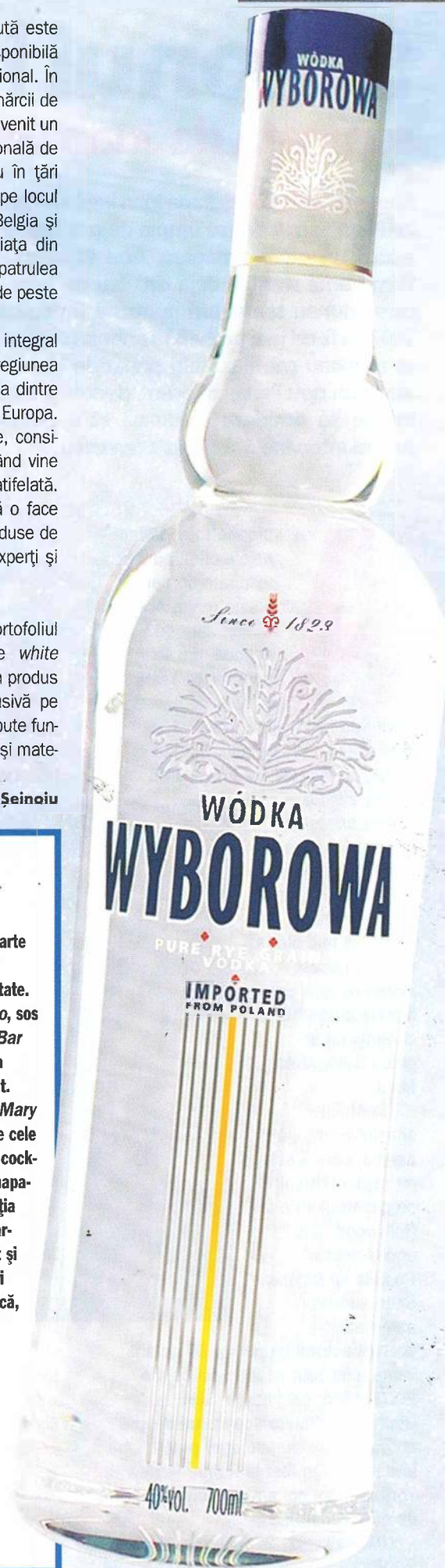
text Raluca Șeinoiu

Un cocktail perfect

„*Wyborowa* este o vodcă pură, excelentă într-un long drink și perfectă pentru cocktail-uri. Încărcată de aromă, foarte delicată, cu un gust de secară ce durează”, cam așa caracteriza Dick Bradsell, consultant bar și mixologist, vodcă *Wyborowa*. Așadar, dacă doriți să beți un cocktail bun, cel mai bine este să începeți prin a adăuga o vodcă de calitate. Cel mai cunoscut cocktail este *Bloody Mary* făcut din vodcă, suc de roșii, suc de lămâie, piper negru, sos *Tobasco*, sos *Worcestershire* și sare. Acesta a fost inventat de un barman american, Fernand Petiot, în 1920, la *Harry's New Bar* din Paris. Rețeta originală prevedea doar amestecul unor cantități egale de băutură și suc de roșii, dar tot Petiot a adăugat, în 1934, piper negru, sos *Worcestershire*, sos *Tobasco* și suc de lămâie pentru a-l face mai condimentat.

Astăzi *Bloody Mary* este unul dintre cele mai cunoscute cocktail-uri de pe mapamond. Imaginația fără limite a barmanilor a creat și alte cocktail-uri pe bază de vodcă, având nume la fel de ingenioase: *Moscow Mule*, *Salty Dog*, *Sex on the Beach* sau *Blue Monday*.

Spionul lui Dumnezeu

O carte semnată de Juan Gómez-Jurado, apărută la Editura Tritonic

Roma, 2 aprilie 2005. Papa Ioan Paul al II-lea se stinge, iar Piața San Pedro se umple de credincioșii veniți să-i aducă un ultim omagiu... Acel Papă murise având faima unui sfânt și deja circulau pe stradă voluntari care adunau semnături pentru a fi declarat sfânt. În 2007 va fi, cel mai probabil, canonizat. Dar tocmai când se reuniau cei mai înalți prelați la Vatican pentru a alege un nou Papă, un preot, pedofil și asasin în serie, începe să lichideze cardinalii care puteau fi aleși. Atunci intervine *Spionul lui Dumnezeu*...

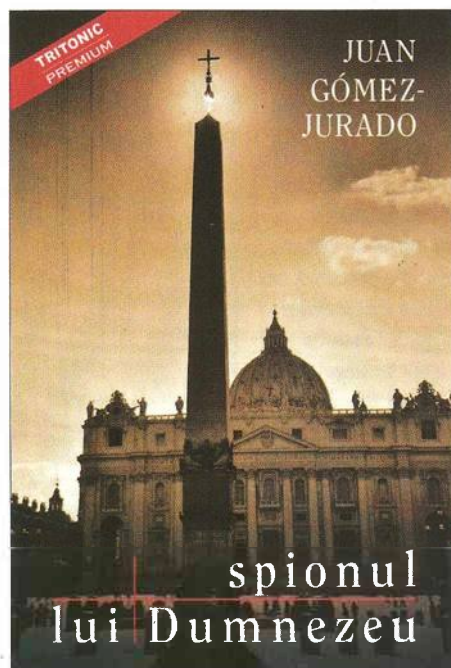
Aproape toate personajele cărții au fost inspirate de persoane reale. Acest roman este de ficțiune, dar foarte aproape de realitate în ceea ce privește

modul de funcționare intern al Vaticanului și Institutului Sfântul Matei, un loc real (deși având alt nume) a cărui simplă existență provoacă groază și despre care nu se știe nimic în Spania. Totuși, lucrul cel mai alarmant din acest roman nu sunt faptele povestite, ci faptul că ar putea fi adevărate (n.a.).

Bestseller spaniol cu intrigă papală, care a stârnit deja interesul producătorilor de la Hollywood. „Nu urmez rețeta Codului lui DaVinci. Spun adevăruri patentate.” – declară autorul de numai 30 de ani. Tema a început să îl preocupe din 2003, când, cel puțin în SUA, au izbucnit mai multe scandaluri despre abuzurile sexuale ale unor preoți. „Am investigat. Am fost la Roma, la New York... În doi ani am cheltuit 24.000 de euro călătorind.”

(Maica Lopez, 20 Minutos, 1 martie 2006)

Peste un milion de exemplare vândute. Un thriller tulburător, impregnat atât de intens cu acțiune,

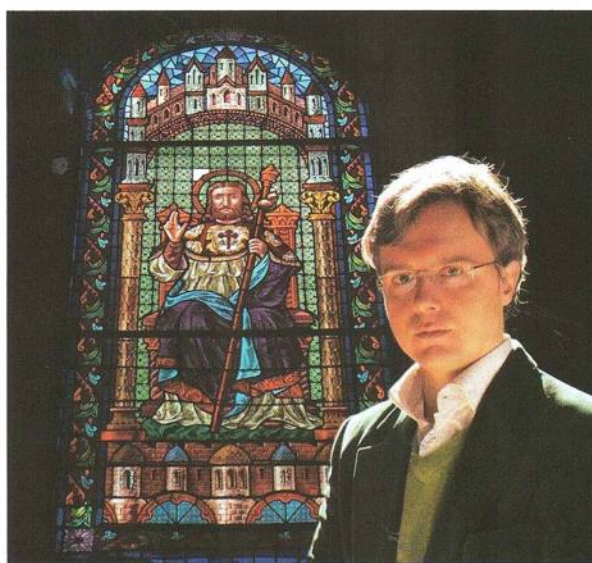

violență și mister, încât nu mai putem percepe limita dintre realitate și ficțiune.

● Juan Gómez-Jurado s-a născut în 1977 la Madrid. Scriitor și jurnalist, a lucrat în redacțiile Radio España, Canal+, ABC, Cadena COPE și 40 principales. Apoi a fost director de marketing într-o firmă de tehnologie.

● A primit numeroase premii literare pentru povestirile sale.

● *Spionul lui Dumnezeu* este în curs de apariție în 39 de țări până la ora de față. În urma succesului internațional pe care l-a avut acest

prim roman publicat, a ajuns să-și îndeplinească visul și să se dedice exclusiv scrisului. Acum trăiește pentru a-și povesti istoriile!

● Juan se bucură cel mai tare de cărți, filme și compania soției și a fiicei lui. Ca un adevărat săgetător, vorbește în continuu... Nu iese niciodată din casă fără o carte sub braț. S-a lăsat de fumat în 2006, așa că... să nu-i oferiți o țigară!

● Trăiește în Spania, împreună cu familia.

▼ Cât de dur ați fost criticat de către Biserica Catolică după publicarea acestui roman?

Juan Gómez-Jurado: Reacțiile la subiectul cărții au fost diferite de la țară la țară. Evident, în multe locuri s-au iscat mari controverse, dar vreau să împărtășesc cu voi, cititorii, o anecdotă: eram într-o sesiune de autografe în Spania, când mi-am dat seama că între cei care așteptau la rând era și un preot. Mă pregăteam să fiu criticat. Când preotul a ajuns în față, a scos un exemplar al cărții și mi-a spus: Domnule Gómez-Jurado, știu despre acest subiect și nu vreau să știu mai multe, nici să se afle mai multe... Dar trebuie să mărturisesc că nu am putut lăsa romanul din mână. Apoi i-am semnat cartea. Cred că acesta este cel mai uimitor și mai neașteptat compliment pe care l-am primit.

– Care este dozajul de realitate și ficțiune în construcția personajelor?

– Influența realului este foarte puternică. Faptele petrecute la Institutul Sfântul Matei sunt reale, ca și profilurile personajelor principale... De asemenea, există și o mulțime de personaje din viața reală, foarte vag deghizate. Cititorul are, în anumite momente, senzația apropierei

de evenimentele extrem de importante petrecute acum doi ani.

– Doriți să transmiteți un anumit mesaj prin intermediul romanului? Care ar fi acesta?

– Nu am „vrut”. Mesajul apare de la sine. Și anume că nu există Adevăr Unic; acei preoți sunt doar ființe umane și trebuie tratați ca atare. Alte subiecte importante care au apărut în roman sunt legate de conflictul dintre adevăr și bunăstare socială, sau dintre sfințenia vieții umane și încrederea în sine. O, nu vreau să spun mai mult, să nu dezvălui deznodământul!

– Ați spus că povestea din roman ar putea deveni realitate. Ce sugerați că ar trebui să facă Biserica Catolică pentru a reduce cazurile de preoți sau călugări cu probleme sexuale?

– O reformă drastică a Legii Canonice și o mult mai drastică alegere a candidaților admiși la preotie. Cu alte cuvinte, un nou Concil prin care Biserica ar intra în secolul XXI.

– Care sunt secretele spionului lui Dumnezeu pe care acesta nu i le-a dezvăluit Paolei Dicanti?

– Chiar credeți că am să vă spun? Poate în viitorul meu roman veți mai afla câte ceva... ■

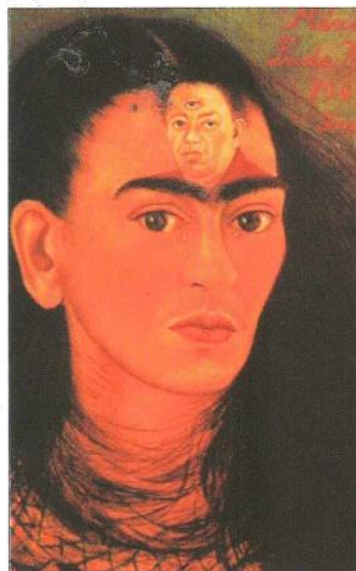
Mexico Lindo și Frida fără fițe

În Ciudad de Mexico, Distrito Federal (DF), viața și moartea stau la aceeași masă cu amorul. Fie că beau o *Michelada* (bere cu gheață, zeamă de lămâie și glazură de sare), fie că mănâncă un *taco* oarecare, fie că se desfată cu soiuri nemaivăzute de fructe zaharisite sau cu o tequila ori alte alcoolice locale, consumate cu nădejde în tradiționalele *cantina* (un fel de cârciumi de la noi, unde nu se mănâncă, e un fum gros de tutun tare, lumină mică și muzică de jale care îți sfâșie ficatul, *en vivo*), trăitul are savoare și parcă e mai greu de dus.

Totul pare mare, mult, sau amândouă deodată: de la uriașele desene murale (cu mesaj social, încurajate la vremea lor de guvern pentru că lumea nu prea știa să cetească iar o imagine face cât o mie de cuvinte), până la miniaturile vânzătorilor ambulanți care umplu *Zocalo* (adică centrul), totul este excesiv! Boemă și cosmopolitism, cartiere unde poliția nu intră decât ca să-și ia șpaga, lux orbitor, restaurante și zone rezidențiale de cea mai pură spită europeană, însă mai exotice nițel, dar și mizeria cea mai cruntă, umană și materială.

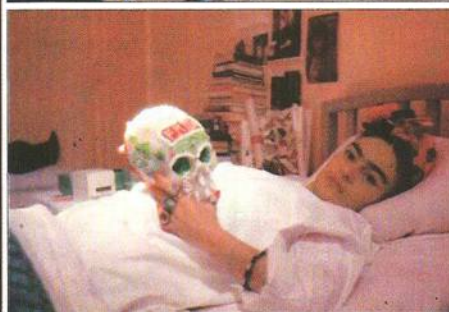
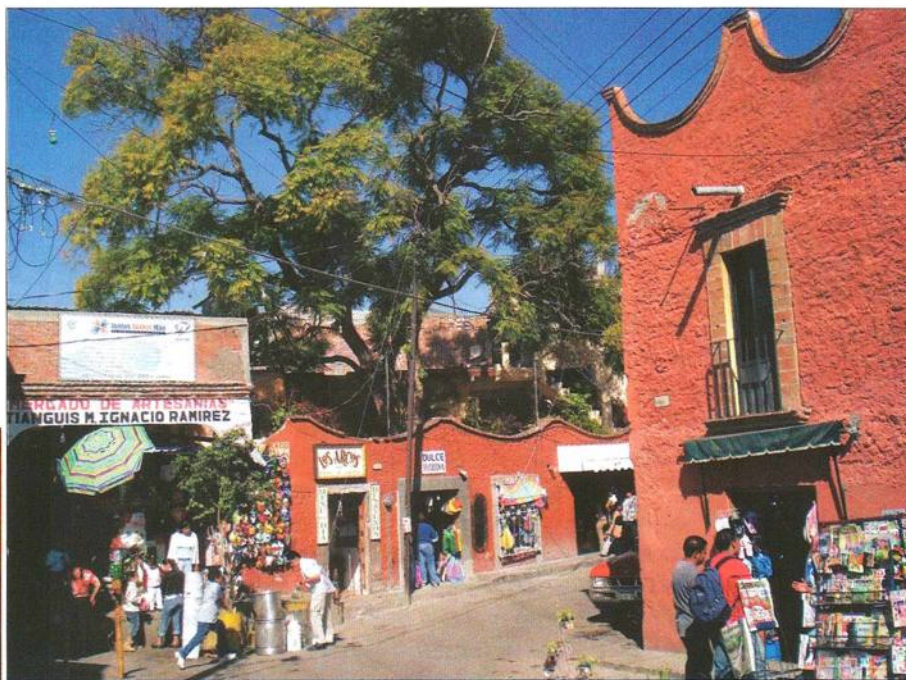
Copii peste tot: rata pozitivă la nașteri (acum 50 de ani era 3,4; azi, cu chin și măsuri susținute e 1,2), familia mai sfântă decât jobul, catolicismul mai ceva decât în Spania! Mexicanii sunt de o spiritualitate în care se sublimază fervoarea religioasă creștină (nu vreți să vedeți cum arată alaiurile festive și pelerinii în ziua Patroanei Spirituale, www.virgendeguadalupe.org.mx/), cu tradiții aztece, toltece și olmece (Piramida Soarelui și a Lunii fac din magiul Teotihuacan un loc ultra-vizitat) și accente de pragmatism american feroce.

4% din delictelor comune raportate (nu din toate!) sunt rezolvate. Polițiștii sunt împușcați cu AK 47 fără nici o jenă când încep răfuilele între *narcos*, pun de-o revoluție cam la 100 de ani, la fiecare alegeri democratice, mișcările de stradă se lasă cu câteva sute de morți. Violentă fizică și frumusețe strălucitoare, agitație (dar nu graba dată de etica protestantă și spiritul capitalismului),

Lumea vorbește puțin, umblă ca în transă printre pensule și șevalete, zăbovește în bucătăria tipic mexicană, înmărmurește în fața celebrului pat sau a chinuitoarelor scripete... Aștepti să apară ea, în scaun și semeț, cu rochie tejuana și rebozo, ca o regină mândră!

Mireille Rădoi s-a născut în 1974, la Craiova. Este doctor în științe politice, expert în securitate națională, autoare sau coordonatoare a mai multor cărți academice. Are specializări în SUA, Canada și Belgia și se declară o călătoare pasionată.

gălăgie și mirosuri. Înghesuială (Știți care este populația acestui mamut de oraș? În DF sunt peste 23 de milioane de oameni), lipsă de ipocrizie, bucuria și amărăciunea împărțite corespunzător.

Plimbându-mă prin Coyoacan, acum un cartier select cu o mare piață cu de toate în mijloc, am înțeles de ce a apărut Frida acolo: atâta culoare și căldură n-am văzut niciunde mai amestecate cu patima și suferința de a trăi! Atmosfera din Mexic ar putea, încă, să fie fundalul altor vieți trăite la fel de intens și de catarhic. O tulburare vecină cu leșinul îl cuprinde pe cel venit nepregătit. Nimic nu e asemănător: canoanele euro-occidentale nu ajung! Totul este în exces și nimic nu poate fi ignorat: întinderea enormă, populația de peste o sută de milioane, luxul deșantat lângă mizeria cea mai cruntă, eleganța, gustul îndoielnic, ignoranța și rafinamentul – tona de contradicții pe metru pătrat.

2007 – Centenar de la nașterea Magdalenei Carmen Frida Kahlo y Calderon și 50 de ani de la moartea lui Diego Rivera. Destinele lor au rămas pe vecie să îndeplinească iubirea și drama.

Începând cu 1941, Frida ține un soi de jurnal: un document ciudat, plin de desene și declarații dedicate lui Diego, operă de artă postmodernă în fața căreia, în Casa Azul, te trec toți fiorii. Ultima însemnare, lăsată cu câteva zile înainte de a fugi din lumea asta (*Aștept cu bucurie plecarea și sper să nu revin niciodată!*) te urmărește zile întregi, ca un spectru! După 32 de operații și dureri inimaginabile, sublimite în imagini violente pe care le-a scos din sine și le-a pus în tablouri care atârnă de pereții casei devenită loc de pelerinaj, Frida a scăpat!

Spurcată la gură, uneori violentă, alteori de o tandrețe fără margini, Frida putea să-ți fie oricum, dar nu indiferentă! Sensibilă și puternică, de o inteligență scilpitoare și moravuri decadente, bisexuală, dar încrâncenată în a fi soție – așa era Frida, un magnet, o mare de contrarii într-un trup lovit teribil încă din copilărie, dar care a rezistat și a găzduit unul dintre spiritele cele mai libere și mai creative din câte au fost. Pătimașă în tot ce făcea, de la politică până la beție, prin Frida, Mexicul a îmbogățit umanitatea.

Toate acestea le poți regăsi și în atmosfera din romanul *FRIDA*, al Barbarei Mujica, apărut anul acesta într-o ediție de lux, colecția Premium, la editura TRITONIC. Casa Azul, într-o grădină magică, te plesnește peste toate coardele sufletului și ale minții.

text **Mireille Carmen Rădoi de Arroyo**

Mexico, martie 2002

„Câinii roșii” adulți

● La prima participare europeană, echipa masculină de handbal **UCM Reșița** (antrenor Aihan Omer și trei sârbi în lot) a câștigat **Challenge Cup**, păstrând în România trofeul cucerit în ediția precedentă de **Steaua**. Felicitări, deși e vorba de cea de-a patra competiție valorică în jocul cu mingea mică ● Urmare a slabelor rezultate înregistrate, Octavian Morariu, președintele COSR, și-a exprimat dorința de a reduce numărul sportivilor finanțați în discipline ca atletismul, înotul sau polo ● Gimnastica mai pâlpâie: la C.E. de la Amsterdam, Sandra Izbașa a cucerit două medalii de argint (la individual compus și bârnă), Steliana Nistor – una de argint (para-
lele) și una de bronz (bârnă), iar Flavius Koczi una de bronz (la cal cu mânere) ● În schimb, dezastru la hochei: participând (la Ljubljana) în grupa B a Diviziei I Mondiale, aceasta s-a dovedit prea grea pentru reprezentativa noastră care a suferit înfrângeri pe linie (cinci!), retrogradând în Divizia a II-a (a treia ca valoare) ● Situație inedită în **Formula 1** după disputarea a trei etape, Felipe Alonso (învingătorul din sezonul precedent), Mikka Raikkonen (înlocuitorul lui Michael Schumacher la **Ferrari**) și Lewis Hamilton (**McLaren**) aflându-se la egalitate de puncte ● De menționat că Hamilton (22 de ani) este primul pilot de culoare din **F1**, înregistrând și cel mai bun start al unui debutant (s-a clasat de două ori pe locul secund și o dată pe al treilea) ● Președintele ANS, Octavian Belu, nu și-a dat demisia odată cu ceilalți secretari de stat susținuți de PD ● Vești bune din orașul Parlamentului European (Strasbourg): la categoria 53 kg, brăileanca Marioara Munteanu, 29 de ani (Ehe, Lessing – „Femeia la 30 de ani”) a obținut două medalii de aur (la aruncat și la total) și una de argint la smuls (pentru 100 g mai mult nu a ocupat primul loc). Ei, dar românul nostru din Republica Moldova, Valeriu Calancea, a cucerit un bronz la smuls, un aur la aruncat și altul la total, fiind mai ușor cu 4 grame, respectiv 13 (!) față de ceilalți doi ocupanții ai podiumului ● Cunoscut și din presa sportivă, lui Radu Cosașu i s-a decernat Premiul Național pentru Literatură acordat de Uniunea Scriitorilor din România (a fost nominalizat, la unul dintre premii, și colegul nostru, Mihail Gălățanu) ● La Barcelona, tenismenii Andrei Pavel și germanul Alexander Waske au câștigat finala de dublu în fața perechii Bartolome Salvador/Rafael Nadal, ultimul fiind mai mereu „nașul” lui Roger Federer ● După Ilie Greavu și Ion Langa, altă grea dispariție: Florea Dumitrache („Mopsu”). Dumnezeu să-i odihnească!

Claudiu Niculescu
(în plan secund), una
dintre „gurile de tun” ale
„câinilor”
(Dinamo – Gloria 2 – 0)

Așadar, **Dinamo** – campioana de toamnă/iarnă, nescontat lider în timpul pregătirilor din vara trecută, se va încununa în această primăvară, mai mult ca sigur (îi mai trebuia un singur punct), cu cel de-al 18-lea titlu național. Să ne amintim doar de instabilitatea la nivelul conducerii tehnice, de mișcarea browniană privind venirile în/și plecările din lotul de jucători, de disensiunile dintre cei vreo zece acționari („negri mititei”) dintre care au rămas doar cinci, de concurența conflictuală în special dintre atacanți (problemă „rezolvată” prin strămutarea golgeterului Ionel Ganea în Giulești, acolo unde a fost mai mult „picior”... mort) ș.a.m.d. Ei bine, antrenorul Mircea Rednic a găsit, se pare, rețeta ideală și, înaintea ultimelor cinci runde, „câinii roșii” aveau 15 (!) puncte avans față de a doua clasată, surprinzătoarea **CFR Cluj**. Și acum, pentru finala de pe 23 mai, dinamoviștii deveniseră suporterii ai lui **Manchester United** („Glory, glory M.U.”) spre a accede direct în grupele **Ligii Campionilor**, mai ales după eliminarea lui **Chelsea** de către **Liverpool**. E-adevărat, însă, formația din Șos. Ștefan cel Mare a părăsit prematur **Cupa României** (competiție în care giuleștenii s-au calificat în finala de pe 26 mai, în care vor înfrunta, la Timișoara, **Politehnica** din localitate).

Nu dorim să stricăm bucuria mânăii (nici a sosiei cântăreței Shakira), dar vrem să reiterăm ceea ce am mai

neacă al 18-lea titlu

Primul pilot
de culoare
în Formula 1

„Căinii”, fanii ai
„diavolilor roșii”
de la Manchester

Liga
Campionilor
— o ambiție
și atât?

spus cu altă ocazie. În mai multe rânduri, oficialii „alb-roșiiilor” au clamat că nu au fost ajutați de arbitraje, aceștia nebeneficiind, de exemplu, de nici un penalty (asta așa este). Dar nu ne putem reprima un gând: oare greșelile cavalierilor fluierului, care s-au produs în defavoarea principalelor contracandidate la supremație (*Steaua* — mai ales — a suferit, dar și *Rapid*) nu au contribuit cu nimic la această desprindere în fruntea plutonului? Sau au fost ele absolut întâmplătoare și omeneste, cum se spune? Și ar mai fi ceva: replica adversarelor, diferită în fața celor trei pretendenți.

Steaua și *Rapid* — cele care au agonisit majoritatea punctelor în cupele europene și ne-au crescut coeficientul UEFA — nu s-au regăsit, obiectivul lor comun reducându-se la obținerea celui de-al doilea loc în clasament și, implicit, participarea în preliminariile L.C.

Pe de altă parte, echipa militară a cunoscut o serie interminabilă de accidente, 11 jucători (o echipă întreagă!) absențând perioade mai lungi sau mai scurte. Cu toate acestea, după o pauză de zece ani, a făcut din nou figură onorabilă într-o grupă din L.C., cu *Olympique Lyon* și

Real Madrid, calificându-se de pe poziția a treia în *Cupa UEFA*. Aici a avut însă ghinionul de a întâlni pe *FC Sevilla*, cea mai în formă echipă spaniolă din anul calendaristic 2006 și cea mai bună echipă din lume desemnată de IFFHS (partide oficiale în competițiile naționale și în cele europene), parcursul din primăvara europeană frângându-i-se.

La rândul său, *Rapid* a resimțit din plin indecizia menținerii antrenorului Răzvan Lucescu (de altfel, în momentul de față, având cel mai longeviv mandat dintre toți tehnicienii) și a președintelui Gheorghe Dinu (ultimul a și părăsit corabia), disputele dintre George Copos și Jean Valvis privind șefia acționariatului, transferurile realizate cu întârziere, dar pe bani grei (Griffiths, Mazilu, Lazăr, Ionel Ganea), plecarea lui Daniel Niculae la *Auxerre* și destrămarea astfel a cuplului de succes cu Buga, indisponibilități cu duimul, suspendări ale terenului propriu sau jocuri fără spectatori etc. Frustrare maximă în rândul formației de lângă Podul Grant: eliminarea din grupa G a *Cupei UEFA*, neînvingătoare după o serie de patru remize!

Partea proastă este alta: când vezi cum joacă alde *Manchester U.*, *AC Milan*, *Liverpool*, *Barcelona*, *Chelsea*, *Real Madrid*,

parcă îți vine să arunci telecomanda urmărind atâtea și atâtea partide anoste din bietul nostru campionat intern. Vom avea două echipe, probabil, în grupele (preliminariile) *Champions League*, iar în viitorul apropiat chiar trei. Vom începe să ne lamentăm din nou că bugetele așa și pe dincolo, dar deocamdată — în afară de stadionul din Ghencea — nu avem altă incintă capabilă să întrunească toate condițiile UEFA. Unde vor juca *Rapid*, *CFR* sau chiar *Dinamo*? Și ce rezultate vor obține?

Apropo de echipa ardeleană și de Dorinel Munteanu, care a părăsit-o pentru retrogradabila *FC Argeș*, de unde a fost îndepărtat, nu cumva se simt și urmele trecerii pe la Cluj a recordmanului de selecții în națională?

De asemenea, au fost maziliți sau au demisionat ei, Ștefan Stoica (*Universitatea Craiova*), Sorin Cârțu (*FC Național*), ca și managerul general de la *Steaua*. Dar ce va mai fi fost, vom comenta în numărul următor al revistei, când vom reveni cu alte concluzii.

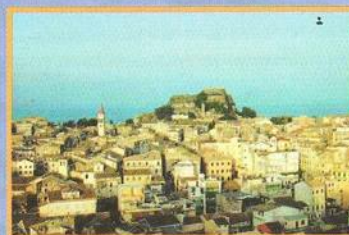
text **Pompiliu L. Dumitrescu**

foto **Mediafax Foto**

Concurs Europa Travel

Europa Travel te invită și în acest număr în Grecia. De această dată nu în Halkidiki, ci în Corfu — Acharavi, la vila Fani, pentru un sejur de nouă zile. Aflată în Marea Ionică, insula Corfu este denumită în greacă Kerkira, de la numele nimfei din mitologie Kerkira, fiica legendarului râu Asopos și a nimfei râu Metope. Corfu, insula miracolelor și pădurilor, în care, potrivit *Odiseei* lui Homer, Ulise a făcut ultima oprire în drumul său spre Ithaca. Este o insulă cosmopolită, sofisticată, care combină în mod fericit relaxarea cu distracția și cu o intensă viață de noapte.

Excursia include: transport cu autocar licențiat, AC, audio-video, doi șoferi, cazare în cameră dublă la vila Fani (150 m de plajă). Camere cu aer condiționat (la cerere), frigider, minibucătărie, balcon, grup sanitar propriu, însoțitor de grup și asistență turistică în stațiune, plus excursie la Meteora, la întoarcere.

Căștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

Poți și tu să mergi în acest paradis răspunzând la întrebarea: **Care este destinația concursului Europa Travel luna aceasta?**

Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 30.05.2007

Concurs
EUROPA TRAVEL

ep. 55

Suspendare cu suspense

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@city-center.ro

Piața Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@city-center.ro / office@rdsnet.ro

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMANIA

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

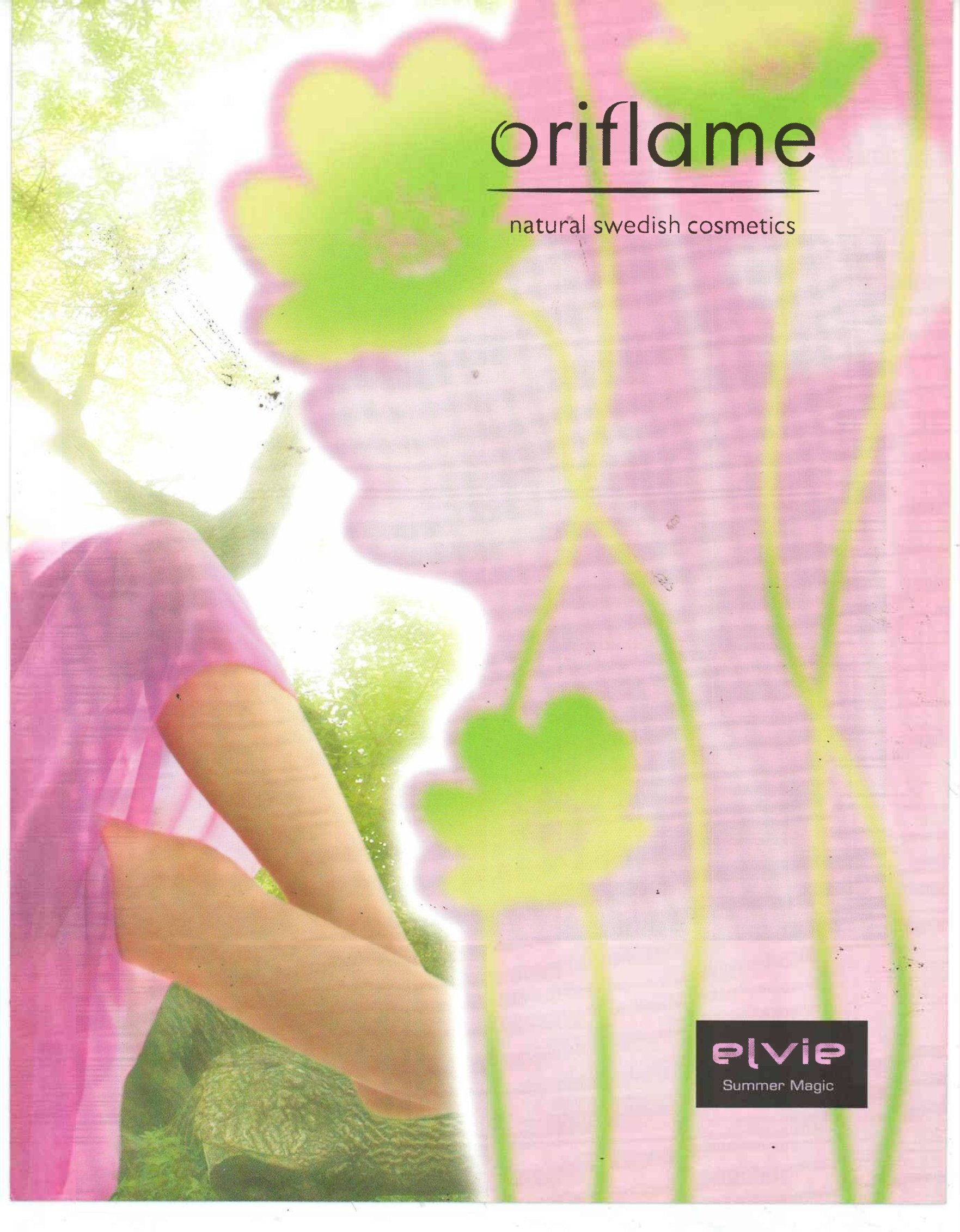

oriflame

elvie

Summer Magic

Eau de Toilette
50 ml e 1.6 fl.oz.

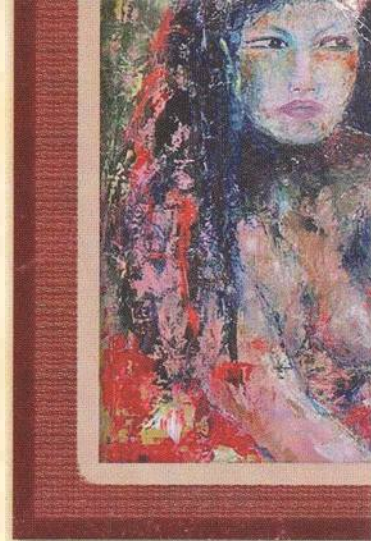
oriflame

natural swedish cosmetics

elvie

Summer Magic

— 14 ani
— 11 ani
— 8 ani
— 5 ani
— 2 ani

Eximbank România
împlinește **14** ani de când crește
împreună cu afacerile dumneavoastră.

EXIMBANK
ROMANIA

Partenerul tranzacțiilor de succes.

EximBank Romania
Splaiul Independenței, nr. 15, Sect. 5, București
Tel: +4021 405 31 38
Fax: +4021 405 33 88
E-mail: pr@eximbank.ro